

Τύκ-Ταύκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΗΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΚΤΕΤΑΙΝ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗ-
ΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Αρχισυντάκτης :
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γραφεῖα :

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28

(Μέγαρον Ἐφεσίου)

Ἀριθ. γρ. 35-36 καὶ 45

Ἀριθ. τηλ. 50-38

ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαὶ ἐτήσιαι :

Ἑσπεριοῦ Δραχμαὶ 150

Ἑσπεριοῦ Διὰ Ἀγγλ. 1

Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀ-
ναλογίαν.

Κυριακὴ 7 Ἰουνίου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 24

ΔΥΝΑΣΘΕ νὰ ἔχετε μόνοι σας τὸ
μαλλιά σας καλλιτεχνικῶς ἀντουλαρι
σμένα καὶ μὲ μπούκλες, ἀγοράζοντες
ἓνα μαγνητὴν μὲ ὅλα τὰ ἐξαγρήματα
ἀντὶ δραχμῶν 15 (ὀδηγίαι ἐντὸς τοῦ
κυτίου).

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Εἰς τὸ Μυροπο-
λεῖον κ. Νικολαΐδου, Μητροπόλεως 121.
Εἰς τὰς **ΕΠΑΡΧΙΑΣ** ἀποστέλλεται
ἀντὶ δραχμῶν 20 (ἐπὶ συστάσει).

Γράψατε :

Γεν. Ἀντιπρόσωπον Ἡλίου Λαΐου
Ἀδάντων 10, Χαλκίς.

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ
ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντὴς Ἰατρὸς ΕΥΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΟΜΒΕΚΗΣ

Κεντρικὴ Θέρμανσις

Τιμαὶ συγκαταβατικά. Πληροφορίαι Σαριπόλου 4. (Πάροδος Ἡρα-
κλείου. Δεξιὰ πλευρὰ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου) 3—5 μ. μ.

Λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσεως, ποὺ δὲν δύναται ὁ καθένας νὰ
φτεיאῇ καινούργια ρούχα, τὸ Γερμανικὸν Βαφεῖον καὶ Καθαριστή-
ριον Φ. ΚΟΣΙΒΑ, Βουκουρεστίου 19α, ἐπρόβλεψε νὰ σᾶς βγάλῃ ἀπὸ
αὐτὴ τὴν ἀμνηχανία, βάζοντας καὶ καθαρίζοντας τὰ παλαιὰ κοστού-
μια ἢ φορέματά σας, τὰ ὅποια ἔχετε γιὰ πέταμα, μὲ τρόπον ὥστε
οἱ γνωστοὶ σας νὰ νομίζουν ὅτι ἐφτειάσατε καινούργιο κοστούμι.

ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

Εἰς ἈΠΕΙΡΑ

ΝΕΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ

ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΚΟΣΤΟΥΜ

Τὸ εὐθηνότερον καὶ εἰλικρινέστερον κατάστημα, ἀληθῶς εὐεργετικὸν δι' ὅλας τὰς τάξεις. Δὲν ἀπατάται κανεὶς. Πωλεῖ μόνον τοῖς
καλὰς ποιότητας εἰς πολὺ φθηνὰς τιμὰς, διότι προμηθεύεται κατ' εὐθείαν ἐξ ἐργοστασίων καὶ ἀγοράζει μεγάλας ποσότητας, ἔχει
ἑοδα, κάμνει μεγάλην κατανάλωσιν, ἔχει ἀρίστους κόπτες, πωλεῖ πολὺ φθηνὰ καὶ ἐγγυᾶται τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γνωστῶν καὶ ἀσυν-
ΠΑΖΑΡ, Στοὰ Ἀρσακίου.

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ

GRUNIL

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς τὰ ΦΑΡΜΑ-
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ Εἰς ΜΙΑΝ ΩΡΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς τὰ ΦΑΡΜΑΚΕ-
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΜΥΡΑ
ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΑ
ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΑΝΟΤΕΡΑ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

Δίδουν στιγμιαίως καὶ ἀκό-
πως Στίλβωμα ὑπερόχον
καὶ διαρκείας.

Πωλοῦνται παντοῦ

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :

Τηλ. Σπυρίδης, 83 88. Π.

νεπιστημίου, Τηλ. 64—95.

Ἀθῆναι

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ
ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ

ΠΙΝΟΝΤΕΣ
ΥΔΩΡ
ΣΑΡΙΖΗΣ

ἀνώμαλο, ὅσαι ἔχετε
καύματα, σπυρίαι καὶ
ρεϊσθῆτε τὴν νύκτα ποῖον
καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι ἐντὶ τῆς
ἐξαφανισθῶν ὅλα τὰ ἀπὸ
προσώπου καὶ θ' ἀποπνεύ-
σῃτε, νεανικὸ, ὁμογενὲς
ὁρμὸν καὶ ὁρμὸν καὶ ὁρμὸν
τὸν ἐμπορὸν σας τὴν
ΝΕΕ. Τιμὴ δραχ. 22. Τὰ
τὰ χρήματα εἰς ὅσας δι-
ριστήματα. Γεν. ἀποσ-
σταντινίδης, Ρόμης 28.

ΑΛΤ

Πωλοῦνται ὅλοι οἱ
φημερίδες καὶ περιο-
ήμερηνίων εἰς τὸ
Πέτρου Κριάλη, Σο-
(Στοὰ Πάππου).

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΠ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΙΚΟΘΗΚΕΣ

Τὸ ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων παντὸς νέου.—Αἱ τρεῖς κατηγορίαι : Μπαμπάδες, κόρες καὶ ὑποψήφιοι γαμβροί.—Ὁ γάμος
ἀπὸ ἔρωτα.—Ποία εἶνε ἡ ἀληθινὴ αἰτία ποὺ τελεῖωνται μὲ διαζύγιον.—Ἡ σαράντα ὁμολογίαι καὶ ὁ ἐθνικὸς στόλος.—Καλὸ
καὶ κακοὶ ὑπολογισμοί.—Πῶς τὴν παθαίνουν μερικοὶ—Καί μερικοὶ ἀνέκδοτα

«Κι' ἂν δὲν σοὺ δώσῃ ἡ μάνα σου
σαράντα ὁμολογίαις»...

Τὸ λαϊκὸ αὐτὸ τραγουδάκι, τὸ ὅποιον ἔγι-
νε δημοφιλὲς μέσα σὲ λίγα χρόνια καὶ ὅταν
τὸ τραγουδᾶμε κολλᾶνε...τὰ χεῖλιά μας, φέρ-
νει ἐπὶ τάπητος καὶ πάλιν ἓνα μεγάλο ζήτη-
μα : τὸ ζήτημα τῆς προίκας.

Ἡ προίκα ! Νὰ ἡ μεγάλη λέξις, ἡ ὅποια
λάμπει ὡς μαγικὸν ἄστρον εἰς τὴν φαντα-
σίαν παντὸς Ἑλλήνος. Ἡ προίκα εἶνε ἓνα
θέμα γενικοῦ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, γιὰ
τὸ ὅποιον ἀσχολοῦνται ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Ἡ
προίκα ἀποτελεῖ τὸν ἀξονα, γύρω ἀπὸ τὸν ὅ-
ποιον στρέφονται αἱ προσπάθειαι μας, οἱ ἄ-
γῳνες μας καὶ διὰ τὴν σύλληψιν τῆς ὁποίας
δὲν παύομεν οὔτε μίαν στιγμὴν ν' ἀπασχολοῦ-
μεθα.

Ἡ προίκα λοιπὸν ἡμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ζή-
τημα τῆς τελευταίας ὥρας, ἐν τούτοις ὅμως
ἀντίθετα μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ οὐδέποτε ἐπαισε
—οὔτε θὰ παύσῃ—νὰ ἔχη ἐπικαιρότητα καὶ
νὰ ὑπάρτῃ κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν δικαιο-
δοσίαν τῆς παρούσης στήλης.

Γιὰ τὴν σύλληψιν αὐτῆς τῶν διαφόρων ἀξι-
ῶν—χρημάτων, σπιτιῶν, κτημάτων, ἀσημι-
κῶν, ἐπιπλῶν, ὁμολογιῶν καὶ...πλουσίων
θεῶν—ποὺ ὅλα μαζὶ συνεγεγασμένα καὶ ἓνα
ἑκαστον χωριστὰ ἀποτελοῦν αὐτὸ ποὺ λέγε-
ται προίκα, ἐνδιαφέρονται ἐξ ἴσου καὶ ἡ γυ-
ναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες. Ἡ πρώτη γιὰ νὰ κο-
πᾶσιν—αὐτὴς ἡ ὁ μπαμπὰς—νὰ τὴν συνά-
ξουν καὶ οἱ δεῦτεροι γιὰ νὰ τὴν βουτήξουν !

Ἀλλὰ, τὸ θέμα μας ἔχει τὸσον στάδιον ἐ-
ξέταστος, ὥστε πρέπει ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν
ἀρχή.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τοὺς ἀσχολουμένους μὲ
τὴν προίκα θὰ τοὺς χωρίσουμε εἰς τρεῖς με-
γάλας κατηγορίας :

α') Στὸν μπαμπὰ ἢ στ' ἀδελφία.
β') Στὴν κόρη.
γ') Στὸς ὑποψήφιους γαμβροὺς.

Ἡ πρώτη κατηγορία, ἀποτελουμένη ἀπὸ
τοὺς μπαμπάδες, εἶναι ἡ πῶ ἀξιολογήτως...
Ἐνὰς ἄνδρα ποὺ θὰ παντρευθῇ, μόλις ἀπο-
κρίσῃ τὴν κόρη καὶ καταρασθῇ Θεοῦ καὶ δαί-
μονος διὰ τὸ...καὶ ποὺ τὸν βρῇ, ἀντιμε-
τωπίζει εὐθὺς ἀμέσως τὸ πρόβλημα τῆς παν-
τρεῖας καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς προικοδο-
τήσεως. Ἀπὸ τὴν ἀποφάσιν ἐκείνην ἡμέραν
θ' ἀρχίσῃ νὰ κἀν οἰκονομίας καὶ νὰ σχεδιά-
ζῃ διαφόρους οικονομικοὺς συνδυασμοὺς,
ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν συγκέντρωσιν
ἐνὸς χρηματικοῦ ποσοῦ, ἱκανοῦ νὰ πείσῃ ἓ-
να νέον ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, νὰ συνδέσῃ
τὴν ζωὴν του καὶ τὴν τύχην του μὲ τὴν κόρη
του καὶ...τὴν προίκα τῆς. Ὅλ' αὐτὰ προβά-
λουν ἀπειλητικὰ, μέχρις ὅτου ἔλθῃ εἰς τὸν
κόσμον καὶ...δευτέρα ἢ καὶ τρίτη κόρη...

Κάθε τόσο ὁ καίμενος ὁ μπαμπὰς ψιθυ-
ρίζει :

«Κι' ἂν δὲν σοὺ δώσῃ ἡ μάνα σου
τὸν ἐθνικὸν τὸν στόλον»...

Αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ πάρῃ τοῦλά-
χιανον δύο ἑκατομμύρια :

Τί ἀπαιτητικοὶ καὶ συμφεροντολόγοι ποὺ
εἶναι αὐτοὶ οἱ σημερινοὶ νέοι... Ἀν δὲν τοὺς
δώσῃς λεφτὰ δὲν παντρεύονται...

Πολὺ δικαιολογημένη βέβαια ἡ ἀγανάκτη-
σις αὐτῆς τοῦ μπαμπὰ. Ἀν ὅμως ὁ ἀγανα-
κτῶν γεννήτωρ ἤθελε νὰ γυρίσῃ λίγα χρόνια
πίσω, στὴν ἐποχὴ ποὺ παντρολογίονταν, θὰ
ἐβλεπε ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν πῆγαινε πίσω...

Σὰν νέος, ζητοῦσε πρῶτα νὰ γνωρίσῃ τὴν
προίκα θὰ τοῦδιναν καὶ ἔπειτα τὴν γυναῖκα
θὰ ἐπαίρνε... Ἀλλ' ἔστιν ἄλλος ὁφθαλμὸς
καὶ τὰ πάντα πληρώνονται.

Μία κόρη ἢ καὶ δύο ὅμως δὲν εἶνε καὶ
μεγάλον βάρος γιὰ ἓνα πατέρα. Ἡ θέσις του
δὲ ἐλαφρύνεται ἀρκετὰ ὅταν ὑπάρχῃ καὶ
γυιὸς, ὁ ὁποῖος θὰ συμβάλῃ κάπως εἰς τὴν
συγκέντρωσιν τῶν ἀγαθῶν ποὺ θὰ ἔλθῃ ἀρ-
γότερα νὰ καταφάγῃ ὁ γαμβρός. Γιὰ φαν-
τασθῆτε ὅμως τὸ μαρτύριον μερικῶν μπαμ-
πάδων—καὶ δὲν εἶνε λίγοι—ποὺ ἔχουν τέσο-
στερες, πέντε καὶ ἕξ κόρες καὶ ὁ ὄριστος,
παρὰ τὰς θερμὰς παρακλήσεις καὶ τὴν ἐπιμω-
νον ἐργασίαν, δὲν στέργει ν' ἀποστείλῃ καὶ
ἓνα ἄρρεν τέκνον, ἔστω καὶ...γιὰ δαῖγμα !
Κάθῃ κορίτσι χρειάζεται καὶ ἀπὸ μίαν ὁλό-
κληρη περιουσία, γιὰτί, μὲ τὴν σημερινὴ οἰ-
κονομικὴ κρίσιν, οἱ γαμβροὶ εἶνε σπάνιοι καὶ
πολλοὶ ἀκριβὰ τὸ...τοῦμαί τους (παρτὸν
γιὰ τὴν ἐκφρασίαν).

Ἡ δευτέρα κατηγορία περιλαμβάνει τὰ
πρόσωπα, γάρνιν τῶν ὁποίων γίνονται ὅλα
αὐτὰ : τῆς κόρης... Ἡ περιστάσις δὲν ἔ-
χουν νὰ φροντίσουν γιὰ τίποτε. Μαθαίνουν
νοικοκυρικὴ ἐπιστήμη—ἡ ὁποία τελευταίως
εἶνε ντεμοντέ—καὶ περιμένουν τὰς διαπραγ-
ματεύσεις τοῦ μπαμπὰ μὲ τὸν μέλλοντα γυμ-
φιόν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ γυιᾶδες φτωχὰ
κορίτσια, ποὺ δὲν ἔχουν πατέρα καὶ ἀναγκά-
ζονται νὰ δουλεύουν νύκτα καὶ μέρα, πολλὰς
φορὰς, γιὰ νὰ κἀνουν τὴν προκοπὴν τους.
Αὐτὴς εἶνε ἄξιες συμπάθειας καὶ ἐκδοτή-
σεως, γιὰτί ἀντιμετωπίζουν σκληρότατον τὸ
πρόβλημα τῆς ἐξέταστος αὐτῆς. Ὅλοι οἱ
ἄνδρες ἔχουμε ἀπαιτήσεις καὶ ὑπερβολὰς.
ἂν ἔχῃ τὴν κόρη, τὸ ὀλιγότερον ὅμως τὴν
προίκα τῆς κόρης τοῦ Ροκφέλλερ.

Καὶ τώρα ἡ τρίτη κατηγορία : οἱ γαμβροί.
Κοιτῶντες ἀνερπῶνται καὶ ἔχοντας μεγάλην
ιδεάν γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τους, ἀπὸ τὴν στιγμὴν
ποὺ θὰ ἐνηλικιωθῶν, δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τί-
ποτε ἄλλο, παρὰ μὲ τὸ ἄγχιον κινήματα τοῦ
ὀνείρου ποὺ πολλὴ συχνά γίνεται πραγματι-
κότης—ποὺ βλέπουν στὸν ὕπνῳ καὶ ἐν ἐύ-
κλειᾳ τους : τῆς προίκας. Ἀν ντύνονται κα-
λὰ, τὸ κάνουν γιὰ νὰ φαντάζωνται στὴν μέ-
λουσαν συμβίβιν καὶ στὸν μέλλοντα πενθερόν
—ἀπὸ παντὸς τὸν τελευταῖον... Ἀν ἔλθῃ
νὰ συνάψουν καλὰς σχέσεις, νὰ γίνεσθαι
λόγος γιὰ τὸ ἄτομό τους, νὰ φαίνωνται καὶ
νὰ διακρίνονται ὁμοσπῆστα, αὐτὸ γίνεται
καὶ γιὰ τὴν προίκα καὶ μόνο γι' αὐτήν. Ὁ-

ποιος άνδρας θά τολμήση νά ισχυρισθῇ ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῶν λογισμῶν του δὲν εἶνε ἡ προίκα, θά εἶναι ὁ μεγαλύτερος ψεύτης τοῦ κόσμου.

—Τώρα θά πῆτε ἴσως :
—Μά, βλέπουμε τόσους νέους πού παντρεύονται ἀπὸ ἔρωτα...

Αἱ, αὐτοὶ εἶναι οἱ...ἀδιόρθωτοι, οἱ ὁποῖοι ὅμως βάζουν ἀσφαλὸς μυαλό, ἔστω καὶ κατόπιν ἔρωτος. Ἐκεῖ παρατηρήθη ὅτι τὸ τέλος κάθε γάμου ἐξ ἔρωτος εἶνε τὸ διαζύγιο. Ὅσο σφοδρότερος εἶναι ὁ προσηγηθεὶς τοῦ γάμου ἔρως, τόσο γρηγορότερα ζητεῖται τὸ διαζύγιον. Οἱ ψυχολόγοι ἔχουν ἀσχοληθῇ μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἔχουν ἐξαγάγει διάφορα συμπεράσματα, ἀλλὰ ἡ ψυχολογία δὲν παίζει κανένα ρόλον ἐδῶ. Τὸ ζήτημα εἶναι ἡ προίκα καὶ...δὲν εὐρίσκεται, ἔρχεται τὸ διαζύγιον καὶ δίδει τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ ἄρρεν ἡμῶν νὰ ἐρευνήσῃ διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τέτοιοι θήλεος ἡμῶς καὶ...ὀλοκλήρου προίκα.

Ἡ ἀπαιτητικὴ τῶν γαμβρῶν ἔχει ἐνταθῇ μεταπολεμικῶς, λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσεως. Οἱ μισοὶ εἶνε μικροί, τὰ κέρδη τὸ ἴδιο, ἡ ζωὴ πολὺ δύσκολη. Καὶ κάθε νέος ὡς μόνον σανάδα σωτηρίας ἀποβλέπει τὴν ἀνακάλυψιν τῆς προίκας.

—Αὐτὴ δὲν εἶνε ζωὴ, φίλε μου—ἀκοῦτε νὰ λένε οἱ σημερινοὶ νέοι. Πρέπει νὰ κυττάξουμε νὰ βροῦμε καμμιά προίκα νὰ οἰκονομηθοῦμε...

Ἡ προίκα ὅμως ἔχει ἓνα ἐλάττωμα : ὅτι συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ γυναῖκα... Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ κανεὶς. Ἀναγκαστικόν. Ἐπειτα, ποῖος μὰς ἐγγυᾶται ὅτι ἡ σύζυγος θά ζήσῃ πολλὰ χρόνια : Μπορεῖ μὰ γὰρ νὰ μὰς ἀσέση θύελαν—καὶ τὴν προίκα—σὲ λίνο καιρό, ἐκτός ἐὰν προσφάσῃ καὶ στείλῃ τὸν σύζυγόν της προητέρα...

Ἡ λαϊκὴ μοῦσα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφίση ἀνεκτιμώμενον τὸ καινούμενον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπαθαντισθῇ εἰς λίαν χαρακτηριστικὸς στίχους :

«Κι' ἂν δὲν σοῦ δώσῃ ἡ μάνα σου τὸν ἔθνικόν τοῦ στόλου,
τὴν Ἑθνικὴ τὴν Τράπεζα καὶ τὸν Περσὶ ὄλον»...

Ὅπως βλέπετε, πολὺ λίγα ζητεῖ ὁ γαμβρός...Περαιοῖ τις ἀπαιτήσεις του εἰς τὸν ἔθνικόν στόλον, τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ ὀλίγον τὴν γείτονα, γαίαν νὰ διασφαλίσει ὅπως ἐὰν τὴν θέλῃ μὲ πλοῦς ἡ ἀνὴρ αὐτῶν. Πάλι καλά, πού δὲν ἱπτάει καὶ τὸν... Ἀρρεν. Ἀλλὰ, ἐὰν δὲν δοθῇ τὰ ἀνωτέρω ζητούμενα, ὁ γαμβρός ἀπειλεῖ :

«Ἄν δὲν σοῦ δώσῃ ἡ μάνα σου αὐτὰ πού σοῦνε τάξη,
τὸ Φάληρο εἶνε κοντὰ νὰ πάῃ νὰ σὲ πετάξῃ»...

Ἔτσι ἔχει δημιουργηθῇ μὴ εἰδικὴ τάξις ἀνδρῶν : οἱ προικιστοί. Εἶνε οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι σὺνδελαν ἄλλαν ἐνοχασίαν ἀσκούν, ἀλλὰ καταδιώκουν ἀπηνῶς τὴν ἀνδρικήν προίκα. Φροντίζουν καὶ γνωρίζουν τὴν προικοφύλον δεσποινίδα, τῆς πούλανε ἀλοήματα μὲ τὸ καντάκι, προσποιούνται τὸν ἐσωτερικὸν καὶ πολλὰ κορίτσια πέφτουν στὴν παγίδα. Εἶναι ἡ πρώτη πράξις τῆς κωμωδίας. Ἐπειτα διώκει ἔρχεται ἡ δεύτερα πράξις, ἡ ὁποία εἶναι τραγωδία : τὸ πῶς θά περῇ ὁ πατήρ. Συνήθως, ὁ πατέρας δὲν εἶναι τόσο εὐχιστος ὅσον ἡ κόρη. Δὲν τὸν συγκινεῖ οὔτε τὰ λεπτὰ ἀσθηματικά οὔτε αἱ τρωαλεγεῖς ἐπιστολαί, οὔτε αἱ ἀπειλὰ ἀντικονίας, οὔτε οἱ ρομαντικοὶ στίχοι. Ὁ πατέρας βλέπει μακρότερα καὶ διὰ...τεθλασμένους καὶ, μόλις ἀντιληφθῇ τὸν λόγον τοῦ σοδοροῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κόρην του, τοῦ κόβει τὸν βῆμα.

—Παῖδί μου, καλὸς εἶσαι, ἀλλὰ τὴν κόρην μου δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν δώσω.
—Μὰ τὴν ἀγαπῶ, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν !...

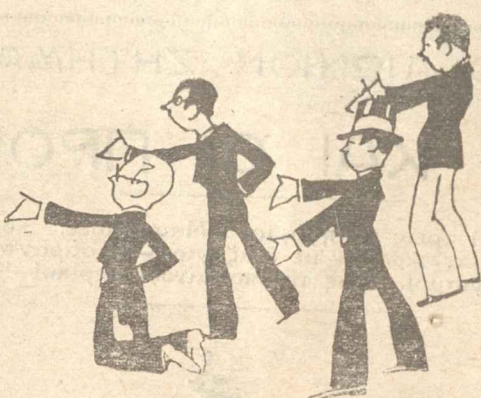
—Τότε, παῖδί μου, ἂν τὴν θέλῃς πάρε την. Ἀλλὰ προίκα δὲν ἔχει πεντάρα, νὰ τὸ ξεύρῃς...

Ὁ ὑποψήφιος γαμβρός τὰ χάνει.
—Θὰ σκεφθῶ, λέγει, καὶ ἀπερχεται γὰ

νὰ μὴν ξανάρθῃ πλέον. Ἡ ἐλπίδα ὅμως δὲν χάνεται. Ὅλοι οἱ πατέρες δὲν εἶναι ἱδιοί. Κάποιον θά τυμπάξῃ.

Οἱ προικοπῆται κάνουν θραύσιν κυρίως στὰ φτωχοκόριττα, πού ἔχουν λίγες χιλιάδες στὴν Τράπεζα καὶ στὴς προσφυγοποῦλες. Τῆς ἀραβωνιάζονται, βάζουν χερεὶν στὴν προίκα καὶ ὅταν αὐτὴ φραγοθῇ, φεύγουν κι' ἀκόμα φεύγουν... Δὲν διατάζουν βέβαια νὰ φθάσουν καὶ μέχρι γάμου, ὅταν ἡ μνηστὴ ἀντίσταται. Ὁ γάμος ὅμως εἶνε ὀλιγοήμερος. Εὐθὺς ὡς ἐκπληρωθῇ ὁ σκοπός, δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος συλλογισμοῦ.

Καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ γιατί συλλαμβάνονται κάθε μῆνα καὶ ἀπὸ πεντέξῃ ἐπιχειρηματίαι αὐτοῦ τοῦ εἴδους, διότι ἐξαπατήσαντες

Ὑποψήφιοι γαμβροί, ὅταν μυρι-
σθοῦν προίκα

διὰ τῆς μεθόδου τοῦ γάμου τὴν Μαρίτταν Ψ.» κλπ. κλπ.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ζωὴ τῶν συζύγων πού ἔλαβαν ὡς σύντροφον τοῦ βίου τὸν προικοφύρον γυναῖκα δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριςτος. Κάθε μέρα, μὲ τὸ παραμικρό, ὁ γαμβρός ἀνάβει καὶ ἡ ἐποδὴ εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή :

—Παλάνθωρε ! Μούφραγε τὴν προίκα μου ! Τώρα ζήτῃς νὰ μὲ φᾶς καὶ τὴν ἰδίαν...

Ὑπάρχει καὶ μὴ τετάρτη τάξις, ἡ ὁποία ἀπολεῖ παρασπαστικῶς εἰς βάρος τῶν ἀνωτέρω τριῶν κατηγοριῶν : εἶναι ἡ μεσοτρεψ, πού προσεγγίζουν καὶ παντρεύονται. Αὐτῆς, πρὶν τελεσίῃ ἡ ὑπόθεσις, κανονίζουν τὰ ποσοστά ἐπὶ τῆς προίκας, τὰ ὁποῖα καὶ λαμβάνουν μόλις γίνῃ ὁ γάμος... Ζοῦν δηλαδὴ εἰς βάρος τῆς δυστυχίας τοῦ ἄλλου. Ἡ μεσοτρεψ παντρεύονται καὶ κορίτσια ἢ ἀποπειρώνται νὰ τὰ παντρεύουν, χωρὶς προίκα :

—Εἶναι νοικοκυρά, παιδί μου...
—Πόσα παίρνει ;
—Νὰ σοῦ φτιάξῃ φαί νὰ λὲς τί εἶν'αὐτό.

Τὰ προκαταρκτικά. Ἐπίθεσις κατὰ
μέτρον προικιόφρου δεσποινίδας.

Νὰ δῇς ράφιμο, νὰ δῇς κέντημα, νὰ δῇς νοικοκυρά... Καὶ οὔτε ἀπαιτήσεις ἔχει. Οὔτε τουαλέττες θά σοῦ γυρέψῃ, παιδί μου, οὔτε θέατρα καὶ διασκεδάσεις. Τέτοια κορίτσια δὲν ὑπάρχουν τὴν σήμερον ἡμέρα.

—Ἐγὼ σὲ ρωτῶ πόσα παίρνει...
—Τίποτα, παιδί μου. Τὴν τέχνην της καὶ τὰ ρούχα της.

—Ἄσε μὲ ἥσυχο, κυρά μου.

Κανεὶς σχεδὸν δὲν συγκρατεῖται νὰ πᾶρῃ «τέτοιο κορίτσι», τὸ ὁποῖον καὶ συνήθως μένει στὸ ράφι.

Ἔτσι λοιπὸν ἔχει τὸ πολυθυλόλητον ζήτημα τῆς προίκας. Τὰ κορίτσια βαρέως φέρουν τὰς ὑπερβολικὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀνδρῶν. Καὶ γὰρ νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν λένε τότε :

—Σὰς ἀγοράζουμε μὲ τὴν προίκα μας. Σὰς πληρώνουμε καὶ σὰς παίρνουμε.
Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουν τὴν ἀπάντησιν ἑτοιμὴ :

—Τόσο πολὺ ἀξίζετε, ποὺ πρέπει νὰ πληρώσετε γιὰ νὰ σὰς πάρουμε !...

Περίεργος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐντίληψις τῶν γονέων, πού δὲν θέλουν δώσουν τὴν κόρην τους σὲ φτωγὸν νέον, δύνουν στὴν κόρην τους μισὸν ἑκατομμύριον, πρέπει καὶ ὁ γαμβρός νὰ ἔχῃ ἄλλα τόσα ἐννοσόμενα ἢ διὰ τὴν προίκα.

Αὐτὸ εἶνε σφάλμα ὅμως καὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν, δηλαδὴ νὰ τὴν παντρευθοῦν. Ἦσως διότι οἱ περισσότεροί εἶνε ἤδη παντρεμένοι ἂν καὶ δὲν διατάζουν—ὅπως θά ἰδοῦμε στὶς ἐπιστολὰς πού θά δημοσιεύσουμε ἐν συνεχείᾳ—νὰ χωρίσων τὴν γυναῖκα τους χάριν τῆς Δολότης. Ἄλλοι, τὴν συμβουλεύουν πῶς νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματά της—τὰ ὁποῖα δὲν ἐπὶ ἄλλῃ—ἄλλοι ζητοῦν οἱ ἴδιοι συμβουλὰς, οἱ περισσότεροι, πιδ εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔρχονται ἀπ' εὐθείας στὸ πηλὸν καὶ ζητοῦν ἕνα ὁρισμένον ποσὸν καὶ ἄλλοι τῆς δίδουν συγγραμμάτιον.

Ἡ αἰνιδικὰ κληρονομία τῆς κυρίας Δολότης, δὲν ἄφηνε ἀσυγκινήτους καὶ τοὺς ἀποδοκίμους ἀσχολουμένους μὲ τὰ θεῖα. Εἶνε φυσικὸν ἄλλως τε, οἱ μὲ τὰ θεῖα ἀσχολούμενοι νὰ ἐνδιαφεροῦν καὶ διὰ τὸν... θεῖον τῆς ἑκατομμυρίου ἡφαίστου.

Ἐνας διάκος, συγγενεὶς καὶ αὐτὸς βέβαια, τῆς ἐστειλε τὴν φωτογραφίαν του ἐν... μεγάλῃ στολῇ !... Δὲν ἔλειψαν καὶ μερικὸν πράγματα. Ἀλλὰ ἡ πιδ ὥραία, πιδ νόστιμη καὶ πιδ διασκεδαστικὴ ἐπιστολή, εἶνε αὐτὴ πού δημοσιεύουμε κατωτέρω : Τὴν ἔχει ἀποστείλει ὁ διευθυντὴς μῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος συμβουλεύει τὴν εὐτυχὴ κληρονόμον τί νὰ κάμῃ τὰ ἑκατομμύριά της—ὅταν θά τὰ πάρῃ—καὶ ἐκφράζει τὸν ἀπογοητισμὸν του γιὰ κατὰ δυνάμειν τῆς κυρίας Δολότης Ἰωαννίδου σὲ καποῖαν ἐφημερίδα, εἰς τὸν συντάκτην τῆς ὁποίας εἶπεν ὅτι θά φᾶ τὰ χρήματά τοῦ θεῖου της μὲ τοὺς φίλους της.

Ἐν ἀρχῇ ὁ ἐπιστολογράφος ποιεῖται μνεῖαν μῆς ἄλλης ἐπιστολῆς, ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα, τὴν ὁποῖαν τῆς εἶχε ἀποστείλει, συνοδευόμενῃ ἀπὸ μερικὰ φύλλα τῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος τὴν ὁποῖαν ἐκδίδει, γιὰ νὰ... φωτισθῇ. Ἡ πρώτη ἐπιστολή δὲν ἔχει τόσον ἐνδιαφέρον, ὅσον ἡ δεύτερα. Ἀπολαύσατέ την :

Κάποτε ἕνας πατέρας ἔλεγε σὲ νέον ὑποψήφιον γαμβρόν :
—Ἐγὼ τρεῖς κόρες. Ἡ πρώτη εἶναι, ἐτῶν καὶ παίρνει προίκα 500 ὑπὸν. Δεύτερη εἶναι 32 καὶ παίρνει ἓνα ἑκατομμύριον. Ἡ τρίτη εἶναι 40 καὶ παίρνει ἓκατομμύρια.

Καὶ ὁ ὑποψήφιος γαμβρός :
—Δὲν ἔχετε καμμιά κόρη 60 ἐτῶν ;
—Ἀλλὰ μὴν φορᾶτε πάλιν εἰς ἓνα τραπέζιον ἀνταρσία ἕνα νέος :

—Κύριε, τοῦ εἶπε, ἐρχομαι νὰ σὰς πείνω μίαν καλὴν ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τὴν ποῖαν θά κερδίσετε ἓνα ἑκατομμύριον.

—Σὰς ἀκούω.

—Ἐχετε μὴν κόρη, στὴν ὁποῖαν θά δώσω ἑκατομμύρια φράγκα προίκα.

—Μάλιστα.

—Ἐγὼ δέχομαι νὰ τὴν πάρω μὲ ἓνα ἑκατομμύριον πού ἔλαβε δὲν τὴν γυναικα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ

Ἐνὶ δὴρκει ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀγροικῶν κατὰ τῆς Ἀγγλίας, εἰρηστικῶς ἡμεῖς τινὰ εἰς τὴν ὁχλοκρατίαν Ἀγγλοφίλων δεκανέων τῶν, προσπαθοῦντες δὲ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν λαόν, ὑπερβολικὰ ἐκπαιδεύοντες αὐτοὺς ἐπὶ τῶν χειρῶν του, προέβλεπον αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον τῶν διὰ τῶν φωνῶν του. Ὁ γνωστός δὲ διαβάτης ἔρωτος τὸν δεκανέον διατὶ δὲν βοηθεῖ καὶ διὰ τῶν χειρῶν του τοὺς κοπιᾶντες στρατιώτας. Ἀλλ' ὁ δεκανέος ὑπερήφανος ἀποκρίνεται :

—Καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι δεκανέος ;

—Συγγωρησάς με, κύριε δεκανέε, ἐγὼ ὁ ἀγνωστός, κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὅπλον, δὲν παρετήρησα τὸν βαθμὸν σου.

Καὶ πετῶν ἀμέσως τὸ ὁπλίδιον καὶ τὸν πανοφθόριόν του ἀρχίζει αὐτὸς νὰ βοηθεῖ τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν ἀντίφωσιν καὶ τὸν λου. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἔργον διὰ τῆς ἰσχυρῆς συνδρομῆς του ἐπικρατεῖται, ἐνδοκίμως πρὸς τὸν δεκανέα :

—Ὁσάκις, κύριε δεκανέε, ἔχετε ἀνταρτικὰς ἐργασίας τινὲς βαρεῖας, θάναστε νὰ ἐκκαλεῖτε ἐλευθέρους τὸν γενικὸν ἀρχηγόν σου τὸν στρατηγὸν Βασιλικόν, ἐνὶ δὲ τῇ πρῶτῃ μὴν θέλω τρέχει πρὸς βοήθειάν σου.

Κατηχημένους καὶ ἐμδρόντες ἐκείνους δεκανέους ἐνὸπλιον τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ ἀγγλομερικανικῆς ἐπαναστάσεως.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ

ΠΡΟΣ ΔΟΛΟΤΤΑΝ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αἱ συμβουλαὶ ἐνὸς ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.—Ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας.—Δύο ἑκατομμύρια μὲτὰ τῶν ταχυπιστῶν.—Μία ἐπιστολὴ κατὰ θεῖον ἐμπνευσμένη.—Τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὴν Λάρισσαν.—Σώσατε τὰς ψυχὰς μας.—Ἡ ὑποστήριξις ἐνὸς νέου.—Συνέχεια ἀνευ τέλους.

Ὅσοι γράφουν εἰς τὴν κυρίαν Δολοτταν Ἰωαννίδου, δὲν κοινοῦν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὁλοκλήρως, δηλαδὴ νὰ τὴν παντρευθοῦν. Ἦσως διότι οἱ περισσότεροι εἶνε ἤδη παντρεμένοι ἂν καὶ δὲν διατάζουν—ὅπως θά ἰδοῦμε στὶς ἐπιστολὰς πού θά δημοσιεύσουμε ἐν συνεχείᾳ—νὰ χωρίσων τὴν γυναῖκα τους χάριν τῆς Δολότης. Ἄλλοι, τὴν συμβουλεύουν πῶς νὰ διαθέσῃ τὰ χρήματά της—τὰ ὁποῖα δὲν ἐπὶ ἄλλῃ—ἄλλοι ζητοῦν οἱ ἴδιοι συμβουλὰς, οἱ περισσότεροι, πιδ εἰλικρινεῖς καὶ εὐθεῖς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔρχονται ἀπ' εὐθείας στὸ πηλὸν καὶ ζητοῦν ἕνα ὁρισμένον ποσὸν καὶ ἄλλοι τῆς δίδουν συγγραμμάτιον.

Ἡ αἰνιδικὰ κληρονομία τῆς κυρίας Δολότης, δὲν ἄφηνε ἀσυγκινήτους καὶ τοὺς ἀποδοκίμους ἀσχολουμένους μὲ τὰ θεῖα. Εἶνε φυσικὸν ἄλλως τε, οἱ μὲ τὰ θεῖα ἀσχολούμενοι νὰ ἐνδιαφεροῦν καὶ διὰ τὸν... θεῖον τῆς ἑκατομμυρίου ἡφαίστου.

Ἐνας διάκος, συγγενεὶς καὶ αὐτὸς βέβαια, τῆς ἐστειλε τὴν φωτογραφίαν του ἐν... μεγάλῃ στολῇ !... Δὲν ἔλειψαν καὶ μερικὸν πράγματα. Ἀλλὰ ἡ πιδ ὥραία, πιδ νόστιμη καὶ πιδ διασκεδαστικὴ ἐπιστολή, εἶνε αὐτὴ πού δημοσιεύουμε κατωτέρω : Τὴν ἔχει ἀποστείλει ὁ διευθυντὴς μῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος συμβουλεύει τὴν εὐτυχὴ κληρονόμον τί νὰ κάμῃ τὰ ἑκατομμύριά της—ὅταν θά τὰ πάρῃ—καὶ ἐκφράζει τὸν ἀπογοητισμὸν του γιὰ κατὰ δυνάμειν τῆς κυρίας Δολότης Ἰωαννίδου σὲ καποῖαν ἐφημερίδα, εἰς τὸν συντάκτην τῆς ὁποίας εἶπεν ὅτι θά φᾶ τὰ χρήματά τοῦ θεῖου της μὲ τοὺς φίλους της.

Ἐν ἀρχῇ ὁ ἐπιστολογράφος ποιεῖται μνεῖαν μῆς ἄλλης ἐπιστολῆς, ὑπὸ τὸ ἴδιον πνεῦμα, τὴν ὁποῖαν τῆς εἶχε ἀποστείλει, συνοδευόμενῃ ἀπὸ μερικὰ φύλλα τῆς θρησκευτικῆς ἐφημερίδος τὴν ὁποῖαν ἐκδίδει, γιὰ νὰ... φωτισθῇ. Ἡ πρώτη ἐπιστολή δὲν ἔχει τόσον ἐνδιαφέρον, ὅσον ἡ δεύτερα. Ἀπολαύσατέ την :

Κάποτε ἕνας πατέρας ἔλεγε σὲ νέον ὑποψήφιον γαμβρόν :
—Ἐγὼ τρεῖς κόρες. Ἡ πρώτη εἶναι, ἐτῶν καὶ παίρνει προίκα 500 ὑπὸν. Δεύτερη εἶναι 32 καὶ παίρνει ἓνα ἑκατομμύριον. Ἡ τρίτη εἶναι 40 καὶ παίρνει ἓκατομμύρια.

Καὶ ὁ ὑποψήφιος γαμβρός :
—Δὲν ἔχετε καμμιά κόρη 60 ἐτῶν ;
—Ἀλλὰ μὴν φορᾶτε πάλιν εἰς ἓνα τραπέζιον ἀνταρσία ἕνα νέος :

—Κύριε, τοῦ εἶπε, ἐρχομαι νὰ σὰς πείνω μίαν καλὴν ἐπιχείρησιν, ἀπὸ τὴν ποῖαν θά κερδίσετε ἓνα ἑκατομμύριον.

—Σὰς ἀκούω.

—Ἐχετε μὴν κόρη, στὴν ὁποῖαν θά δώσω ἑκατομμύρια φράγκα προίκα.

—Μάλιστα.

—Ἐγὼ δέχομαι νὰ τὴν πάρω μὲ ἓνα ἑκατομμύριον πού ἔλαβε δὲν τὴν γυναικα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ

Ἐνὶ δὴρκει ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀγροικῶν κατὰ τῆς Ἀγγλίας, εἰρηστικῶς ἡμεῖς τινὰ εἰς τὴν ὁχλοκρατίαν Ἀγγλοφίλων δεκανέων τῶν, προσπαθοῦντες δὲ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν λαόν, ὑπερβολικὰ ἐκπαιδεύοντες αὐτοὺς ἐπὶ τῶν χειρῶν του, προέβλεπον αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον τῶν διὰ τῶν φωνῶν του. Ὁ γνωστός δὲ διαβάτης ἔρωτος τὸν δεκανέον διατὶ δὲν βοηθεῖ καὶ διὰ τῶν χειρῶν του τοὺς κοπιᾶντες στρατιώτας. Ἀλλ' ὁ δεκανέος ὑπερήφανος ἀποκρίνεται :

—Καὶ δὲν βλέπεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι δεκανέος ;

—Συγγωρησάς με, κύριε δεκανέε, ἐγὼ ὁ ἀγνωστός, κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸν ὅπλον, δὲν παρετήρησα τὸν βαθμὸν σου.

Καὶ πετῶν ἀμέσως τὸ ὁπλίδιον καὶ τὸν πανοφθόριόν του ἀρχίζει αὐτὸς νὰ βοηθεῖ τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν ἀντίφωσιν καὶ τὸν λου. Ἀφοῦ δὲ τὸ ἔργον διὰ τῆς ἰσχυρῆς συνδρομῆς του ἐπικρατεῖται, ἐνδοκίμως πρὸς τὸν δεκανέα :

—Ὁσάκις, κύριε δεκανέε, ἔχετε ἀνταρτικὰς ἐργασίας τινὲς βαρεῖας, θάναστε νὰ ἐκκαλεῖτε ἐλευθέρους τὸν γενικὸν ἀρχηγόν σου τὸν στρατηγὸν Βασιλικόν, ἐνὶ δὲ τῇ πρῶτῃ μὴν θέλω τρέχει πρὸς βοήθειάν σου.

Κατηχημένους καὶ ἐμδρόντες ἐκείνους δεκανέους ἐνὸπλιον τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ ἀγγλομερικανικῆς ἐπαναστάσεως.

Ἰδὼν τὸ ἀνωτέρω, δνῖς, (βεβαίως, ἀπὸ καποῖαν ἀόρατον δυνάμιν ὠθηθεῖς...) καλὸν ἔκρινε, ἀφοῦ πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν θέλῃ, θά σὰς συμβουλεύσω ὡς χριστιανός, σὲ εἶδε ἐλευθέρῃ νὰ πράξῃς, ὅτι βοῦλεσθε καὶ νὰ ἀκολουθήσῃτε ὁποιαδήποτε ὁδὸν σὰς

Ἰδὼν τὸ ἀνωτέρω, δνῖς, (βεβαίως, ἀπὸ καποῖαν ἀόρατον δυνάμιν ὠθηθεῖς...) καλὸν ἔκρινε, ἀφοῦ πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν θέλῃ, θά σὰς συμβουλεύσω ὡς χριστιανός, σὲ εἶδε ἐλευθέρῃ νὰ πράξῃς, ὅτι βοῦλεσθε καὶ νὰ ἀκολουθήσῃτε ὁποιαδήποτε ὁδὸν σὰς

Ἰδὼν τὸ ἀνωτέρω, δνῖς, (βεβαίως, ἀπὸ καποῖαν ἀόρατον δυνάμιν ὠθηθεῖς...) καλὸν ἔκρινε, ἀφοῦ πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν θέλῃ, θά σὰς συμβουλεύσω ὡς χριστιανός, σὲ εἶδε ἐλευθέρῃ νὰ πράξῃς, ὅτι βοῦλεσθε καὶ νὰ ἀκολουθήσῃτε ὁποιαδήποτε ὁδὸν σὰς

Ἰδὼν τὸ ἀνωτέρω, δνῖς, (βεβαίως, ἀπὸ καποῖαν ἀόρατον δυνάμιν ὠθηθεῖς...) καλὸν ἔκρινε, ἀφοῦ πρὸς τὸν Θεόν, κατὰ τὴν θέλῃ,

ή ανώτερο επιστολή, ή γραφεία «κατά θείαν εμπνευσιν». Έφθον όμως ο Θεός ενδιαφύεται δια την μεγάλην εφημερίδα την οποίαν θέλει να εκδώση ή επιστολογράφος διευθυντής του «Θείου Φωτός», δεν πρέπει να δείξη ολιγώτερον ενδιαφέρον και ή εύνυχής κληρονομία, αλλά να σπεύση να θέση εις την διάθεσιν του κ. εκδότη το άσημαντον και ελάχιστον ποσόν των δύο εκατομμυρίων, δια τή ταχυπεστέτητον. Έτσι, θα ιδή και ο εκδότης του «Θείου Φωτός»...φως.

Η κυρία Ιωαννίδου έχει δύο δρόμους να εκλέξη: της αρετής ή της κακίας, της σωτηρίας ή του όλεθρου. Η αρετή και ή σωτηρία είνε να δώση τα δύο εκατομμύρια. Η κακία και ο όλεθρος είνε να μη τα δώση. Ο δεύτερος δρόμος ίσως είνε προτιμώτερος. Διότι ο πρώτος παρουσιάζει τή εξής μειονέκτημα: ότι ή κυρία Λολόττα θα επιτύχη την σωτηρίαν της ψυχής της, αλλά συγχρόνως και τόν όλεθρον τών... εκατομμυρίων της. Και ο δεύτερος τή εξής προτέρημα: ότι θα ύποστη τόν όλεθρον της ψυχής της, αλλά συγχρόνως και την σωτηρίαν τών εκατομμυρίων της.

Η έκλογή της ένδεικνυμένης οδού δεν είνε έργον ιδιόν μας, διότι δεν είνε ιδική μας και ή κληρονομία.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Ίδου όμως και ή πλέον χαρακτηριστική επιστολή, σταλείσα από την Λάρισα. Σύνομος, λακωνική, ολιγόλογος, χωρίς σάλτσαν και συγκινητικά φράσεις και επικλήσεις. Η επιστολή ύπογράφεται από πέντε αξιοσέβαστα πρόσωπα:

Λάρισα, τή 8η Μαΐου 1931
«Ωρα Γκρήνουιτς 10.29», ανατολ. πλατ. 42' Κυριαν

Λολότταν Ιωαννίδου
Αθήνας.

S	O	S
S	O	S
S	O	S
S	O	S

Θ. Α. Κ. Δικηγόρος
Ι. Π. Β. Άξιως. άπόστορ.
Ι. Κ. Σ. Δικηγόρος
Αν. Γ. Α. Δικηγόρος
Θ. Α. Αλ. Δικηγόρος

Είς αυτό τή απλητιμένο σήμα κινδύνου δεν εδόθη ακόμη απάντησις... πληρωμένη. Ούτε εστάλη κανέν ναναγοσωστικόν ακόμη. Ίσως ή τρικυμία και ο κίνδυνος να έχουν περάσει ήδη, όπερ και εύχόμεθα.

Όλοι όμως δεν είνε συμφεροντολόγοι. Υπάκουον και μεριοί, ελάχιστοι δυστυχώς, σταγών εν τώ όικεανθ, πού περιορίζουν τās απαιτήσεις των εις μίαν φωτογραφίαν, όπως ακριβώς ο άποστολεύς της κατωτέρω επιστολής, ο μόνος πού δεν έπρότεινε γάμον, ούτε εξήγησε χρήματα.

Έν Κορινθί, τή 12 V 31
Αγαπητή φίλη Λολόττα,

Έκ σήμες βεβαίως σάς έχω γνωρίσει και εόθις εξ άρχης ναί ποικαλέσατε θαυμασμόν. Έδώ εις τή Διδυμότειχον, εις τή πέρατα της μεγάλης μας πατρίδος, εις τή Δέλτα τριών κρατών, είμεθα καταδικασμένοι να διάγουμεν μίαν μονότονον ζωήν, ως εκ τούτου λοιπόν(μένον ύπόχρεος) θα σάς εφερακάλλουν να μου στείλετε μίαν μόνον φωτογραφίαν σας με ίδιονειρον άφείρισίν σας για να ίδωμεν την ώραία σιλουέτταν σας και να νοιώσωμεν την ζωήν τών ανθρώπων εις τās μεγαλουπόλεις.

Ελπίζω ότι δεν θα στερηθώ της μικράς ταύτης απαιτήσεώς μου σάς εύχαριστώ έν τών προτέρων

Α. Β.

Όπως άνασάομεν και στην αρχή, εύρίσκονται και άνθρωποι ποόθυμοι να χωρίσουν την γυναίκα τους, για να πάρουν την κ. Λολόττα. Τέτοιοι έχουν βρεθί ως τώρα πέντε

ξή. Ίδου ένα ύπόδειγμα σχετικής προτάσεως:

Πάτραι, 14 Μαΐου 1931
Αγαπητή μου Λολόττα,

Μη νομίσης ότι σου γράφω γιατί τώρα έχεις εκατομμύρια. Μακράν άπ' έμού τέτοια σκέψεις. Καί αν δεν κληρονομήσεις, πάλι θα σου έγγραφα, για να σου εξιστορήσω τή δυστυχισμένη ζωή πού περνάω με τή γυναίκα μου, ή οποία δυστυχώς δεν είνε όπως την νόμιζα όταν την πρωτοπήρα.Μου έχει κάνει τή ζωή δυστυχισμένη. Έγώ Λολόττα μου, είμαι έρωτευμένος από χρόνια μαζί σου. Κάθε φορά πού ερχόμουνα στην Αθήνα, έπή-

Μία τελευταία φωτογραφία της Λολόττας, δυναμένη να χρησιμεύση και ως απάντησις εις όσους — ή μάλλον εις όσας — την κατηγορούν με κακεντρέχειαν ότι έγγρασε.

γαίνα στο θέατρο πού έπαιζες και σε απέλαμ-βανα, άλλοτε στην πρώτη σειρά και άλλοτε στο θεωρείο, γιατί είσαι ή καλύτερη Έλληνίς ήθοποιός και δεν στο λέγω για να σε κολακέψω.

Έκείνο πού θέλω να σου πω, είνε ότι εγώ θα χωρίσω με τή γυναίκα μου. Η επιθυμία μου είνε να γίνης εσύ σύζυγός μου, γιατί έξέρω τί καλή καρδιά έχεις και ξέρω ότι θα ήσω κ' εγώ εύτυχισμένος κοντά σου κ' εσύ ασφαλώς μαζί μου, γιατί είμαι χαρακτήρας έξοχος, ελκυστικός, όχι τού συμ-φροντος (1) και γνωρίζω και τή μουσικόν της ευτυχίας.

Σε λίγες μέρες, θα έλθω στην Αθήνα για δουλειά μου και θα περάσω να σε γνωρίσω και να με γνωρίσης και ελπίζω ότι θα συμφωνήσουμε.

Με τρελλή αγάπη
Δ. Αλ...

Είμεθα εις θέσιν να γνωρίζωμεν ότι ή κ. Λολόττα δεν σκέπτεται γάμον με κανένα έν τών θαυμαστών της, πού έσπευσαν, έστοι και κατόπιν έορτής να διαδηλώσουν την αγάπην τους πρός αυτήν. Πολλή δέ περισσότερον δεν έχει σκοπόν να χωρίση άνδρόγυνα. Όστε, ο άποκαταστήση όμαλως μετά της συζύγου τή σχέσεις, εφόσον άλλως τε γνωρίζει και τή μουσικόν της ευτυχίας — όπως γράφει ο ίδιος.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Έπιστολών συνεχεία...

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΙΧ - ΤΑΚ
Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗΣ ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΩΘΟΥΝ

Από τού προηγουμένου φύλλου ο νέος μεγάλος διαγωνισμός του Τίχ - Τάκ, δια την έκλογήν της ωραιότερης. Ο διαγωνισμός θα γίνη ως εξής:

Κάθε άναγνώστης ή μη του Τίχ - Τάκ, άποστέλλη εις τή γραφεία μας, ρισσοτέρως φωτογραφίας της, εις τās στάσεις. Αί άποστέλλομεναι φωτογραφίαι, θα κρίνονται υπό ειδικής επιτροπής, ή οποία και θα άποσείη ποιήσας ή δημοσιεύουσας — δηλαδή τās άριστάς.

Αί φωτογραφίαι αὐταί θα δημοσιεύονται εις κάθε φύλλον του Τίχ - Τάκ, άναγνώσται μας δέ θα ψηφίζουν πρετιμούν και θεωρούν ως άριστάς τās κρίνοντες και άποστέλλοντες τή στήλην, τή όποιον θα ύπάρχη από τή χούς φύλλου εις τή έσοτην του φύλλου της τελευταίας σελίδος.

Μετά τή τέλος τού διαγωνισμού, όποία θα συγκριθώσιν τās περιγραφές, φρουε θα άνακηρυχθί ως ή ωραιότερη νίς και θα λάβη ως δώρον μίαν φωτογραφίαν, μονέλλο παρισινό, άγορασμένην ένα έν τών μεγαλυτέρων καταστημάτων Αθηνών.

Η δεύτερα 3 πλήρη φωτογραφία άναγνώσται (πατρις) έν 3 τεμαχίον έσπευτοίμα ή επί παραγγελία, τού όποιου από κρέπ - ντε — οίν με πολιτείας, ή κεντήματα, ως τή εκτίθεσιν εις τή θήκας τού κεντρικού καταστήματος (Βουκουρεστίου 8).

Η τρίτη ένα ώραιον χρυσόν ή τής χειρός.

Εκτός τών άνωτέρω, εις τās τας νας κατά σειράν θ' άπονεμηθί τας «Τίχ - Τάκ» διάφορα χρήσιμα δώρα.

Εκτός τών δώρων, τή όποια θ' εις τās τρεις πρώτας, τή «Τίχ - Τάκ» άναγνώστης τās φωτογραφίας των εις τή νεχτή πολύχρονα εξόφυλλα.

Εκτός τού άνωτέρω διαγωνισμού, παραλλήλως πρός αυτόν, θα διανεμηθί βετα εις τās έχούσας τή ώραία κυρίας και δεσποινίδας, εφόσον θ' ήσουν ειδικώς να λάβουν μέρος, διαγωνισμούν αυτόν δια φωτογραφίας.

Ο διαγωνισμός αυτός προκηρύσσεται τού «Τίχ - Τάκ» υπό τής διεθούς εταιρείας καλόντων «Ελπί» και ή εις αυτόν είνε προαιρετική.

Αί επιθυμούσαι να λάβουν μέρος, θ' άποστέλλουν τή πάλι μέχρι τής 15ης άποστέλλουν εις τρεις διαφόρους στάσεις τās όποιας να φαίνονται ίδιους τή τον μέχρι τών γονάτων. Η έκλογή τού μεγάλου διαγωνισμού, επί τής φωτογραφιών, υπό επιτροπής της όμοιόνομα τών μελών θ' άναγγελθί εν τώ ρθ. Η επιτροπή θα λάβη άπ' όλης τήν συμμετεριαν τών ποδών και άλλω. Διότι είνε γνωστόν ότι στην ώραία πόδια γυναίκες, αί όποιες είνε όν δεν θα ήσαν εις θέσιν να λάβουν εις διαγωνισμούν καλλονών.

Είς τήν πρώτην ή όποια θα έκλεγθί τή 24 ζεύγη καλότες έν φυσικής καταστάσεως.

Είς τήν δευτέραν θα δοθού 12 ζεύγη τας, επίσης έν φυσικής καθαράς καταστάσεως. Και εις άλλας 10, εις τās όποιες θ' άναγνώστης ή όποια θ' άποκαταστήσει καλότες όμοιως ποιότητος.

Τά δώρα των αλ καρδιάσας, ή έσπευτοίμα θ' άποστέλλουν τή όποια των «Τίχ - Τάκ», θα δύνανται να τή άποκαταστήσει καλότες όμοιως ποιότητος.

Τά δώρα των αλ καρδιάσας, ή έσπευτοίμα θ' άποστέλλουν τή όποια των «Τίχ - Τάκ», θα δύνανται να τή άποκαταστήσει καλότες όμοιως ποιότητος.

Είς τήν δευτέραν θα δοθού 12 ζεύγη τας, επίσης έν φυσικής καθαράς καταστάσεως. Και εις άλλας 10, εις τās όποιες θ' άναγνώστης ή όποια θ' άποκαταστήσει καλότες όμοιως ποιότητος.

Ένας μιάς ήταν καθισμένος σ' έναν σωρό από σκονιά, πάνω στο παράδι πού ταξείδενα. Κρατούσε στο στόμα μίαν κυρτωμένη πίπα, άπ' εκείνης πού οι μανιώδεις καπνιστές τής χαϊδεύουν σαν να ήταν τή στήλη της έρωμένης τους.

Στην ξηρά, τή νύχτα, σ' ένα δομαίο, κανείς δεν θα έπιθυμούσε να συναντηθί με τόν μιάδα αυτόν. Στο πλοίο όμως δεν μπορούσε κανείς παρά να δεχθί τή συντροφία του.

Τό πλοίο μας ήταν παλαιού τύπου, με μί μόνη θέσι, άπ' εκείνα πού έχουν δύο ρόδες στα πλευρά και προχωρούν σαν ξεχαρβαλωμένα κάρα. Άντικε σ' έναν έροπλιστή της Κορέας, πού ήταν συγχρόνως πλοίαρχος και μάγειρος τού πλοίου. Τόν έλεγαν Τσέγω. Είχε μαζί του έφτά παιδιά, έκτός από τήν γυναίκα του πού δεν μπορούσε ποτέ να ήταν ή μητέρα τους άφοι ήταν δεκαεφτά μόνον χρόνων και ή μεγαλειότερη κόρη τους είκοσι. Ξεδόν χαριτωμένη, ή κυρία Σνου Κνού, είχε αναλάβει τήν διαχείρισι της άποθήκης τού πλοίου και έπορμήθευε όλα τή καλά τού Θεού στους επιβάτες.

Ήταν μαζί μας και ένας Άγγλος βαρωνέτος, δημόσιος υπάλληλος άσφαλώς πού θα έταξείδευε όλο τή χρόνο. Ήταν περήφανος, δεν έχαιρετούσε και δεν μιλούσε με κανέναν. Είχε στην υπηρεσία του ένα νεαρόν Κινέζον και ένα μικτόν Ίνδον. Άγνωστον όμως σε τί τούς χρησιμοποιούσε.

Άλλος Εύρωπαίος στο πλοίο ήταν ο μίστερ Τρίφ. Ήταν ένας συμπαθητικός Ίρλανδός, ροδοκόκκινος, όχι όμως και πολύ καθαρός, πραγματική προσβολή για τήν άγγλική φυλή.

Ο μίστερ Τρίφ είχε για φίλη τήν μίστερς Ντόλλυ Γκλέντεσβιν, πού έλεγε ότι έπήγαινε στο Άφγανιστάν για μίαν εφημερίδα τού Σικάγου. Σάν καλή δημοσιογράφος έτοιμαζε τήν άνατοκιστική της προτού φάσος τού μέρος πού έπρεπε να περιγράψη. Και όταν τή στυλό της δεν είχε πεία μελάνι, έπήγαινε κατ' εύθειαν στο μπάρ τού πλοίου.

Στό μπάρ ήταν πάντα πελατεία. Ο μίστερ Τρίφ έπαιζε ντόμινο μ' έναν Κινέζο, τόν έννομότατον Κόο, καθηγητήν εύρωπαϊκών γλωσσών στο πανεπιστήμιον τού Πετσέλε. Ο Τρίφ πάντα έκέρδιζε στο παιχνίδι και ο έντιμότατος Κόο πάντα έπληρανε.

Η μεγαλύτερη κ' ώραίοτερη θυγατέρα τού πλοίαρχου Τσέγω, ή Νιού Βό, έξεπρετοσε όλους τόν μπάρ, χωρίς να ύπολογιστοί ή πολύτιμες υπηρεσίες πού πρόσφερε στους άγάμους επιβάτας τή λουλούδι αυτό της Κορέας.

Όταν ή μίστερς Γκλέντεσβιν έπήγαινε στο μπάρ τού πλοίου, εύρισκε πάντα καλή συντροφιά διατεθειμένην ν' ακούγη με τήν μεγαλύτερη συγκατάθεσι τούς ρομαντικούς στεναγμούς της και τήν άφήγησιν τών έρωτικών της νυκτών.

Μας έλεγε λοιπόν ότι ήταν σύζυγος ένός δημοσιογράφου από τή Σικάγο. Έγνωριστήκαμε πλέον καλά όλοι σά να ήταν παλμός μας φίλος, με τόν μικρόν και άγαπημένον Πίνδαρον, όπως τόν έλεγε. Και μās τόν περιέγραψε τόσο καλά, στη μορφή, τή χαρα-

ΤΙΚ - ΤΑΚ
"ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ"
GUIDO DA VERONA

κήτρα, στη διαγονική και σωματική του ικανότητα, ώστε ένομιζαμε ότι τόν είχαμε και αυτόν συνταξιδιωτήν.

Άσκούσε και αυτή τή ίδιο έπάγγελμα με τόν άνδρα της και πέντε μόνο βδομάδες μετά τόν γάμο τους τήν έστειλε στο Μεξικό, όπου οι Άμερικανοί λησται έσκότωναν σαν νιγες τούς εθνηκούς Άμερικανούς.

Όταν έπέστρεψε στο Σικάγο και πέρασε μερικες νύχτες στην άγκαλιά τού «μικρού και άγαπημένου» της Πίνδαρον έγινε ο πόλεμος τού Άφγανιστάν και ή μίστερς Ντόλλυ άναγκάσθηκε ν' άποχαιρετήσιν πάλι τόν άγαπημένο της άντρούλη, πού της έκανε κάθε νύχτα άπτερες επιθέσεις μ' έφ' όπλου λόγχη. Άν όσα μās έλεγαν ή μίστερς Ντόλλυ για τούς έρωτικούς άθλους «του μικρού άγαπη-

Η καλύτερες ιστορίες είνε εκείνες πού λέγονται μεταξύ δύο μόνων.

μένου της Πίνδαρον» είνε αληθινά, θα έσυνδουλέμασε όλες τις φίλες μας πού θα ήθελαν να έχουν δίπλα τους ένα σύντροφο πού διαχτυλίκον, να πάσουν για άνδρα ή για έρωστή ένα δημοσιογράφο τού Σικάγου.

Η μίστερς Ντόλλυ, έβεβαίωνε ότι έπληνε έντελώς άθγαλο κορίτσι στην άγκαλιά τού Πίνδαρον. Δεν ήξευρε, λέει, τίποτε άπ' ό,τι μπορεί να ξέρη μιά γυναίκα για τόν άντρα. Ο Πίνδαρος τήν έπληρε σαν ένα θηανάφυλλο πού μόλις κόβει κανείς από τόν κήπο. Και τή πιστέψαμε όλοι, χωρίς σύζητησι, πρδ παντός για να τήν εύχαριστήσουμε. Δεν ήταν άσχημη γυναίκα. Ίσως λιγάκι ψηλή, με πλατύ στόμα πού δεν μπορούσε να συγκρατήση καμιά λεπτομέρεια από τās έρωτικές διαχύσεις με τόν άρόταστον άνδριάντ τού άγαπημένου της Πίνδαρον.

Η έρωτικές άφήγησεις της μίστερς Γκλέντεσβιν, έκαναν λιγώτερο πληκτικό τή ταξείδι μας. Τήν πρώτη φορά πού ο επιτετικώτατος Πίνδαρος παρουσιάσθηκε μπροστά της, καθώς αυτή ήταν έντελώς άπροετοίμαστη σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, τή βράδυ τών γάμων, με μιά πιτζάμα πού τού φαίνονταν πολύ στενή (έκτός αν ήτοχε κανέννας άλλος λόγος πού τόν έκανε να φαίνεται σαν έγκυος γυναίκα) ή μίστερς Ντόλλυ, πού ήταν τήν στιγμήν εκείνη άπλή μίς, ένόμισε πως θα λιποθυμούσε άπ' τή συγκίνησι, τόνον ο Πίν-

δαρός της είχε τή δέρμα λευκό και λείο, σαν παιδί δέκα χρόνων, αλλά τή πρόσωπο και τή μάτια φλογισμένα, σαν Κινέζος όταν παρακολούθη μιά θανατική έκτέλεσι.

Χωρίς να καταλάβη πως, ή μίς Ντόλλυ βρέθηκε στην άγκαλιά του και σε λίγες στιγμές, ώστε δέκα κατάλαβε καλά ουτε αυτή πως συνέβη, ή μίς Ντόλλυ έχασε τρεις φορές κατά συνέχειαν κάθε δικαίωμα να λέγεται μίς.

— Τώρα, τού είπε μετά, με τήν ήρεμία πού ακολουθεί πάντα τις μεγάλες συγκινήσεις, σε παρακαλώ άγαπητέ Πίνδαρε, να με άφήσης να κοιμηθώ ήσυχα. Σβύσε τή φως και άς σκεφθώμε ο καθένας για τήν άρεθρον πού θα γράψουμε αύριο στην εφημερίδα μας.

Ο Πίνδαρος της έστρεψε τή νύχτα και τή σκοτιά έγινε βαθύ. Η μίς Ντόλλυ είνε σε δόν άποκοιμηθί, όταν ένα χέρι (ήταν όμως πραγματικά χέρι;) άρχισε να βασανίζει τή ποικαμία της, πού ήταν μακρύ και σφιγμένο στα γόνατα για να ύπερασπιστή από τούς ένδεχομένους αλφινδιασμούς τών Μεξικανών ληστών.

Τόν άφησε να της έπιτεθί για μιά φορά ακόμη, αλλά τόσο ήταν έαλισμένη, ώστε δεν έμύρεσε καλά να καταλάβη αν ο έγθοδος της έπιτεθί όπως έπρεπε, ή μήπως έκαμε λάθος, πράγμα τή όποιον για μιά νέα με καλή άνατροφή είνε ένα και τή αυτό.

Όταν όμως πέρασε κάμποσος καιρός, εκείνη έγινε πειδ άπαιτητική, άπ' όσον εκείνος ήταν διαχτυλίκος. Μέρα μια νύχτα τή χάδια δεν σταματούσαν και κάθε θυσία στόν θεόν έρωτα γινόταν πειδ πολύπλοκη και θεία από τήν προηγούμενη, ώστε ο δυστυχισμένος Πίνδαρος, από καλός και έξυπνότερος δημοσιογράφος πού ήταν, καθήντησε να μη μπορεί να γράφη παρά μερικες άσυνάρτητες γραμμές. Τώρα ο διευθυντής τού άναγκάστηκε να τόν στείλ η σ' ένα νοσοκομείο και τήν μίστερς Ντόλλυ στο Άφγανιστάν για να παρακολουθήσιν τόν πόλεμο.

Η μίστερς Γκλέντεσβιν τή πρώτη βράδυ τού ταξείδιού έπληνε έννορις στην καμπίνα της. Καί έπειδή έκανε τροφήν έσση τή έθγαλε όλα όσα έφορούσε, ακόμη και αυτό τή μονόκλ. Έπειτα ξεπλύνθηκε στο στενό κρεβάτι, λημονώντας να κλείση τή πόρτα και να τραβήξη επάνω της τή σεντόνι.

Ο πρώτος πού πέρασε μπροστά άπ' τήν καμπίνα της ήταν εκείνο τή βράδυ ο έντιμότατος Κόο. Ο καθηγητής των εύρωπαϊκών γλωσσών με όλην τήν σοβαρότητα, ένόμισε πως ήταν κατάλληλη ή εύκαιρία για να άραδιάσιν μπροστά της όσα άγγλικά γνώριζε.

Όταν έφυγε ο έντιμότατος Κόο, ή μίστερς Γκλέντεσβιν, άνοιξε πάλι τήν πόρτα της καμπίνας της. Κ' έτσι έκανε μετά κάθε βράδυ.

Φαίνεται ότι ο έντιμότατος κ. καθηγητής, εύρισκεν έξαιρετικήν εύχαρίστησι στην συντροφιά της Άμερικανίδος δημοσιογράφου, με τήν όποιαν, έκτός από τ' άλλα, έσκαπούσε και τ' άγγλικά του, ώστε, ύστερα από λίγες έπισκέψεις, διαπιστώσαμε με έξαιρετική άκονοποίησι, ότι τή άγγλική του κ. καθηγητή τού είχαν βελτιωθί κατά πολύ. Ο άνδρας της μίς Ντόλλυ, πού τώρα βρισκόταν στην Άμερική, δεν θα μπορούσε νάχη παράπονο, από τόν διευθυντή του, γιατί έστειλε τήν γυ-

ΤΑ ΠΑΡΑΤΕΙΝΑ ΤΩΝ ΡΩΜΗΩΝ

ΣΥΡΡΟΗ..ΜΕΓΑΛΟΦΥΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

“Όπου τὸ ἀεικίνητον εὐρέθη, ἡ θάλασσαν ἐστέρησαν καὶ οἱ ἄνθρωποι θά...πετοῦν.—Γεννήματα φαντασίας σοβαρά καὶ ἀσπύ...
Δημόσιοι σωτήρες καὶ δημόσιοι...κίνδυνοι—“Οἱ οἱ “Ελληνας ἐφευρέται.—Πῶς μὴ φανίζονται οἱ ὑπομήφιοι “Εἰδωτοὶ
“Ελλάδος

Μήπως ἔχετε καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀγαπητοὶ φίλοι, στὸ ὅτι ὁ “Ελλην εἶνε τὸ ἐφευρετικώτερον... ζῶν ἀπ’ ὅσα πλανῶνται στὴν ὑδρογειο; Φαντάζομαι ὅχι. Ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ ὡς “Ελλην κατὰ πρόθεσιν καὶ ἐφεύρω καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή μου χρειάζεται ἕνα θέμα γιὰ τὴς «γραμμές» μου καταφεύγω σὲ κατὰ σχετικὸν μὲ τὴν παραπάνω ἐρώτησί μου.

Φαντάζομαι ὅτι πολλοὶ μὴ μεμνημένοι στὸν ὄργανισμὸν τῆς βιομηχανίας καὶ ἐν γένει παραγωγικῆς κινήσεως τοῦ τόπου μας ἀλλὰ ἀπλῶς... κοινοὶ θνητοί, ἐνδιαφερόμενοι γιὰ τὸ γαρζελήκι τους, γιὰ τὸν ἔρωτά τους, γιὰ τὸ φαί τους καὶ τὸ πολλὸ-πολὺ γιὰ τὸν «Ὀλυμπιακὸν» ἢ γιὰ τὴ «Σταμποῦλ Μπαξέ», θὰ ἀννοοῦν ὅτι μέσα στὸ ὑπογυγίον τῆς “Εθνικῆς μας Οἰκονομίας καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στεγάζεσθαι τὸ «Γραφεῖον Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας» καὶ πάλι ὅτι ἕνα τιμῆμα αὐτονοῦ εἶνε τὸ περίσπασμα «Τμήμα Εὐσεπειγνίας» εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει δικαίωμα πᾶς “Ελλην μεγαλοφυῆς εἴτε μὴ νὰ ὑποβάλλῃ ὅτι «κατεβάσει ἢ κοῦτρα» τὸν καὶ νομίζει πῶς μὲ αὐτὸ μπορεῖ νὰ σωθῇ ὁ ἑαυτοῦς του, εἴτε ἢ “Ελλάς, εἴτε καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρη ἀκούει!

Ἐκεῖ λοιπὸν μὲ ἔφεραν τὰ βήματά μου, ἐκεῖ ἔστηκα νὰ γωθῶ καὶ ἐκεῖ κατῳρθόσα ἐπὶ τέλους νὰ συναντήσω τὸν... ἀργυρινὸν ἄρχοντα τοῦ γραφείου αὐτοῦ, τὸν κ. Β., συμπθεσάτον καὶ ἱκανότατον τμηματάρχην του.

—“Ο κ. Β.;

Αὐτὸς ὡς καὶ καρφώνονται ἐπάνω μου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου μὲ ἐρωτᾷ:

—Μήπως εἰσθε ἐφευρέτης;

—“Οχι. Δόξα σοι ὁ Θεός, κύριε τμηματάρχα... Ἀπλῶς μιά συνέντευξις ἤθελα...

—Δὲν ὑπάρχει συνέντευξις κύριε... Τὰ πράγματα εἶνε γνωστά... ἀξιοπεριέργα δὲν ὑπάρχουν... συνεπῶς...

—Συνεπῶς... ἐτόλμησα νὰ ἀντιτείνω. Δὲν μοῦ λέτε ἀλήθεια, καὶ θὰ προσπαθῶ μόνος μου νὰ βρῶ τὸν μίτον τοῦ μυστηρίου ποῦ μοῦ κρύβετε...

—Δὲν θὰ μπορέσετε...

—Σὰς διαβεβαίω ὅτι θὰ ἐφεύρω...

“Ο κ. Β. δυσανασχετεῖ. —“Α! ἀν πρόκειται νὰ ἐφευρέτε καὶ σεῖς τότε...

—Τότε ὡς ἐφευρέτης ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καθίσω, αὐτὸ κάνω... καὶ σὰς ἀκούω...

“Ο συμπαθὴς... Κέρδερος διστάζει πάντοτε, ἐπὶ τέλους μοῦ παραγορεῖ μερικὲς πληροφορίες ἢ ὁποῖες ὅμως δὲν μοῦ ἀκοῦν. Μοῦ ἐξηγεῖ ὅτι εἰς τὸ παρελθὸν κανένας δὲν ἐγνώριζε στὴν “Ελλάδα τὴν σημασίαν τῆς προστάσεως μίας ἐφευρέσεως ὅτι ἡ ἀπογοήτευσις κυβερνοῦσε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκείνους οἱ ὁποῖοι κατὰ ἤθελα καὶ ἐπετύγγανον νὰ παρουσιάσουν καὶ τέλος ὅτι μόνον ὅσοι εἶχαν... «μπαρμπά» στὴν Κορώνη» ἢ βουλευτὴν ἢ... μεσοφύοντα κατῳρθόναν νὰ ἐπιτύχουν μιά ἐγκρίσι τῆς ἐφευρέσεώς των ἢ ἐπὶ τέλους καὶ μιά σχετικὴ ἀγκύρα ἀναφορικὰ γι’ αὐτήν.

Τώρα ὅμως ἔχουν ἀλλάξει τὰ πράγματα. Μέσα σὲ παλαιότερους ἐφευρέτας, ποῦ ἔχουν πάρει πιά τὴ θέσι των στὸ εἰδικὸ πάνθηρον τῆς “Εθνικῆς Οἰκονομίας μας, ὅπως εἶνε οἱ κ. κ. Δ. Καλλιὰς, Ν. Μπακοπούλου, Σ. Β. Βιδάλης, Α. Σουναφόπουλος, Σ. Γκαζερλὴς κ.κ.α. «ὡν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς...» καθε μέρη ξεφυτρώνουν καὶ καινοῦνοιοι, καθε τόσο παρουσιάζονται πραγματικοὶ ἢ φανταστικοὶ σωτήρες τῆς ἀνθρωπότητος, διηγεσκῶς καὶ ἀδι-

ακόπως μέσα ἀπὸ τὸ γραφεῖον παρελαύνει ἕνας κόσμος ἀνθρώπων ποῦ ἔστιψε, στίβει καὶ θὰ στίβῃ τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ λύσῃ τὰ μεγάλα προβλήματα ποῦ ἀπασχολοῦν τὸν ἐπιστημονικὸν, βιομηχανικὸν καὶ διανοούμενον κόσμον.

Ἀς μὴ πειράξωμεν λοιπὸν ἐκείνους ποῦ πέτυχαν, ἐκείνους ποῦ ἀπέδωσαν, ἐκείνους ποῦ ὠφέλησαν πραγματικὰ καὶ ἄς ρίξωμε μιά ματιὰ στὸ ἄπειρο πλήθος ἐκείνων ποῦ μὲ

Ἐμβριθὴς μελέτῃ ἐπάνω εἰς τὰ συγγραμμά της ἐφευρέσεως

μεγάλου κορυαγίου καὶ μὲ... μηδὲν ἀποτελεσμα παρουσιάζονται γιὰ νὰ υποβάλουν τὰ θαυμάσιά τους στὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο.

ΣΚΗΝΗ Α'

—Τὸ ὄνομά σας;
—Γιάννης Εὐδοκίμης... (“Ας ποῖμε).
—Σὰς ἀκούω...
—Ἐφεύρα τὸ «ἀεικίνητον»;
—(Ἐκκλησιῆς). Πῶς εἶπατε;
—Μὰ δὲν ἀκούτε λοιπὸν... Ἐφεύρα τὸ ἀ-εῖ-κί-νη-τον!...

—Παίρνωμε μιά ἀντίλη μὲγάλη, τὴν ἐνόνομε μὲ ἕνα πλὺ μὲγάλο σωλῆνα, τὸν ἐνόνομε μὲ τὴ θάλασσαν, τὰ ἐνόνομε ὅλα αὐτὰ μὲ μιά ἐνωτικὴ σήραγγα ὅλων τὸν ἐργαστασίον τοῦ κόσμου καί...
—Καὶ κάνωμε μιά τρύπα στὸ νερό!...

—Εἶπα ὅτι ἡ ἐφευρέσεως σας εἶνε ἀξιοθαύμαστο. Σὰς συγχαίρω καί... μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε...

ΣΚΗΝΗ Β'

—Τὸ ὄνομά σας;
—Λεωνίδας Κουμούδης, ἰδιοκτήτης ὁπωροπωλείου, 35 χρονῶν, δευτέρως ἑλληνικὸν, παντρεμὲνος μὲ δύο παι...
—Ἀρκεῖ... ἀρκεῖ... Εἰς τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;
—Ἐγὼ καταλαβαίνω πὺς λέε, κύριε διαφυντή, ὅτι ἀν πῆξωμε τὴν σφαιρίδα καὶ τὴν βράση σ’ ἕνα μὲγάλο καμίνι καὶ τραβήξωμε τὸ ζυμὶ της καὶ τὸ στίψωμε κ’ ὕστερα τ’ ἀνακατώσωμε μὲ ὑδραργύρου...

—Τί λέε, μωρὲ θηρίο;...

—Συνώμην... μὲ ὑδρομέλι ἤθελα νὰ βγαίνει μιά κομποῦσα ποῦ τῆς ἐγγλέζικῃ ταλινά...

—Ἐκάνες κανένα πείραμα;

—Καὶ βέβαια... (Ἀναστρέφεται καὶ καλὰ ἀπ’ τὴν τσέπη). Θέλετε νὰ ἰδετε;

—“Οχι, παιδί μου... ὅχι, νὰ πῇ “Αφρησὲ το ἐδῶ μὲ τὴν αἰτήσι καὶ τῆς καὶ πέρασε... πέρασε πάλι...

Καὶ ὁ μέγας τροφὸδότης ταπεινῶς καὶ ὑδραργύρου ἀπεκρίθη μὲ τὴν ἑξήτα δύο... Ἀρχιμήδην.

ΣΚΗΝΗ Γ'

Προσέρχεται ἀρειμάνιος ποίτης καὶ στρατὸς ἀνθυποαποστήτης τῆς... Φωτοκῆς.

—Ἀνεκάλυψα τρομερὰν ἐκρηκτικὴν κῆρυ... Διὰ τοῦ βλέμματος μόνον ἡ αὐτὴ (ἐμφανίζεται ἕνα λαδωμένον κεφάλιν καὶ τὰ πάντα... «γυῖα» πρὸς χθῆτος, ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου...

Ἀλλὰ ἡ σκόνη δὲν ἐκρήγνυται παρὰ δίκαιον τρόπον τοῦ κυρίου τμηματάρχου.

—Μὰ... μὰ παιδί μου, αὐτὴ εἶνε ἡ τρομερὴ σκόνη;

—Γιατί;... Δὲν σὰς γεμίζει τὸ μῆλον;

—Δὲν εἶπα τίποτα... ἀλλὰ τὸσην ὥρην βλέπουμε καὶ δὲν...

—“Α! ἐδῶ εἶνε τὸ μὲγάλο μυστήριον ἐν καιρῷ πολέμου ἀναφέρεται καὶ νον ὅταν ταυτοχρόνως ἀνοίξεται ὁ θαλάσσιον πολυβόλον καὶ τὸν τηλεβόλον καὶ νον ὅταν ὁ θάνατος καλᾷται καὶ πᾶς τας σὴ μάχῃ κότες κεφάλια, σκοτώνει, θρώπους, πυρπολεῖ, σφάζει...

—Ἐλεος... γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀνοίξτε λίγο ἀκόμα...

—Ἐχετε δικαίον. Λοιπὸν, θὰ ἔχω δίκαιον...

—Ἐχετε κανένα σχέδιο, καμμιὰ μίση;

—“Οχι...

—Ἀμ... τότε πῶς;

—Θά... θὰ συντάξω... θὰ περμασθῶ... θὰ δῆτε τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

Καὶ συνεχίζεται ὁ ἐνθουσιασμός... καὶ νεχίζεται ἡ παρέλασις καὶ καθε καρφὸς ἐμφανίζεται πρὸ τῆς ἀρμόδιας ἐπιστάσεως, ἡ ὁποία ταξινόμη, μελετᾷ καὶ εἰσφέρει τὰ ἐφευρετικὰ πρόβλητα ἀπὸ τοῦς χεῖς... εἰσφίηδες ποῦ ἔχουν βρῆ βεβαιότητα.

Παρὰ τὴν ἐπαγγελματικὴν αὐτὴν καὶ σεβαστὴν ἐχεμύθειαν τοῦ κ. τμηματάρχου μὲγάλη αὐτὴ σάφρα ποῦ λέγεται δημοφιλῶς κατῳρθόσε νὰ βρῇ καὶ τὴν τόσο πρὸν αὐτὴν πλευρὰν τοῦ ὑπουργείου τῆς κῆς Οἰκονομίας καὶ νὰ δώσῃ μιά μικρὴν χαρακτηριστικὴν εἰκόνα τοῦ πλημμελῶς “Ελλήνου. Τώρα ἀν δὲν ἀναφέρωμε ἄλλα τα ἐκείνων ποῦ ἐφεύραν ὅλ’ αὐτὰ, ποῦ ἐκάλυψαν καὶ καινοῦνοιοι... ἤλιο ἀπὸ τὸν τρόπον ὁμιλίας τὸν κυνὸν καὶ γὰρ τὸν τρόπον «ταγείας ἀποξηράσεως ὅλων τὸν λασσοῶν», εἶνε γιατί θὰ τὰ βάζωμε μὲ τοὺς “Ελληνας, ἀφοῦ ὅλοι εἰμαστε ἐφευρέται, ἀφοῦ ὅλοι ἡμῶντες ἀπ’ τὸ πρῶτον ἐβράδυν, κ’ ἀν δὲν ἡμῶντες γιὰ νὰ βρῶμε τὸν ἥλιο, κυτᾶμε ὅμως νὰ ἐφεύρωμε μὲ δὸ νὰ «βουτήξωμε» ὁ ἕνας ἀπ’ τὸν ἄλλον καμμιὰ δεκάρα γιὰ νὰ περάσωμε τὴν μάσ...

Ὅστε εἶνε φυσικὸν νὰ μὴν ἔχῃ οὐδὲν λεπτοῦ ἡσυχία τὸ «Τμήμα Εὐσεπειγνίας» πρὸς δόξαν αἰώνιον τοῦ ἀθανάτου Ρωμῆου καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς «πανξερῆμον» τῆς...

“Αλ-

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Σὰς εὐχαριστῶ, ποῦ φανίζετε τόσο καλῶς...

—Θὰ μοῦ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια; ῥώτησε αὐτὸς στὸν ἴδιον τόνο.

Ἐκείνη ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι της.

—Υπάρχει κανεῖς ἰδιαιτέρως λόγος νὰ κρατεῖτε τὰ μυστικά των ἄλλων; ἐπέμεινε αὐτῆς.

—Εἶνε δικὰ μου μυστικά, ἀπάντησε αὐτῇ. Ἐλάτε στὴν τραπεζαρία πάλι. Ἡ ὑπηρετορὶς θὰ ξεστρώσῃ τὸ τραπέζι καὶ θὰ μπορέσωμε νὰ καπνίσωμε.

—Καὶ νὰ μιλήσωμε; ῥώτησε ὁ Τίμ.

—Καὶ νὰ μιλήσωμε, συγκατένευσε αὐτῇ, ἀλλὰ γιὰ ἄλλα θέματα.

“Ο Τίμ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ἐπιβολὴν ποῦ εἶχε ἡ νέα στὸν ἑαυτὸν της. Τὸ αἶμα εἶχε χρωματίσει πάλι τὰ μάγουλά της, μποροῦσε νὰ γελᾷ καὶ νὰ ἀστεϊεύεται πάλι, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ ἀπόλυτως τίποτε.

—Εἰσθε ἀξιοθαύμαστοι!

—Ἀλήθεια; Τὰ κόκκινα χεῖλη της ἀνοῖξαν σὲ ἕνα χαμόγελο. Χαίρω πολὺ πὺν βροῖσκειται κάποιος νὰ μὲ θαυμάζῃ. Ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε πολὺ περιέργως ἀναμνήσεις γιὰ μὰς, ὅταν θὰ γυρίσετε στὴν Ἀφρική, κύριε Τζόρνταν.

—Μὲ λένε Τίμ, εἶπε αὐτός.

—Τίμ; Ναί. Ἐχετε ὥρατο ὄνομα. Λοιπὸν, θὰ ἔχετε καλὰς ἀναμνήσεις γιὰ μὰς;

—Δὲν πρόκειται νὰ γυρίσω στὴν Ἀφρική. Καθὼς ἔχετε μόνον στὸ Κάρλτον καὶ θὰ μένω ἐκεῖ ὡς ὅτου βαρεθῶ τὸ Λονδίνο. Ὅταν βαρεθῶ τὸ Λονδίνο θὰ ἔλθω στὴν ἑταιρὶ Κλέντς.

Ἡ νέα ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι της.

—Ναί, θὰ ἐρχομαι, ἐξηκολούθησε ὁ Τίμ. Ἐδῶ ὑπάρχει ἕνα ἀληθινὸ μυστήριον, ἴσως μάλιστα, πολλὰ μυστήρια.

Ἡ Μαίρη ἐχαμογέλασε.

—Κάθε μέρα σὰς παρουσιάζει καὶ ἄλλο ἕνα;

—Ἀκριβῶς, εἶπε αὐτός.

Ἡ Μαίρη εἶχε μιλήσει προφυλακτικὰ, γιὰ τὴν ὅταν ὁ Τίμ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιόν του ἕκαστος μίαν πολὺ ἐνδιαφερόμενον ἀνακάλυψιν. Τὸ παράθυρό του ἦταν ὁρθάνοιχτο. Ὅταν ἀναφετὸς εἶδε ὅτι ὅλα τὰ συγγραμμά του γὰρ αἶσαν εἶχαν ριχθῇ ἐπάνω στὸ κρεβάτι.

Ἡ Μαίρη εἶχε διαρρηχθῇ, ἀν καὶ δὲν ἦταν ἀναγκαῖο αὐτό. Ἀλλὰ ὁ κλέφτης εἶχε νομίσαι, φανίνεται, ὅτι ἦταν κλειδωμένη.

“Ο Τίμ ἐχτύπησε τὸ κουδούνι καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὑπηρετρία, τὴν ἐπέταλε νὰ καλῇ τὸν Στόκερ.

—Νομίζω ὅτι ὁ κ. Στόκερ δὲν εἶνε στὸ σπῖτι, κύριε, εἶπε ἡ μικρὴ ὑπηρετρία, ἀλλὰ θὰ πάω νὰ δῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Στόκερ παρουσιάσθηκε. Ἐφαίνετο λίαν ταλαιπωρημένος καὶ στὸ πρόσωπό του εἶχε μίαν ἀμυχῇ, τὴν ὁποῖαν εἶχε ἀλείψει μὲ ἰσόδιο πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά. Ἐφάνηκε ὅτι ἐπερίμενε νὰ τὸν ρωτήσουν γιὰ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΛ...

τὴν μυστηριώδη ἐκείνη γυναῖκα, γιατί ἀρχίσε πρῶτος αὐτός.

—Ἦταν μιά μεθυμένη...

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐπάνω στὴν ἀταξία τοῦ δωματίου.

—Τί εἶνε αὐτά, κύριε;

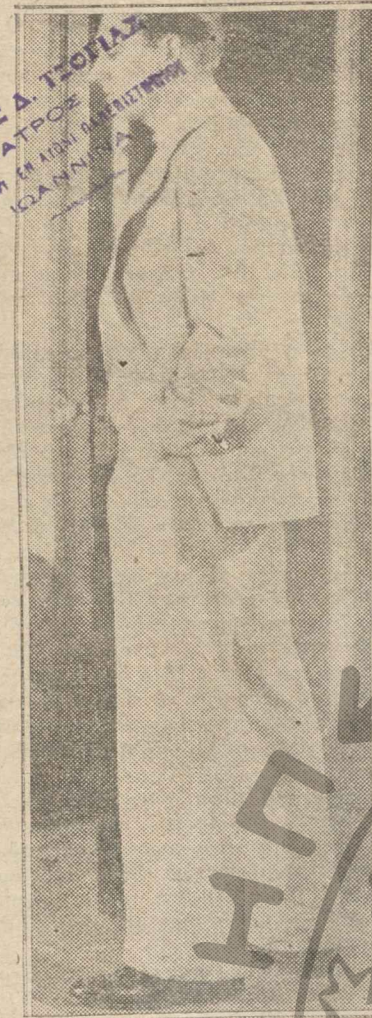
—Αὐτὸ εἶνε ποῦ θέλω νὰ μάθω κ’ ἐγὼ! Αὐτὸ πρέπει νὰ ἔγινε τὴν ὥρα ποῦ ἐδειπνούσαμε.

“Ο Στόκερ ἐπλησίασε στὸ παράθυρο καὶ ἐκτύπησε κάτω.

—Ἐδῶ εἶνε μιά σκάλα, εἶπε. Ἐχάσατε τίποτε;

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἀκόμη.

“Ο Τίμ ἔψαχνε μέσα στὸ δωμάτιον καὶ ἔ-

—Τὸ μόνον ἔχον τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ὁ δολοφόνος ἦτο μιά χρυσὴ σιγαροθήκη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο χαραγμένη ἡ ἀριερώσις; Ἀπρὸς τὸν Λιού ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Τὴν σιγαροθήκην αὐτὴν ἀνεῦρεν εἰς ἐπισκεπτικῆς φιλοξενούμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ἀουράϊτ.

—Εἶχατε βρῆ καμμιὰ σιγαροθήκη; ῥώτησε ὁ Στόκερ.

—Ναί καὶ τὴν εἶχα παραδώσει στὴν ἀστυνομία.

—Ἀπρὸς τὸν Λιού ἀπ’ τὴν γυναῖκα του, ἐπανελάβε ὁ ὑπηρετὴς στραβόνοντας τὰ χεῖλη του. Αὐτὸ εἶνε περίεργον!

—Τὸν ἔχετε; ῥώτησε ὁ Τίμ.

“Ο Στόκερ δὲν ἀπάντησε σ’ αὐτό.

—Τὸ ὄνομά σας δὲν ἦταν γραμμένον στὴν ἐφημερίδα, εἶπε. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ὁ διαρρηκτής. Παίρνω ὅρκον ὅτι ἦταν ἡ πρώτη φορά ποῦ ἐρχότανε σ’ αὐτὸ τὸ σπῖτι. Ἀς κυτᾶσωμε στὰ ἄλλα δωμάτια.

Ἐπειτα, σὰν νὰ τοῦ ἦλε μιά σκέψις, ἐπρόσθεσε:

—Εἶχατε ἀφῆσει φῶς ἐδῶ ὅταν κατεβήκατε γιὰ νὰ δευπνήσετε;

“Ο Τίμ ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά.

—“Ο, αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα. “Ο ἀγνωστος ἀνεγνώρισε ὅτι σεῖς εἰσθε ὁ ἐπισκεπτικὸς ἀπὸ τῆς βαλίστας σας. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε...

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἔφυγε. “Ο Τίμ τὸν εὐρῆκε ἔπειτα ἀπὸ λίγα στὸ χῶμα.

—Μιά ἀπὸ τῆς ὑπηρετίσας λέει ὅτι ἕνας ἀγνωστος τὴν ῥώτησε ποῦς ἐπαίνε στὸ σπῖτι. Αὐτὴ δὲν ἤξερε τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ τοῦ εἶπε ὅτι εἰσθε ἀνεπίτρεπτος τοῦ κ. Ἀουράϊτ. Αὐτὸ ἔγινε τὴν ὥρα ποῦ ἦσαστε ἐδῶ σήμερον τὸ ἀπόγευμα, κύριε Τζόρνταν. Τί εἶδατε ἦταν ἡ σιγαροθήκη;

“Ο Τίμ τὴν περιέτρεψε. Προφανῶς δὲν ἦταν ἐντελὴς ἀγνωστὴ στὸν Στόκερ, γιατί ὅταν ἡ περιγραφή ἐτελείωσε, ὁ ὑπηρετὴς ἐσκέπτετο νὰ πῇ:

—Μάλιστα, ἔτσι θὰ ἦταν...

—Θὰ σοῦ καμῶ μιά ἐρώτησι χωρὶς περιστροφὰς Στόκερ. Γνωρίζεις τὸν Λιού Ντάβεν;

—Πολλοὶ λίγοι ἄνθρωποι ὑπάρχουν ποῦ δὲν τοῦς γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ Στόκερ μὲ ἕνα χαμόγελο. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ λιγώτεροι ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποῖους δὲν μιλῶ ποτέ μου.

—Στόκερ, ἔχετε καμμιὰ ἰδέα ποῦς εἶνε ὁ ἀγνωστός ποῦ ἔκαμε ἀνω κάτω τὸ δωμάτιόν μου;

—Ὅπου τὴν παραμικρὴ ἰδέα... Καὶ γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωή μου λέω τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Στόκερ.

Στὰς ἐνδεκα τὴν νύκτα τὸ σπῖτι ἦταν σιωπηλὸ καὶ ὁ Τίμ ποῦ εἶχε διαβάσει ὅλες τὰς σιωπηλὰς ἐφημερίδας καὶ ἕνα πλὺν εἰσνογραφημένον περιοδικὸν ποῦ βρέθηκε ἐκεῖ, ἐ-

πειτα ἀπὸ λίγο εἶδε ὅτι ποῦματι τοῦ εἶπε κατὶ. Ἐλεγε τὸ ἡμερολόγιό του.

—Εἶχε καμμιὰ ἀξία; ῥώτησε ὁ Στόκερ μὲ ἀνησυχία.

—“Οχι δὲν περιεῖχε παρὰ μιά περιγραφή τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς τοῦ Ζέλφ.

“Ο ὑπηρετὴς ἀνοῖξε τὰ φύλλα τῆς μεγάλης ντουλάπας. Ἐκτύπησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ μὲ ἐκπληκτικὴν ἐκκίνησιν ἐβῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κατέβηκε μὲ τὴν σκάλα στ

πήγε να πλαγιάσει αν και δεν αισθανότανε καμιά διάθεση για ύπνο.

Δεν εγδόθηκε, αλλά αφού κατέβασε της βαρείες κουρτίνες άναψε το φως και ξαπλώθηκε στο κρεβάτι. 'Η ύπνωση είχε τακτοποιήσει το δωμάτιό του και είχαν βάλει πάλι μέσα στην βάλιτσα τα πράγματά του.

Την στιγμή εκείνη ο Τιμ ήσθάνετο μεγάλη επιθυμία να γυρίσει στο Λονδίνο και στο ξενοδοχείο Κάρλτον. 'Ηθελε να απομακρυνθεί από το άτακτο και τραγικό αυτό μέρος, και αν δεν ήταν η Μαίρη...

Με μια απότομη κίνηση άνασκηώθηκε στο κρεβάτι. Σε όλη του τη ζωή δεν είχε φανή ποτέ αισθηματικός. Είχε γνωρίσει αρκετές γυναίκες χωρίς καμιά να του άρρηξε βαθείαν εντύπωση. Μερικές απ' αυτές ήταν ωραίες, άλλες ήταν ενδιαφέρουσες, αλλά καμιά τους δεν του είχε προκαλέσει τα αισθήματα που του γεννούσε η χαριτωμένη γραμματέας του κ. 'Αουράιτ.

'Η νέα αυτή έξοδος μια πολύ παράξενη ζωή. Μήπως όμως δεν υπήρχαν χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες άλλα κορίτσια που εφύσκιοντο στις ίδιες συνθήκες και εξύσταν μάλλον σε μεγαλύτερη ψυχική και σωματική στενοχωρία;

'Η δουλειά ήταν δουλειά και συνωδευότο από όλες τις δυσκολίες και τις ταπεινώσεις της. 'Η Μαίρη Γκρήαρ, όπως σκεφθηκε στο τέλος ο Τιμ, δεν βρισκόταν σε διαφορετική θέση από κάθε άλλη νέα που ήταν υποχρεωμένη να εξαρτήσει την ζωή της από τις ιδιοτροπίες του προϊστάμενου της.

'Ακουσε το ρολόι του χάλ να σημαίνει μισή μετά τα μεσάνυχτα και ο ύπνος δεν έρχότανε ακόμη να τον ζητήσει. Σηκώθηκε τότε, εφόρεσε τα παπούτσια του, έπηρε ένα μικρό ηλεκτρικό φανάρι μαζί του, έριξε στο χέρι μπουφάν του ένα βαρύ επανωφόρι και βγαίνοντας άβροβα από το δωμάτιο κατέβηκε την σκάλα και έφθασε στην μεγάλη έξορτα.

Με έκπληξή του, ο Τιμ είδε ότι η έξορτα του σπιτιού δεν ήταν κλειδωμένη, ούτε με κλειδί ούτε με τον σύρτη, αν και η Μαίρη του είχε πει ότι αυτή ήταν μία από τις αυστηρότερες διαταγές του κ. 'Αουράιτ.

'Ανοίξε την πόρτα, έβγινε έξω και την έκλεισε πίσω του. 'Η νύχτα ήταν αρκετά φτωχή και μάλλον ψυχρή. 'Ο ορανός ήταν καθαρός και γεμάτος άστρα. Στο πίσω μέρος του σπιτιού, από τον δρόμο δεν μπορούσε να δει κανένα φως. 'Εσκέφθηκε όμως ότι θα ήταν άσχετα δυσάρεστο αν ο Στόκερ κατέβαινε και έκλεινε την πόρτα κατά την άπουσία του.

Αυτό θα έσημαινε ότι θα έπρεπε να ξυπνήσει το υπηρετικό προσωπικό ή να περάσει όλη την νύχτα στο υπαίθριο. 'Η τελευταία αυτή πιθανότητα, εν τούτοις, δεν τον έτρωξε. Δεν ήσθάνετο την παραμικρή κόπωση και όταν άναψε την πίπα του αισθάνθηκε ένα αίσθημα ενθαρσύνσεως που δεν το είχε πεισθανθεί άλλοτε, από την ημέρα που είχε έλθει στην έπαυλη Κλέντ.

'Επρωγώρησε κατά μήκος του δρόμου, αφήνοντας το σπίτι δεξιά του. Μέσα στο σκοτάδι διέκρινε τον γρανίτη του νεκροταφείου που άσπριζε. Πέρα απ' αυτό, ποδς τα δεξιά, άπλωνε μια άραια δενδρουντεία, χωρισμένη από τον δρόμο από ένα ρηχό αλάτι. 'Η δενδρουντεία αυτή, όπως είχε πει ο Τιμ από την Μαίρη, υπήγχοτο στο κτήμα που είχε νοικιάσει ο κ. 'Αουράιτ. Την νύχτα έφαινετο πολύ πυκνότερη από όσο ήταν την ημέρα.

Κάπου εκατό βήματα πειδ πέρα από τον τοίχο του νεκροταφείου, ένας στενός δρομάκος διεσταυρώνετο με τον κύριο δρόμο και οδηγούσε στο δάσος που έσκέπαζε τους γειτονικούς χαμηλούς λόφους.

'Ο Τιμ έβγαλε το ηλεκτρικό φανάρι του από την τσέπη του και εφώτισε το δρομάκι. Σε όλο το μήκος του δεν έβαινε κανείς. 'Εξ ουεμφύτου ο άστυνομικός έστρεψε και άκολούθησε το στενό δρομάκι ποδς το δάσος. Το δρομάκι αυτό προωρούσε ίσια εις διάστινια εκατό περίπου βήματων, εκεί που έτελειωναν το δένδρα και έπειτα έστρεβε ποδς τα άριστερά.

Πειδ πέρα άπλωνετο μια γυνή έκτασης ή

ποία πριν από πολλόν καιρό έφαινετο ότι έκαλλιεργείτο.

Κανείς κρότος δεν διέκοπτε την γαλήνη της βραδιάς, εκτός από τον θόνη μιάς μακρινής κουκουβάγιας. 'Ο Τιμ έστρεψε το φως του φαναριού του ποδς το χωράρι και έκαμε έναν λαγόν να τρομάξει και να τραπή εις φυγήν.

'Ο άστυνομικός έγυρισε στο δρομάκι και έπροχώρησε πάλι ποδς το δάσος, όταν από μακρυνά διέκρινε δύο άσθενή φώτα και άκουσε τον κρότο της μηχανής ενός αυτοκινήτου. Στάθηκε άκίνητος, περιμένοντας. Τα φώτα έσβυσαν και σε λίγο έφάνηκε ένα κόκκινο πεινόν φως αυτοκινήτου.

Θα ήταν ίσως κανένα άστυνομικό αυτοκίνητο, σκέφθηκε ο Τιμ, έπειδή κατά τις ημέρες εκείνες η άστυνομία της υπαίθρου είχε άρρίσει να δείχνει μεγάλην δραστηριότητα. 'Αλλά δεν υπήρχε λόγος να σταθούν οι άστυνομικοί τόσο μακρυνά από το σπίτι.

Ξαφνικά ο Τιμ είδε και το κόκκινο φως να σβύνει και τον σιγανό κλεισμο της πόρτας. 'Όταν έπλησσε στο μέρος όπου ήταν το σταματημένο αυτοκίνητο, ο κάτοχός του είχε φύγει. Το αυτοκίνητο αυτό έφαινετο πολυτελέστατο και είχε αριθμό του Λονδίνου. 'Ηταν σκεπασμένο από σκόνη και οι τροχοί του ήταν γεμάτοι από λάσπες. 'Ο Τιμ έστρεψε το φως του προβολέως του στο έσωτερικό του, αλλά δεν είδε τίποτε που θα μπορούσε να τον οδηγήσει να καταλάβει ποιος ήταν ο κάτοχός του.

'Ετρεξε τότε ποδς τον δρόμο, αλλά ο άγνωστος είχε εξαφανισθεί. 'Εγύρισε πίσω και έβλεπε πάλι το αυτοκίνητο. 'Ηταν φανερό ότι δεν μπορούσε να είναι άστυνομικό. 'Εκπύταξε το ταχύμετρον και είδε ότι έδειχνε 12.000 μίλια, αλλά δεν υπήρχε κανένα σημάδι για να δείχνει την διάρκεια του τελευταίου του ταξειδιού.

'Αλλά αυτό ήταν ένα από τα μικρότερα μυστήρια της έπαυλης Κλέντ. Το μεγαλύτερο ήταν άσφαλώς εκείνη η μεθυσμένη γυναίκα που είχε εισορμήσει στο σπίτι την ώρα που ύπνου και είχε διαχθή με τέτοιο τρόπο από τον Στόκερ. Το πρόσωπο όμως που κινούσε περισσότερο την άπορία του και το ενδιαφέρον του ήταν η ίδια η Μαίρη Γκρήαρ.

Ποιό ήταν τάχα το μυστήριο του τραύματος εκείνου στο χέρι της; Ποιό είχε γνωρίσει τον Ζέλφ προτήτερα; Ποιός ήταν ο 'άλλος άνθρωπος που είχε σκοτώσει τον σωφύ; Τότε του ήλθε η ιδέα ότι ο άλλος αυτός άνθρωπος μπορούσε να είναι ο μυστηριώδης αυτός οδηγός που είχε φθάσει μέσα στην νύχτα και είχε κρύψει το αυτοκίνητον στο δάσος.

'Επείταγνε το βήμα του, αλλά την ίδια στιγμή άκουσε τον κρότο ενός αυτοκινήτου που έρχόταν από το μέρος του σπιτιού. 'Επρωγώρησε σήκοριζα στον τοίχο και άκουσε μια σωνή. 'Ηταν η φωνή του κ. 'Αουράιτ.

— Γυλινθήτε καλά, αγαπητή μου. 'Εφερε την κουβέρτα, Στόκερ.

— Μάλιστα, κύριε, άπήντησεν ο Στόκερ.

'Από μυστά του είδε σε λίγο ο Τιμ να περνά το μεγάλο αυτοκίνητο που είχε δη μέσα στο γκαράζ της έπαυλης. Στην θέση του οδηγού ήταν ο Στόκερ με ένα μεγάλο πούρο στο στήμα του. 'Ο άστυνομικός δεν μπόρεσε να διακρίνει ούτε την Μαίρη Γκρήαρ ούτε τον γέρο θείο του. 'Όταν τον προσέπεσε το αυτοκίνητο αυτό, ο Τιμ για μια στιγμή αισθάνθηκε την επιθυμία να τρέξει στο μέρος όπου ήταν σταματημένο το αυτοκίνητο του άγνωστου και να τους άκολουθήσει, αλλά έλλαξε γνώμη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΧΟΛΜΥΓΟΥ

Σεπτέμβριος. — Άρσενά και παντού. 'Αλλά αυτό δεν έπρεπε να γινούν. Τα δικαστήρια κάνουν χροιά λειές. 'Αντιθέτως σημειούνται μόνοι μοι.

2. 'Η Βίβλια Σίγκλαρ έναρτε τον Κοστέλλο και ζητεί πρόστιμον 100.000 λαρίων, γιατί δεν την νυμφεύθηκε και είχε δώσει τον λόγον του.

3. 'Ο Ρούντν Βάλκ άρσενται να πει εις την 'Ανιες Λόχλιν 200.000 δολάρια ζητεί εκείνη ως άποζημιώσιον για την λόγον, ισχυριζόμενος ότι ποτέ δεν της σκέθηκε γάμον.

3. 'Η Ρίτα Κάουφμαν δίδει αίτημα ξυγίου.

3. 'Ο Τζών Γκάρι και η 'Ονίκα νεντι πανδρεύονται.

8. 'Η Ζάν Χάρλσον παίρνει 200.000 λάρια δια άαροφν της από τον πρώην ξυγόν της Τσάρλς Μάκ Κόλου.

18. 'Ο Μίλτον Σίλλς πεθαίνει έκαμν ένφ έπαξε τέννις και η Ντόρις Κόου νει χήρα.

22. 'Η Άλμα Ρούμπενς ζητεί διαζύγιον από τον Ρικάρτο Κορτέζ.

26. 'Η Ζοσελίν Λή παίρνει το διαζύγιον από τον Λούθερ Ρήντ.

29. 'Η Ντίκ Λή και ο Μάικλ Κρόου δρεύνονται.

'Ο κτώριος. — Άρχίζει το φθινόρον και πέφτουν τα φύλλα. Τα νεφελούν να κατενάζονται με τις δροσμίρες.

4. 'Η Λιλιά Λή άγγέλλει από την Λα να ότι μόλις της το επιτρέψει η άρση θα πανδρευθή με τον Τζών Φόρου.

11. 'Η Γέττα Γκούνταλ πανδρεύεται τον σερνοθέτη Χάρολντ Γκρήαρ.

11. 'Η Βιόλα Νάνα πανδρεύεται με πρωταθλητή του γκολφ Τζέιμς Θόμσον.

12. 'Η Πόλα Νέγκρι και ο πρίγκιπ τιδάνι παρουσιάζονται στα δικαστήρια Παρισίου και ζητούν διαζύγιον.

14. Στην οικογένεια των Μοντγκομε προστίθεται ένα μωρό.

16. 'Η Γιλβόρια Σάβανον λέγει ότι άρσεναν από κοινού με τον άνδρα της να σουν και προσεχώς θα ζήτουν διαζύγιον.

19. 'Ο Λιούις Στόν και η 'Ελίζαβεθ πανδρεύονται. 'Η μίς Χούφ λέγει ότι είναι 24 ετών.

20. 'Η έφημερίδες της Νέας 'Υόρκης γέλλουν τους άραβώνας της Λίλιαν με τον Ζωρζ Νάθαν.

Νοέμβριος. — 'Ανάβει η φωτιά τζάκια. Μεταγχολλικές ημέρες που έπρουν άκόμη και την τρέλλα του Χάλλμπερν.

7. 'Η Ντόροθι Λή και ο Τζαίμς Φίντλ πανδρεύονται.

9. 'Η Μάε Κλάρκ λέγει ότι θα πανδρευθή με τον Τζών Μάκ Κόουμ μόλις πάση τη αζύγιόν του από την Κόλιν Μοίρ.

14. 'Η Γιλβόρια Σάβανον παίρνει με διαζύγιόν της αλλά δεν φαίνεται ποτέ στην σμένη γι' αυτό.

Δεκέμβριος. — Λίγο κρύο, λίγη θύμια. 'Η γιορτές πλησιάζουν, οι γάμοι τζάκια διαζύγια εξακολουθούν.

12. 'Η κ. Τόνι Μίς ζητεί διαζύγιον από τον άνδρα της. Προσάφεται ότι της άρσεναι άσχημα και ότι την φοβείται με τα πλά.

16. 'Ο Τόνι Μίς άρσενται αυτό.

16. 'Ο Ντόνιγκλας Φαίμανας έπρουν ένα ταξείδι στην 'Ασική. Πηγαίνει να νηγι. 'Η Μαίρη και ο Ντόνιγ διαρύνται τας φήμας δια το διαζύγιόν τους.

23. 'Η Ντόροθι Σεμπάστιαν πανδρεύεται με τον Μπίλλ Μπόυντ στο Λας Βέγας.

ΜΕΧΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΣΤΗΝ 'ΑΚΙΕΝΤΑ,

ρίστροφο από την τσέπη του και δείχνοντάς μου ένα μαμοίδι που περπατούσε στον τοίχο το σκοτώσε με μια σφαίρα.

— 'Ετσι θα πεθάνουν όλοι οι έχθροι του άρχηγού μου 'Εμιλιανού 'Ιαπάτα... Και για μās μαμούδια είναι όλοι εκείνοι που μās άρουνται χρέματα και ζώα... 'Θέλεις να συγκαταλεχθής και σ' μεταξ' αυτών;

— 'Αναγκάσθηκα να υποχωρήσω. Πρώτον, γιατί ο ταγματάρχης δεν άστειεύετο, όσον άφορ' αυτές τις έκούσιες δήμεν... συνεισφορές, κ' ύστερα, γιατί θα θυσίαζα τα πάντα για να μη τον δυσαρεστήσω εξ αιτίας της Λουπίτα.

— Πού ήταν η σενορίτα Λουπίτα;

— Κρυμμένη, κύριε, περιορισμένη μέσα στον άχυρόνα, από την ημέρα που ήλθαν έδω ο ταγματάρχης και οι άνδρες του. Φοδόμενα για κείνην, γιατί ήξερα τί την περι-

'Η Λουπίτα ήταν από τότε δμμορφη

μενε αν την ανεκάλυπταν. Θα έδινά όλη μου την περιουσία για να μη μάθω ποτέ ο ταγματάρχης την ύπαρξή της Λουπίτας. 'Ενα πρωί όμως η όρντινάτσα του ταγματάρχου, που έφωγαν παντού για να εύρη να πνίξει καμιά κόττα ή να κλέψει τίποτε άλλο, ήλθε και μ' έλεγε :

— Σένιορ, ανεκάλυψα μια πορτολίνα που είναι κρυμμένη πίσω από μια στίβα ξύλα... Πρέπει να την άνοίξωμε !...

Πήρα ένα ύφος περίλυπο και του άπήντησα :

— 'Αλλοίμονο, παιδί μου !... 'Εκεί μέσα είναι μια γυναίκα πολύ άρρωστη που πεθαίνει σιγά - σιγά... Δεν μπορούμε να την άνησυχώσουμε...

'Ο στρατιώτης με παρατήρησε μ' ένα παράξενο ύφος και έλεγε :

— Μιά γυναίκα; Καλά, θα μιλήσω γι' αυτό στον άρχηγό μου.

Κατάλαβα ότι το δράμα που εφοδούσαν έπλησινε κ' αυτό μ' έκαμε να πάρα μια απόφασι. Δεν μπορούσα να σώσω την Λουπίτα παρά μόνον με δόλο. Μπήκα στη φυλακή της και ειδοποίησα την κόρη μου για τον κίνδυνον που διέτρεχε. Δεν υπήρχε παρά μόνον ένα μέσον σωτηρίας κ' εκείνο άκόμη ήτο άμυρίβολον. Της έδωσα εύθες να πη ένα ποτόν που το έζερουν μόνον οι 'Ινδιάνοι, ένα δυνατό ναρκωτικό. 'Υστερα την έδωκα να πλαγιάσει στο κρεβάτι της, άνάμεσα σε δυο άγνιμένα κερία, μ' ένα σταυρό στο στήθος και άφησα το ναρκωτικό να κάμη την ενεργεία του.

(1) 'Ακίεντα = άγροικόν κτήμα στο Μεξικό.

Τό ίδιο βράδυ ο ταγματάρχης έπέστρεψε και με ρώτησε γιατί ήμουν ληπόμενος. Του είπα ότι η μοναχοκόρη μου πέθανε εκείνο το άπόγευμα και τον ώδήγησα στην κάμαρά της. Είδη την Λουπίτα έαπλωμένη στο κρεβάτι και βυθισμένη σ' ένα βαθύ ύπνο, που έμοιαζε σ'άν νεκρή, και δεν άμφέβαλε ούτε στιγμή για το δυστύχημά μου.

— Κρίμα, είπε ως για έπικήδειο. 'Η κόρη σου ήταν έμορφη και έαθυμητή, Ντόν Φρεντερίκο, κρίμα !...

Και το βλέμμα του έπρόδιδε ένα άγριο πόθο, που έκαμε να παγώσει το αίμα στις φλέβες μου.

— Ταγματάρχα μου, έχω να σάς ζητήσω μια μεγάλη χάρη. 'Θέλω να μ' άδότετε μια γραφή άδεια για να μεταφέρω το σώμα της πολυαγαπημένης μου κόρης με μια άμαξα στη Κερναβάκα, για να την θάψω στον οικογενειακό μας τάφο.

'Ο ταγματάρχης δέχθηκε. Κατασκευάσαμε βιαστικά ένα φέρετρο, που φρόντισα να έχω από τα πλάγια άρκετές χαραμάδες, για να μπορεί ν' άναπνή η Λουπίτα και να μη πάθ' από άσφυξία. 'Όταν σήκωσαν το σώμα της κοιμισμένης κόρης μου, ο ταγματάρχης έδωσε μόνος του επάνω στο λείψανό της ένα μπουκέτο από άνθη πορτοκαλιάς, λέγοντας με μια κυνική αιδάδα :

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζευσαν οι άνδρες μου; Θα βγάλω το χυμό τους και μ' αυτόν θ' άρωματίσω της γαλέτσας από άραβόσιτο που θα φάγω άπόψε. Αυτό θα είναι ένας έπαθανάτος φόρος τιμής για την έμορφή σου κόρη, που θα ήθελα να την τιμήσω όπως έπρεπε, αν ήταν ζωντανή.

— Είμαι πολύ συγκινημένος, ταγματάρχα μου. Εύχαριστώ πολύ.

'Εφυγα βιαστικά με τη φτωχή μου Λουπίτα που κοιμόταν μέσα στο φέρετρό της. Βιάζομουν ν' άπομακρυνθώ απ' εκεί, γιατί είχα άποψεί να γίνεται λόγος για ένα γιανό που έπρόκειτο να ληθ μαζί με τους επαναστάτες. 'Όταν πρθέκηκα ένα χιλιόμετρο μακρυνά από την 'Ακίεντα μου άνοιξε το φέρετρο κ' έδωσα λίγο καθαρό άέρα στην κόρη μου που άρχισε να συνέχεται σιγά - σιγά από τον βαθύ της λήθαργο. 'Ετσι την πήγα και την τοποθέτησα σε σφαλικό μέρος κοντά σε συγγενείς μου, και την νύκτα γύρισα σπίτι μου. 'Ο ταγματάρχης δειπνούσε.

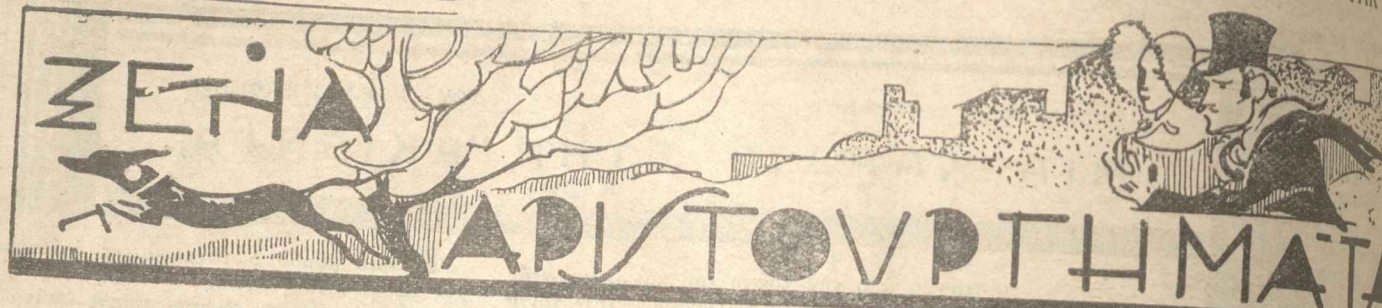
'Ετρώγε γαλέτσες άρωματισμένες με άνθη πορτοκαλιάς, σαν κ' αυτές που σάς πρόσφερα προόλιγον. Είπε περτών να σάς πω ότι ήσυχος πλέον για την τύχη της άγαπ' μένης μου Λουπίτας, τις έτίμησα κ' έχω με μεγάλην όρεξη και ήπρα ότι είχαν μια περιήρημη γεύσι.

Παρατηρούσα την κόρη του Ντόν Φρεντερίκο. Χαμογελούσε γλυκά στον πατέρα της, με την συστολή και την άπακοή που είναι τόσον συνηθιστές νεαρής Μεξικανής. Είχε ξεχάσει και τον φευτικό της θάνατο, και το λείψανό της, και τον ένταφισμό της, και δεν έσκέπτετο παρά πώς να εκπληρώσει καλύτερα τα καθήκοντά της ως οικοδέσποινα, αφού άνακλινούσε την πεθαμένη της μητέρα.

— Παράτατο, έλεγε, μη στεναχωρείς περισσότερο τον ξένο μας μ' αυτές τις ληπτηρές ιστορίες. Οι μουσικάντες είναι έδω με την 'αμαρτία τους και περιμένουν να μās παίξουν κάτι.

Κ' ένφ η μεξικανική μελωδία σκόρπιζε τους νοσταλγικούς ήχους της, έχο παρατηρούσα άθελα την κόρη του Ντόν Φρεντερίκο, που το συμβολικό άνθος της πορτοκαλιάς είχε στολίσει μια βραδεία το παρθενικό της λείψανον.

ΜΑΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΟΣ;

Η πρώτη εκείνη ημέρα του Ιουνίου — που υπέσχετο να είναι ωμορφη μέρα — υφόνονταν σιγά σιγά στο Σηκουάνα και στο Παρίσι. Στο άσπρμα των φύλλων που φρεσκάριζε ή πρωινή δροσιά ζευγαράκια χειροπιασμένα και εύθυμες παρέες περνούσαν κοντά στις ύψη- λες γοιλιές ενός πάρκου. Από τον ποταμόν μια δροσιά ανέβαινε που την γεννούσε ή πόχνη που κυμάτιζε πάνω απ' τα νερά. Στο βάθος των φυλλωμάτων ξεψυχούσαν ήχοι από βιολιά, φλάουτα και κιθάρες.

Η Μαρία - Μαντελν - Ρουγκιέρ, έσφιγγε περισσότερο το μπράτσο του καβαλιέρου της.

— Τί γλυκεία ανάμνησι που σ' αφήνουν ή διασκεδάσεις στο Πασσύ! είπεν εκείνη να- ζιάρικα. Έλπιζω πως θα ξαναγυρίσουμε.

Ο παχύς άνθρωπος με τη πονηροειδή περούκα έκλινεν έρωτικά προς αυτήν.

— Βέβαια, θα ξαναγυρίσουμε αγάπη μου... Μαλλον χοντρός, είχε περάσει τα πενήντα και βάδιζε με σπουδαίο ύψος, με την πλου- σία του εμφάνισι που δεν έστερείτο κομψό- τητος.

Εκείνη, μεσαίου αναστήματος, καλοκατω- μένη έφ' όσον θα μπορούσε να κρίνη κανείς από την τουαλέτα της. Τα μάτια της λιγάκι κουρασμένα, άστραφταν από μια λάμψη βα- θειά σκοτεινή, που την δημιουργούσεν ή αν- τίθεσις προς το δροσερό άσπρο και ωμορφο- δέγμα του προσώπου της.

Κάτω απ' τα πυκνά φυλλώματα στο δρο- μάκι ποδταν στολισμένοι στα δυό του άκρα με πρασινάδα, έστάθμευαν φορεία και μεγα- λοπρεπή άμάξια.

Στο μέσο των πανηγυρισμών ο τραπεζίτης 'Αντώνης Βέμμερ έσταμάτησε με την κατα- κτησί του, ζητώντας με το βλέμμα το άμάξι του. Άλλά να! τώρα ένα λαμπρό και πολυ- τελέστατο άμάξι που έπλησίαζε κοντά του.

Ένα χέρι με χοντρά δάκτυλα γεμάτα δα- κτυλίδια και διαμάντια, περιέβαλε τη μέση της κομψής νεαρής γυναίκας που μάzene με το χέρι τη μακρυνά φούστα της. Ένα λεπτό αργότερα ο Βέμμερ βρισκόταν κοντά της στα μαξιλαράκια της άμάξης.

Κατά μήκος του ποταμού, σ' ένα δρόμο που έσφαίετο από πυκνά φυλλώματα ύψηλόν δεν- τρον το άμάξι έτρεχε προς τις γέφυρες. Από καιρού εις καιρόν έβλεπε κανείς να στρέ- φονται βλέμματα από τους διαβάτας των δι- ερχομένων φορειών και άμαξιων, προς τους έπιβάτας της πολυτελούς άμάξης του τραπε- ζίτου. Με πιασμένα τα χέρια ζευγαρία έρω- τευμένων περπατούσαν κατά μήκος του δρό- μου. Όλοι, διαφόρων ήλικιών άνθρωποι. Δι- έκρινε κανείς μέσα σ' αυτούς και έξηγνάρη- δες, που γύριζαν απ' τα περίφημα την εποχή εκείνη θεαμά λουτρά του Πασσύ: βαλσαμώ- δη, ιαματικά και δυναμωτικά. Πολλές φορές την έβδομάδα γινόταν σασπές, χοροί και λαί- κες εστρίες στα όμορφα ατα μέρη, που κάθε βράδυ γινόταν και λαϊκά παραστάσεις.

Σ' αυτόν λοιπόν τον τόπο των κοσμικών συγκεντρώσεων, όπου ή θεατρικές συνηγιών- το με τις μεγάλες κυρίες του κόσμου, ο πλού- σιος τραπεζίτης 'Αντώνιος Βέμμερ, είχε συ- ναντήσει την περασμένη έβδομάδα, συντρο- φευμένη από τας αδελφάς και τους φίλους των, την Μαριαν - Μαντελν - Ρουγκιέρ, της Ιταλικής κωμωδίας. Και να ποίχε ξαναγυρί- σει στο ίδιο μέρος με τη νεαρά καλλιτέχνι-

δα. Ο Βέμμερ ήταν 55 χρόνων και τα προ- σωπικά του θέλητρα ήταν έντελώς άσημαν- τα. Άλλ' είχαν ακόμη την καρδιά ζεστή, και ή μικρή Ρουγκιέρ, 22 άνοιξεων με τα πεύ- όμορφα μάτια του κόσμου, δεν έδοκίμασε με- γάλην δυσκολία για να τον κάμη τρελλόν γι' αυτήν. Δεν άργησε να της ένοικιάση ένα όμορφο διαμέρισμα πολυτελέστατα έπιλωμέ- νο, που όσες το είδαν έδοκίμασαν αίσθημα ζήλειας γι' αυτήν.

Ο χειμώνας εκείνος πέρασε σάν μέσα σε όνειρο. Τα βράδια που έπαζε ο τραπεζίτης της, έχονταν να την έπνευμήση με μια λαμ- περή συνοδεία φίλων. Τρεις φορές τη βδο-

Ο Βέμμερ ήταν 55 χρόνων και ή μι- κρή Ρουγκιέρ μόλις 22 άνοιξεων.

μάδα το άμάξι του σταματούσε στην πόρτα της όμορφης του και σε κάθε επίσκεψή του ο Βέμμερ της έφερνε από ένα όμορφο: βρα- χιολάκι, παντατίφ ή κανένα άλλο κοσμημα- τάκι, χωρίς να λογαριάζουμε τα άνθη.

Μια τέτοια κατάσταση όμως είχε και τους κινδύνους της. Ήταν βέβαια δύσκολο από το μέρος των γυναικών, όσο και αν έξηλθαν την τύχη της Ρουγκιέρ, να τον άποσπάσουν από τα θεαμά αίσθηματά, που έτρεφεν ο τρα- πεζίτης προς την όμορφη ήθοιό. Άλλά ά- πο το δικό της μέρος υπήρχαν πολλά ση- μεία εύροδόβλητα. Έποφελέτο του σημερι- νού της πλούτου για να συγκεντρώση στο σα- λόνι της έλεκτο κόσμο από τον όποιον δεν έλειπαν και οι νεαροί, και αυτό προκαλούσε νέες ζηλοτυπίες. Παρατηρήθη ή έπιμονή της όποιαν εσύγχεσε στας συγκεντρώσεις αυ- τές ο ίπότης Ντ' Άσμπαχ. Δεν έξφρυνεν από τα άγρυπνα μάτια πως κοκκινίζε και τα μάτια της άστραφταν σάν έδιδε το χέρι της να το φιλήση ο κόρης Λομπρώ. Πολλές φη- γές άρχισαν να κυκλοφορούν. Δεν είχαν πε- ράσει ή γιορτές του νέου έτους που άρχισαν να λένουν πολλά εις βάρος της μικρής Ρουγ- κιέρ.

Όλα αυτά ήταν συκοφαντίες: Δεν άργη- σεν έν τούτοις να άποδειχθί πως ή Ρουγ- κιέρ διατηρούσε αγαθές σχέσεις με τον κό- μμη Λομπρώ. Άλλά τα κουτσομπολιά έδι-

πλασιάζονταν όταν έγνώσθη πως ή νεα- ρή αυτή, άστατος έξ έδισαυγασμένης φτιάξει με τη μεγαλύτερη αδελφή της, τός του, την Μαρία - Κατερίνα - Ρουγ- κιέρ, «το περιστεράκι» όπως την έλεγαν, να πρὸς μεγάλην άπογοήτειαν των φίλων της δεν έγινε σκάνδαλον. Και ή μα- ρηγορήθηκε με τον Ντ' Άσμπαχ που ήταν και τόσοσ άσχημος.

Άπογοητευμένοι εκείνοι που την έλ- πον να έγιναν άπαισιότατοι, άπογοήτευ- σεν ή νεαρή. Τα άνόνημα γράμματα που έ- ως τότε ο Βέμμερ, δεν τον είχαν σπου- δαίως, άλλά ή Μαρία Μαντελν τον έδωκε πειστικές, ώστε χωρίς κόπο τις άπο- γίναν έντονότερα. Έγιναν λίγο έρω- ρες σκηνές, ή όποιες αν και κατηγόρη- χάρη στην διπλωματία της νεαρής γυναι- κας άφηναν στον πλούσιο προστάτη της να ύπνιοιες. Φαινόταν σκεπτικός, νεύμα- όταν ένα πρωί βρήκε ένα νέο γράμμα του άνήγειλε πως ή άγαπημένη του πε- ρέει στος χορούς της όπερας, δεν σπε- ρηκε πεία.

Οι χοροί αυτοί των προσωποποιών έ- είδοντο δυό φορές την έβδομάδα σε αίθουσα του «Παλαι - Ρουαγιά» ήτοι έξωφρενικοί και ο καλός κόσμος τους φευγεν ή, το πολύ, τους παρακολουθού- σε το θεωρείον.

Άλλά την φοράν αυτήν εξαίρετικά ή το- νάν Βέμμερ, με το πρόσωπο χαμνισμέ- νο από μια μάσκα, περιεπλανήθη μέσα διασκεδάζον πλήθος προσπαθώντας να κρίνη κάτω από τις μάσκες εκείνους πω- κλοφορούσαν γύρω του. Το θέαμα μίς α- τοεληάς επάνω σ' ένα γυνώ γυναικείο έ- κο έκανε την καρδιά του να πάλλη δυνα- τώ. Έλπιόσασεν... Η γυναίκα φαινόταν ερω- τική, Ένα δυνατό άνδρικό μπράτσο έρω- γε την κομψή της μέση και προσπαθού- την παρασύρει έξω απ' το χορό.

Πνιγμένος απ' τη στενωχώρα ο χαμν- τραπεζίτης, πέρασε λίγα βήματα μπροστά του ζευγαριού και άπείρησε στας παρτι- τους. Άκριβώς τη στιγμή που οι έρωτα- νοι θάπεφταν επάνω του τον διέκριναν. Μά- όξεια άναφώνησε απ' το στόμα της γυναι- κας διεσταυρώθηκε με την μανιόδη άνω- νησι του Βέμμερ.

— Κύριε...

Και το χέρι του προτεταμένο προσπαθού- να άποσπάση τη μάσκα του άντιπαλόν του. Ο άλλος σήκωσε το κεφάλι προς τα επάνω και με μια άποφασιστική χειρονομία άνω- κενε το χέρι του τραπεζίτου. Με χλευσ- κή δέ φωνή του είπε:

— Αν θέλησετε να μάθετε ποιος είμαι, με βρήτε αύριο περί ώραν 10ην με δυό φί- λους μου στην κυρία είσοδο του δώσανος Βουλώνης.

Τη νύχτα εκείνην ο χοντρός Βέμμερ έ- κλεισε μάτι. Η συγκίνησις μιας τέτοιας περιπετειάς, ή ζήλοτυπη άγανάκτησις, ή δέα πως τον χορόδεψαν τον έναναν έφ- φρενών.

Ήταν στο πόδι απ' τα χαράματα...

Παρά την φιλειρηνική του φύσι δεν έδ- βλεπεν έσείην τη στιγμή παρὰ σ' ένα και

νο πράγμα: Να σκοτώση τον άντίπαλό του, να έδικηθή για τις άπιστίες της τη Ρουγ- κιέρ... και κατόπιν θάβλεπαν!

Συνδυαζόμενος από δυό φίλους του κατέ- δρκεν απ' τ' άμάξι. Την ώριμμένη ώραν ένα άλλο άμάξι περιμένεν εκεί και τρεις νέες όρ- θες κοντά σ' άμάξι τον περιμέναν γελαστές.

Τί έσημαιναν όλ' αυτά; Ο Άντώνης Βέ- μμερ σταμάτησε νομίζοντας πως πρόκειται περί λάθους, και κύτταξε γύρω του για να βεβαιωθή αν είχε φθάσει πρώτος στο γραντε- δού. Άλλ' ή νέες προχωρούσαν προς αυτόν και έκκληκτος διέκρινεν άνάμεσα σ' αυτές τη Μαρία Μαντελν.

Μιά απ' τις συντρόφισσές της, μια ψηλή ξανθή αψινιδίος σταμάτησε. Με ύψος έξη- σκμηνού ξεφομάχου έφερε το χέρι στη μέση και φώναζεν εθθυμα:

— Έ λοιπόν, κύριε, πως θα κυττηθούμε, με το πιστόλι ή με το σπαθί;

Τα γέλια των άλλων δεν την άφσαν να προχωρήση.

Τί σημαίνουν όλα αυτά τα άστεία; ρώ- τησεν ο τραπεζίτης που άρχισε να μυρίζεται κάποια παγίδα και πού δεν ζητούσε τίποτε άλλο παρὰ να ξεκαθαρίση την κατάσταση.

Η φίλες της προχωρούν και δίδονται ή άναγκαίως έξηγήσεις. Όλα αυτά άπλούστατα ήσαν κωμωδία. Μιά φάρασα που την σκάρω- σεν ή Μαρία Μαντελν και δυό φίλες της, για να γελάσουν με το Βέμμερ που γνώρι- ζαν τις δυσπιστίες τους. Ο καβαλιέρους της όπερας ήταν αυτή που την έβλεπε μπροστά του με τα ρούχα του φύλου της και όχι πλέ- ον με άνδρικά.

Την άναγνωρίζετε λοιπόν; ρωτά μια τον Βέμμερ, δυναστευμένη που την ξεσηκώσαν για το τίποτε.

Ο τραπεζίτης δεν ζητούσε τίποτε καλλί- τερο παρὰ να πεισθί... Ναί, ναί, βέβαια, έ- χει το άνάστημα του άγνώστου και όσον ά- φορὰ τη φωνή... Βέβαια ύπάρχει μια μικρή άμφιβολία, άλλ' άσφαλώς εκείνη τη στιγμή την είχαν άλλάξει.

Άλλως τε για να διαλύση κάθε ύπόνοια ή Ρουγκιέρ προχώρησε μ' ένα πονηρό χα- μόγελο στα χείλη και με τα μαύρα της μά- τια που έξεφραζαν το πειό χαιδευτικό της βλέμμα:

— Ω! ζηλιάρη μου! μουρμούρισε πιάνον- τας του το χέρι.

Το πρώτο άμάξι έφργε και όλες χώθηκαν στο άμάξι του τραπεζίτου. Οι μάρτυρες, που ο καθένας είχαν από ένα κορίτσι κοντά του, σκέφτηκαν πως ο έπίλογος άξίζει την ενό- χλησι...

Αφ' έτέρου ή Μαρία Μαντελν ηφθίριζε σ' αυτή του Άντώνη Βέμμερ ότι ήταν κα- κός και ότι μια μικρή άποκημίσιας έπεβάλ- λετο... Ήθελεν ένα κολλίε από διαμάντια, που το έπαιθμούσαν από καιρό. Δεν ήταν ώρα για συζητήσεις. Ο τραπεζίτης τούς ώδήγη- σεν όλους στο καμπαρέ.

Ήταν με εύθυμη συγκεντρώσις στην ό- ποίαν ή ερωσεία δεν έλειφεν από την μικρή Ρουγκιέρ, που του άπέσπασε την ύποσχεσι πως θα μπορούσε πιά να χορεύη ελεύθερα μόνη της στην όπερα...

ΙΩΣΗΦ - ΑΙΜΙΛΙΟΣ - ΝΟΥΑΡΙΕ

ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ

Είνε ή ώρα που το σώμα τρεμουλιάζει και ή σκέψη σταματάει σ' ένα σημείο, είνε ή ώρα όπου μέσα μας ούρλιαζει της σάρκας μας το άνήμερο θηρίο

Είνε ή ώρα που ή ματιά μας χανωμένη απ' το σώμα μιας άντικρυ που κυττάει πλέκει το έρωτικό μεθύσι, μα σωπαίνει στη ρουτίνα της ζωής που μάς κρατάει

ΘΑΝΟΣ ΤΡΑΓΚΑΣ

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥΣ - ΚΑΡΙΝΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

«Αξιότιμε κύριε, «Παίρνω την πέννα στο χέρι, για να γρά- ψω την παρούσαν, ένώ φρικιά δολοφονία και τρέμο. Έξ μήνες έχω καιρό να ζήσω ακόμα και όμως από τώρα ή άγωνία του θα- νάτου παγώνει τα μέλη μου. Μόλις μερικά ήμέραι έχουν παρέλθει απ' ότου άπεφασίσα- με την φοβεράν μονομαχίαν μας. Ναί, έχω έτραβήξει το μαύρο και πρέπει να εξαφανι- σθώ απ' τη ζωή.

»Επίσης ξέρω καλά, ότι σεις είσθε ένας άκαμπτος και άποφασιστικός άνθρωπος, ο ό- ποίος δεν γνωρίζει έπείκειαν. Και όμως με

τρέμοντα χέρια και όχρα χείλη, έννοώ τώρα ότι πρέπει, γονατισμένος έμπρός σας, να ζη- τήσω έλεος. Έλεος, άσχετος άντίπαλε, για- τί έχω μίαν φορτήν άγόνιαν σκεπτόμενος, ότι πρέπει να πεθάνω. Σας θερμοπαράκα- λώ να έχετε έλεος και έπείκειαν για μένα, να με άπαλλάξετε από την ύποσχεσίς μου και να με αφήσετε να ζήσω. Έως ή ζωή μου να με διαρκέση πολύ ακόμα, ξέρτε καλά, ότι είμαι ένας άσθενής άνθρωπος, με άδύνατο στήθος, εις τον όποιον ή άπ' χωρητικότης σας, ή εύσπλαχνία σας, θα πτασείν την ζωήν μου σ' ένα ή δυό χρόνια ακόμη. Ο, άφύσσε μου μίαν λέξιν μόνον ότι με άπαλ- λασετε της ύποσχεσεως μου, ότι δεν έπι- θμείτε τον πρόβρον θάνατόν μου. Έάν δεν θέλετε να με άκούσετε, τότε γνωρίζω να εκ- τελέσω το καθήκον μου.»

«Αξιότιμε κύριε,

»Δεν άπνηντασε εις την έπιστολήν μου, που σας έγραφα προ μηνός και ή σιωπή σας δείχνει, ότι δεν με άπαλλάσσετε από την ύπο- σχεσίς μου. Έχω συνείδησιν του καθήκον- τός μου και όχι ή έλλειψις θάρρους, άλλ' ή τελευταία σπίδα της ελπίδος με κάνει να πάω πάλι την πέννα στο χέρι, για να σας έρωτήσω άλλην μίαν φοράν, εάν πράγματι έπιθυμείτε μετά πέντε μήνας να σκοτώθω.

Σήμερα άνοιξα έναν κανονισμόν τιμής κι' έ- διάβασα, ότι εάν ένας δεν σκοτωθή εις μίαν άμερικανικήν μονομαχίαν, τότε ο άντίπαλός του έχει το δικαίωμα να τον ματαίωση δη- μοσία ή να τον καμτοικήση έξω στο δόμο.

»Σας ζητώ συγγνώμην γιατί σήμερα γρά- φω βιαστικότερα, άλλα πρέπει να γνωρίζετε, ότι για ν' άποδώσω την άγωνίαν μου και να διασκεδάσω έγινα μέλος ενός άθλητικού συλ- λόγου. Τώρα άσκούμαι εις τον άθλητισμόν και έτσι δεν μου μένει καιρός να διακομή- σω την έπιστολήν μου με περισσότερας παρα- κλήσεις και ώραίας φράσεις.»

Κύριε,

»Ακόμα δεν άπάντησατε, αν και παρήλθε μὴν απ' ότου σας άπέστειλα την τελευταίαν έπιστολήν.

»Τώρα θέλω να μάθω θετικά, τί σκοπόν έχετε επί τέλους. Άλήθεια, είνε ή μεγαλύ- τερη φροντίδα σας να τινάξω τα μυαλά μου στον άέρα; Μὴν κανετε άσχημα άστεία, ά- φηστέ με ήσυχον και γράψτε μου, ότι δεν σκέπτεσθε πεία αυτήν την άνοησία, γιατί έ- τραβήξα το μαύρο! Και όποτε τι; Άκρι- βώς, πολύ ώραία μπορούσατε και σεις να τραβήξετε το μαύρο. Δεν ξέρω καθόλου πως συνέβη το πράγμα. Τότε εξ αίτίας της λι- λης πιαστήκαμε στα χέρια και σεις έξαφ- να παρουσιάσατε έμπρός μου ένα κοινί. Έκρε- πε ή τύχη να άποφασίσω και όποιος τραβού- σε το μαύρο θα έεγραφτόν από τη ζωή. Έτραβήξα πρώτος, άλλα μπορώ να σας δι- αβεβαιώσω, ότι ήθελα να τραβήσω το λευ- κό. Και τώρα για την κουταμάρα αυτή πρέ- πει να άλλολογρηθώ μαζί σας.

»Γι' αυτό σας προτείνω να αφήσουμε δολό- κληση αυτή την άνοησία. Κλείνω το γράμμα μου, γιατί πρέπει να παρευρεθώ στος άγώ- νας, που γίνονται σήμερα, για να λάβω μέ- ρος στην άρει βαρών.

Κρύγε,

»Τί σημαίνει αυτό; Σας καθιστώ προσε- κτικόν, γιατί το γράμμα αυτό είναι το τελευ- ταίο. Είμαι ένας πολύ ύπομονητικός άνθρω- πος, αν και οι φίλοι μου ισχυρίζονται, ότι κάποτε - κάποτε και χωρίς να το πεπειθί- κανείς χάνω την άπομνην μου. Δεν σας χω- ρίζω από τίποτα, λοιπόν άφίσατέ με και σεις στην ήσυχία μου και να τελειώνωμην. Δεν είνε καμμία άνάγκη να συναντηθώμην πιά. Αύ- ριο περιμένω την άπάντησιν σας και σεις ξέρετε τί θέλω να μου γράψετε.»

»Ακούσε λοιπόν Κρύγε. Έλάβα το γράμμα εις το όποιον μου έγράφατε, ότι σεις αύριο το πρωί της ημέρας που λήγει ή προ- θεσμία θα περάσετε να με ιδίτε, για να μου άπενθυμίσετε το καθήκον μου.

»Λοιπόν, άκούσε Κρύγε. Έάν θέλετε να γράτε ένα σκαμπίλι, τότε μπορείτε να δεί- ξετε το βορμικό σας πρόσωπο, γιατί πρέπει να ξέρετε, ότι είμαι πρωταθλητής της Άθλη- τικής Δέσσης. Σε συμβουλεύω φιλικώς, για- τί δεν θέλω να δε κάνω να πονέσετε, μάλ- λιστα για να είμαι άληθινός πρέπει να όμολο- γησω, ότι αισθάνομαι εύγνωμοσύνην για σας, έπειδή με έξαναγκάσατε να άπερωσθώ στον άθλητισμό. Με μεγάλη χαρά σας άνασινώ προσέτι, ότι έβερσαυθήν από την άδυναμian του στήθους και οι Ιατροί λένουν, ότι θα ζήσω τουλάχιστον έβδομήντα χρόνια.»

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΑΡΙΝΟΥ

ΟΙ ΠΥΓΜΑΙΟΙ, ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΔΑΣΩΝ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Οι Πυγμαίοι, τούς οποίους αναφέρει ο Όμηρος, υπάρχουν ακόμη και σήμερα. Ο μύθος περί αὐτῶν, πού ἐξηκριβώθη πῶς ἐργάζονται. Αἱ κατοικίαι εἰς τὰς θείαι των. Ἡ ἀγάπη των γιὰ τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν.

Ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων ἀπασχολήθη ζωντὰ, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀρχαιότητος, ἀπὸ διηγήσεις περὶ ἀξιοθαυμάσιων περιπετειῶν εἰς ἀπομακρυσμένας χώρας, ἀπὸ εἰδήσεις περὶ ὑπάρξεως μυστηριωδῶν χωρῶν μὲ κατοίκους διαφορετικῆς μορφῆς, πλήρεις ἀγρίων θηρίων καὶ ἀξίων περιεργείας δένδρων καὶ φυτῶν. Κατὰ τὰς διηγήσεις αὐτάς, ὑπῆρχον εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας ἄνθρωποι μὲ ἓνα μόνον σκέλος, πού ἐβάδιζον πηδῶντες, ἢ καὶ τοιοῦτοι χωρὶς κεφαλὴν, πού ἔφερον τὰ μάτια ἐπὶ τοῦ στήθους, ἄλλοι, πού εἶχον κεφαλὴν πετηνοῦ, ἢ εἶχαν τόσοι μεγάλα αὐτιά, ὥστε μπορούσαν νὰ περιτυλίξουν μ' αὐτὰ ὁλόκληρον τὸ σῶμα των. Ἐπίσης ἄνθρωποι πού ἔζων μόνον ἀπὸ τὴν εὐωδίαν τῶν καρπῶν, ἢ εἶχον τόσοι μικρὸν στόμα, ὥστε ἔπαιρναν

καὶ φάρμακα, ἀλλὰ καὶ δραστικά δηλητήρια, εἰς τὰ ὁποῖα βάφουν λεπτότατα βέλη, ἢ ἐλαχίστη ἀμυγλή των ὁποῖον εἶνε δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον. Αἱ κατοικίαι τῶν πυγμαίων εἶνε τελείως πρωτόγονοι. Ἀνεγείρουν προχείρως καλύβας ἀπὸ κλάδους καὶ φύλλα διὰ νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ τὸν ἄνεμον κατὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον θὰ διαμείνουν εἰς μίαν περιοχὴν. Μερικαὶ φυλαὶ ἐξ αὐτῶν κατασκευάζουν ἥπιως στερεωτέρας καλύβας εἰς σχῆμα κωνικόν. Εἰς τὴν Ἀφρικῇ συναντῶνται κατασκευασεῖς πυγμαίων μὲ τέσσαρας ἢ πέντε καλύβας, ἀλλὰ καὶ μὲ 100 ἕως 200, τὸ μέγεθος δὲ τῆς κατασκευῆς εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν κυνηγετικὸν πλοῦτον τῆς περιοχῆς. Ὁ ἀρχηγὸς των ἔχει πολὺ μικρὰν

Μία οἰκογένεια πυγμαίων εἰς τὴν καλύβην της.

τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ μὲ τὴν βοήθειαν ἐνὸς κοίλου ἀχέρου.

Τὰ παραμύθια αὐτὰ περὶ ὑπάρξεως διαφορετικῶν ἀνθρώπων, εἶνε κατὰ μέρος μὲν ἀσπληνικὰ ψεύδη, κατὰ μέρος δὲ ἀκατάληπτα ῥητὰ καὶ παροιμιαί ξένων λαῶν, πού δι-ετήρησαν τὴν ἀξιοπιστίαν των, ἀκόμα καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων.

Ὑπῆρξαν ὁμοῦ καὶ μῦθοι, πού ἀπεδείχθησαν ἀληθεῖς καὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέκουν αἱ περιγραφαὶ τῶν ἀρχαίων γεωγράφων περὶ ὑπάρξεως πυγμαίων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς μαύρης Ἡπείρου. Ἐκ τῶν περιγραφῶν αὐτῶν ἔμαθεν ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος, ὅτι μέσα εἰς τὰ παρθένα δάση τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν πολλαὶ φυλαὶ πυγμαίων πού διαφέρουν κατὰ πολὺ ἀπὸ τοὺς γείτονάς των μαύρους, τόσοι εἰς τὴν σωματικὴν διαμόρφωσιν, ὅσοι καὶ εἰς τὸν πρωτόγονον πολιτισμὸν των.

Οἱ πυγμαῖοι αὐτοὶ γνωρίζουν ἐπακριβῶς ὅλας τὰς ιδιότητας τῶν δασῶν, τὰς φυλεῖς των πετῶν καὶ τὰ μέρη ἔνθα ἀπο-θέτουν τ' αὐγά των. Ἐπίσης γνωρίζουν ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τὰ βότανα τῆς γῆς καὶ κατα-λαβαίνουν νὰ παρασκευάζουν τὰ νοστιμότε-ρα φαγητὰ ἀπὸ τῶν διαφόρων καρπῶν, ἀ-πὸ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, ἀπὸ τὸν χυμόν, τὰς ρίζας καὶ τὸν σπόρον των φυτῶν, ἐπὶ-σης νὰ παρασκευάζουν θεραπευτικὰς αἰολίας

Μία ὡραία πυγμαία δέχεται τὴν περιποίησιν τῶν μαλλιῶν της ἀπὸ τὸν κούρεα τοῦ χωριοῦ

παραγούν κατὰ διαφόρους τρόπους. Πολλὰ φυλὰ χρησιμοποιοῦν τὴν τασιμακόπετραν καὶ

Οἱ πυγμαῖοι μὲν φερόμε-ται, κρα-τῶν, Πλησίον τῶν νεκρῶν, ἢ ὁ-πῶν μὲ ἓνα

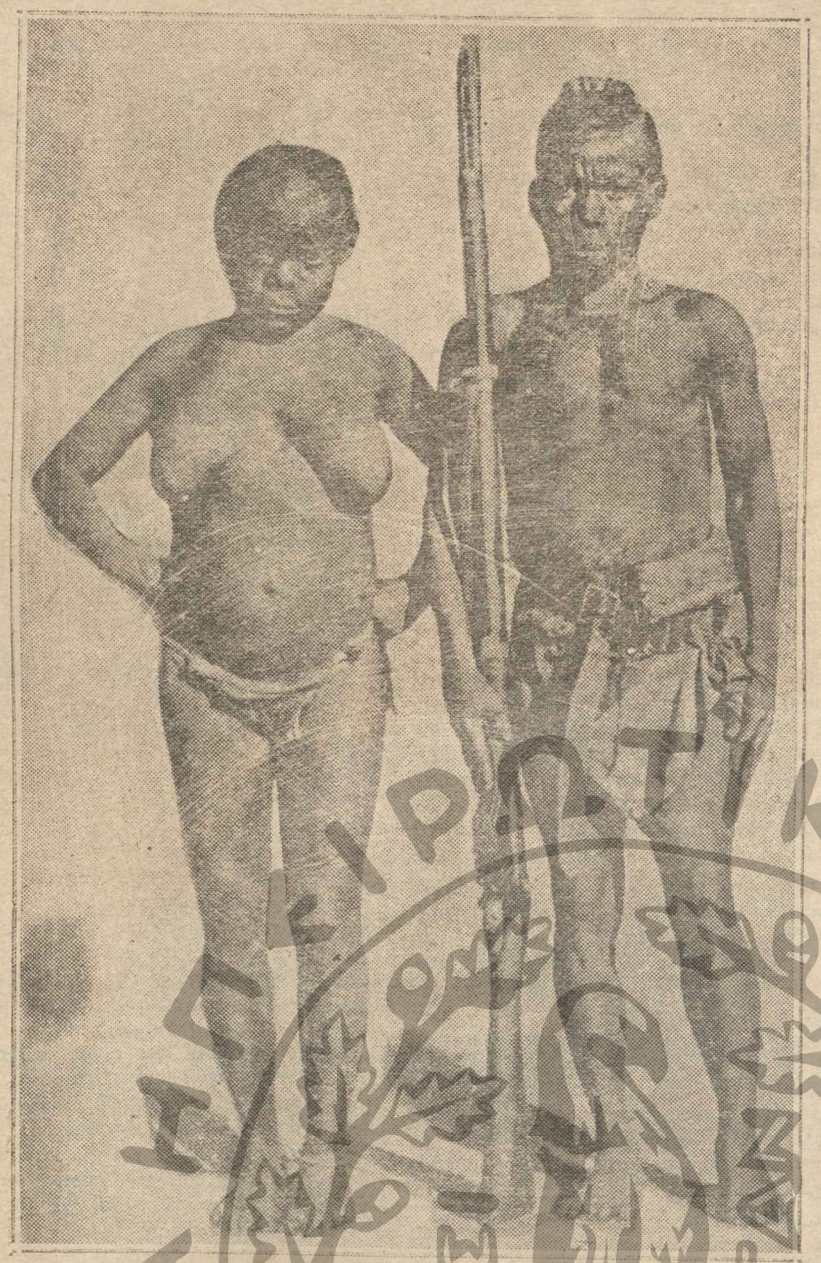
Οἱ πυγμαῖοι κυνηγοὶ μίας φυλῆς ἀπὸ τῶν ἀγρίων θηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα σπῆναι πῦρ τοῦφέκια. Μὲ τὰ τόξα αὐτὰ κυνηγοῦν εἰς τὰ δάση ὅτι τὰ τόξα εἶναι πολλάκις ἀποτελεσμά-τουφέκια.

ἐν εἶδος εὐφλέκτου ὕλης πού ὁμοιάζει πρὸς σφουγγάρι, ἐνῷ ἄλλαι παράγουν πυρὰν ἀπὸ σκληρὰ φύλλα διὰ τῆς τριβῆς. Σκευὴ καὶ ὅ-πλα παρασκευάζουν οἱ ἴδιοι πυγμαῖοι, περισ-σότερον ὁμοῦ προμηθεύονται τὰ ἀναγκαῖον-τα ἀπὸ τοὺς γείτονάς των μαύρους.

Οἱ παλαιότεροι ἐξερευνηταὶ τῆς Ἀφρικῆς, περιέγραψαν τοὺς πυγμαίους ὥς τὰ κατώ-τερα εἶδη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀνέφερον δὲ περὶ αὐτῶν χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσουν ἐκ τοῦ πλησίον, χωρὶς νὰ ἀντίληφθῶν ὑψηλό-τερα συναισθήματα εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ ἐμβα-θύνουν εἰς τὴν οἰκονομικὴν των ζωὴν καὶ τὰς θρησκευτικὰς των παραδόσεις καὶ δοξα-σίαις. Προσέτι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν θεωρί-αν τοῦ Δαρβίνου περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώ-που τοὺς ἐξαπατήρησαν ὡς ἓνα εἶδος μεταξὺ

νεκρῶν. Ὅλοι αἱ φρενιστικαὶ συνήθειαι, πού διακρίνουν πολλὰς φυλὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς των μὲ ἀν-θρώπινα θύματα, συμπόσια καννιβάλων, μυ-στικοὶ δεσμοὶ καὶ μαγικὰ μαγανεῖα εἶνε τελείως ἀγνωστὰ εἰς τοὺς πυγμαίους. Αἱ δυ-σευδαιμονίαι μάλιστα πολλῶν ἀφρικανικῶν φυλῶν κάνουν τοὺς πυγμαίους νὰ γελοῦν. Εἶνε ὁπαδοὶ τῆς μονογαμίας καὶ ἡ σχέσις μεταξὺ τῶν μελῶν οἰκογενείας στηρίζεται ἐ-πὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς. Ἡ γυναῖκα εἶνε ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ ἔχει τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ αὐτόν.

Ἀκόμη δὲν ἔχει ἐξακριβωθῇ, ποία εἶνε ἡ θρησκεία τῶν πυγμαίων, ἀλλ' εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν πρεσβεῖουν τὰς θρησκείας τῶν ἄλ-λων λαῶν τῆς Ἀφρικῆς. Πιστεῖουν εἰς ἓνα

Ἐνα εὐτυχισμένο ἀνδρόγυνον πυγμαίων. Οἱ πυγμαῖοι νυμφεύονται μόνο ἀπὸ ἀγάπης καὶ ἔχουν τὰ ἰδιαδικαιώματα. Τὸ τοῦφέκιον πού κρα-τεῖ ὁ ἄνδρας δέχεται τὸ μικρὸν ἀνάστημα τῶν μαῦρων αὐτῶν

τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πιθήκου.

Σήμερον ὁμοῦ τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Ἡ τελειοποίησις τῶν ἐννεσίων συγκοινωνι-ῶν κατεστησε δυνατόν τὴν ἐξερεύνησιν τῶν πλέον ἀπορσιτῶν περιοχῶν τῆς γῆς τῆς σφαί-ρας καὶ τὴν μελέτην τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ὅλων τῶν ἀγνώστων φυλῶν τῆς γῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ των. Σήμερον γνωρίζομεν, ὅτι οἱ πυγμαῖοι εὐρίσκονται εἰς πολὺ ὑψη-λὴν βαθμίδα ἀπὸ ἀπόψεως ἠθικῆς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαύρους κατοίκους τῆς Ἀφρικῆς, ἀ-πὸ τὰς φυλὰς εἰς τὰς ὁποίας ἰσχυρὸν τὸ μη-τρικὸν δίκαιον καὶ ἀπὸ ὅσους πιστεύουν εἰς διαφόρους μυστικοπαθεῖς δοξασίας περὶ τῶν

ἀνάντερον ὄν, ὡς κύριον τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, εἰς τὸν ὅποιον προσ-φέρουν τὰ καλύτερα ἀπὸ ὅσα τοὺς δίδει ἡ φύσις. Εἶνε παράξενον, ὅτι οἱ πυγμαῖοι δὲν ἔχουν ἰδίαν γλῶσσαν, ἀλλὰ ὁμιλοῦν τὰς γλῶσ-σας τῶν γειτόνων λαῶν.

Προσέτι οἱ πυγμαῖοι ἀγαποῦν τὴν μουσ-ικὴν καὶ τὸν χορὸν, διὰ τὰ κρατοῦν δὲ τὸν ρυθμὸν τῆς μουσικῆς κτυποῦν τοὺς πόδας των καὶ τὰς χεῖρας των. Εἶνε ὁμοῦ ἀνυ-πέρβλητοι εἰς μιμικὰς παραστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀπομιμνῶνται τὰς ἰδιότητας διαφο-ρῶν ζώων καὶ τὰς ἀναπαριστοῦν μὲ ἀκριβε-στάτην πίστιν.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΙΟΜΩΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΕΙΣΤΟΝ ΔΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κατά τις πληροφορίες του ή επιχείρησις Κείνη προσέκοιτο σε μια υποδύχιο τορπίλλη... Φαντάζομαι αυτά περιττά θα σας είπε και ο κ. Πάδδ.

— Δεν ανέφεραν το όνομά σας;
— Ακριβώς. Αφού όλοι ξέρουν ότι η μουσική ενεργά σας, όλοι πιστεύουν ότι εγώ είμαι καλύτερα πληροφορημένη.

— Λιποθυμώ πού δεν με ειδοποιήσατε. Δεν βλέπετε ότι αν ή πραγματικότητα γίνη γνωστή θα είνε πολύ δύσκολον να βρεθί μια αληθοφώνη εξέγερσις για να τεθίη εκτός ύποψιας;

— Έπειτα από σιγήν μερικόν στιγμών ή Μώντ ειπε:

— Θα μου είνε αδύνατον εν πάση περιπτώσει να δώσω εξηγήσεις σχετικώς με ό,τι με άφορα.

— Ο Ντάβιντ έβάδιζε κατά μήκος του δωματίου Αίφνης έσταμάτησε και έρώτησε:

— Πού πρόσωπο ζητείτε να καλύψετε, Μώντ;

— Και ποιόν θα είχα συμφέρον να καλύψω; Ερώτησεν ή Μώντ ντροπυμένη γιατί κατέφηνεν απέναντί του σ' αυτή την ύπεκφυγή.

— Δεν το ξέρω και ακριβώς θα ήθελα να το έμαθαινα... Δεν μπορείτε να μου πείτε;

— Εκείνη περιωρίσθη να μνησθή το κεφάλι της.

— "Ας υποθέσωμεν ότι ή ένδειξις όλες είνε εναντίον σας.

— Τί να γίνη; έρώτησεν ήσυχα εκείνη.

— Μ' αυτό είνε όδικο. Είμαι πεπεισμένος ότι ή σιωπή σας είνε ένα προσώπειον με το όποιον κρύβετε το πρόσωπον κάποιου άλλου και ακόμη βρίσκω ότι ή αντίληψις αυτή του καθήκοντος είνε υπερβολική.

— Δεν το σκέπτεσθε αυτό πού λέτε, είπεν ή Μώντ κυττάζοντάς τον στο πρόσωπο.

— "Οχι ακριβώς, απήντησεν εκείνος βηματίζων νευρικά, αλλά νομίζω ότι πριν όρκισή κανείς πίστι σε κάτι πρέπει να είνε άπολύτως βέβαιος ότι άξίζει τον κόπο.

— Ασφίτως. Μόνον όμως ο χρόνος μπορεί να δώη αυτή τη βεβαιότητα και γενικά είνε πολύ άργα όταν κανείς πεισθή περί του εναντίου.

— Ο Ντάβιντ άπεμακρύνθη ψιθυρίζων:

— Μου φαίνεται ότι όσο πηγαίνω σκοτώζομαι περισσότερο!

— Έπειτα από λίγο ο Καίην συνήντησε τον Ρόμπσον και του είπε:

— Δεν ένοιός να κοινοποιήη αυτή ή ιστορία του τηλεγραφήματος. Σταματήσατε κάθε άναγήςτη.

— Πολύ καλά, κύριε, απήντησεν ο Ρόμπσον.

— Γνωρίζω την εχεμύθειά σας, ώστε ως εκ περισσοῦ σάς ρωτώ μήπως σεις είπατε τίποτε πού να έδωσέ άφορμήν στις φήμες αυτές πού κυκλοφορούν.

— Ασφίτως όχι, κύριε, απήντησεν ο Ρόμπσον, ο όποιος άλλωστε ήταν πεπεισμένος ότι είχαν ενεργήσει με τόσην μυστικότητα ώστε τίποτε δεν θα μπορούσε να έχη γίνει γνωστόν εκ μέρους του.

— Ο Ντάβιντ βεβαιωθείς από το ύψος του τόν άφηνεν έλεύθερον, άρου του είπε:

— "Ημουν βέβαιος ότι δεν θα παραβαίνατε την επαγγελματικήν εχεμύθειά.

— Η Μώντ ήτο περισσότερο ανήσυχη σχετικώς με τον Ντάβιντ και την Μύριελ παρά με την ύποθεσιν του τηλεγραφήματος, ή όποια εν τούτοις την άφεώρα άμέσως.

— Η Μώντ έβλεπεν ότι το έργον του Κέντ προώδευε. Ο Άμερικανός έπολιόκοιτο με τέχνη την καρδιά της Μύριελ χωρίς κανείς άλλος ν' αντίληφθί τίποτε άπολύτως.

— Αλλά ή Μώντ δεν μπορούσε ν' άπατηθί ως προς τους σκοπούς του Κέντ. Επί πλέον, δύο φορές είχε ιδί την Μύριελ να κλαίη. Μία φορά, τέλος, ο Ντάβιντ της είχε κάμει μια σχετική έρώτησι:

— Ξέρετε τί είνε αυτό πού κάνει την Μύριελ τόσο νευρική αυτόν τον καιρό; Μήπως υπάρχει καμμία άλλη αίτια εκτός της νευρικής;

— Ξέρετε τί είνε αυτό πού κάνει τη Μύριελ τόσο νευρική;

— Κόπτος από την άβεβαιότητα της καταστάσεώς της;

— Η Μώντ κατόρθωσε ν' άποφύγη μίαν θετικήν απάντησιν, αλλά ή αντίπαθεία της διά τον Κέντ έμεγάλωνεν ακόμη περισσότερο.

— Ένα βράδυ, καθώς ο Κέντ έφηνε από την έπαυλη, στην όποιαν είχε περάσει όλη σχεδόν την ήμέρα, ή Μώντ τον συνώδευσεν ως την πόρτα του κήπου και μόλις εκείνος ανέβηκε στο αυτοκίνητό του, έπληρώσε και του είπε ζωηρά:

— Δεν θα μπορούσατε ν' άφήσετε αυτή την προσποίησή σας; Θέλετε να περάσετε ως ένας άνθρωπος δυνατός και ανάλωτος. Δεν μπορείτε να δοκιμάσετε καλύτερα αίσθημα;

— Προσποιήσι; απήντησεν ο Κέντ. "Αν νομίζετε ότι προσποιώμαι, κάνετε μεγάλο λάθος. Είπατε νέα άκόμη...

— Η απάντησις δεν ήταν ενθαρρυντική. "Εν τούτοις ή Μώντ επέμεινε:

— Ποιά επίκλησις λοιπόν θα μπορούσε να σας συγκινήση;

— Γιατί νομίζετε ότι πρέπει ν' άπευθινήτε σε μένα;

— Γιατί θέλετε να προκαλέσετε μια καταστροφή σ' αυτή την οικογένεια. Δεν το καταλαβαίνετε αυτό;

— Ο Κέντ την εκύτταξεν αδιάφορα και της είπε:

— Έξακολουθήστε. Δεν σας πηγαίνει άσχημα αυτό το ύψος.

— Η Μώντ εκοκίνισε και κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω του είπε:

— Είπατε συχαίμενος!

— Και σεις είπατε πολύ αδιάκριτη. Κυτά-

ξετε τη δουλειά σας και μην άναστασιάζετε τις δικές μου υποθέσεις.

— Η ύποθεσις σας άφορουν και άλλους. Σας έχω ειδοποιήσει ότι θα είμαι άπολύτως στήλη σας. Γιατί δεν θέλετε να μακρυνήτε;

— Για να σας ευχαριστήσω, ίσως;

— "Οχι, αλλά για να μη κάνετε κακή σας.

— Σιγά-σιγά ή Μώντ είχε προχωρήσει να είχε φθάσει μπροστά στο αυτοκίνητο.

— Αντί απαντήσεως εκείνος της έφώναξε να παραμερίσθ. Η Μώντ εκούνησε το κεφάλι της και του είπε:

— "Ακούστε με ακόμη μια στιγμή, Κέντ.

— Δεν έχω όρεξι ν' άκούσω τί θα μου πείτε. Τραβήχθηκε γιατί θα σας παρήγο.

— Η φωνή του είχε τόνον άσπότητος, αλλά τα μάτια του έδειχναν την όργη του.

— Πατήσατε με, απήντησεν ή Μώντ πηλύναν από την θέσιν της. Αν το έμετε αυτό δεν θα μπορούσε να ξαναπατήση το πόδι σας σ' αυτό το σπίτι.

— Πώς ενδιαφέρεσθε τόσο πολύ για πρόσωπα αυτής της οικογενείας;

— Από άπλό ενδιαφέρον.

— Σας ειδοποιώ και πάλιν. Φυλαχθήτε!

— "Οχι!

Το μειδίωμα έχάθηκε από το πρόσωπο του Κέντ, το όποιον έπηρεε μια έκφρασις πίκτης.

— Δεν μου άρέσουν αυτές ή αντίληψις είπε με τραχύν τόνον. Φυλαχθήτε, θα ξαναήσω.

— Έβαλε την μηχανή εις ενεργείαν, αλλά και πάλιν ή Μώντ του είπε χωρίς να νηθή:

— "Οχι! Με την ίδια έπιμονή θ' άναγχαλώ και στα σχέδιά σας.

— Ο Κέντ άφηνεν ένα έκπληκτον θύσιό και τα χέρια του έσείχθησαν στο τιμόνι. Πά μια στιγμή έφάνη δισταγμός. Έπειτα έκαμει μίαν άποτόμη στροφή και το αυτοκίνητό περάσε δίπλα στη Μώντ. Ένθ' προχωρούσε στον ίσιο δρόμο, έπανελάμβανε διαρκώς:

— Αυτή ή γυναίκα με ένοχλεί...

Της έπόμενες ήμέρες ή Μώντ έφρόνιζαν να δικαιολογήση τη σκέψη αυτή του Κέντ. Δεν έγκατέλειπεν ούτε στιγμή την Μύριελ, έφρόσον ο Κέντ ήταν στην έπαυλη και έτσι δεν του έδωσε την ευκαιρία να της μιλήη ιδιαιτέρως.

— Πράγματι, ή Μώντ ήταν ένα μεγάλο έμπειρο για τα σχέδιά του.

— Έπειτα από όκτώ περίπου ήμέρες, καθώς ή Μώντ έγύριζεν από το γειτονικό χωριό, συνήντησε στη βεράντα τον Ντάβιντ, ο όποιος μόλις την είδε έπροχώρησε προς το μέρος της και της είπε σιγά:

— Ο γιατρός Μαϊζον είνε κοντά στην Μύριελ. Μετά την εξέτασι αυτή θα μπορούσε ν' άφηνε να έλθη στην έπαυλη και έτσι να έλθω και εγώ.

— Η Μώντ άκούμπησε το χέρι της στο δικό του και του είπε:

— Έπειτα από όσα μάς είπεν ο καθηγητής στην τελευταία του έπιστολή, ασφαλώς σ' έμερα ή απάντησις του θα είνε εύνοική, δεν μπορεί να γίνη άλλως.

(Άκολουθεί)

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΗΣ ΡΑΧΗΛ

— Ήταν τον καιρό εκείνον, όταν γεροεργός έβγαλ' άπ' το χωράφι του ένα δυό κομμάτια χρυσάφι, πέρα εκεί στην Άλάσκα. Από τότε άρχισε ή μεγάλη μετανάστευσις για εκεί. Η ζήμιες πού έπέφεραν στην χώρα οι χρυσωρύχοι ήσαν μεγαλύτερες από την άφάεια πού είχε από την άνορυξή του χρυσού. Γιατί, όπου άστρούφει το χρυσάφι, κανένας νόμος δεν έχει περάσει. Έγκρέμουν όλες της καλύδες των γεωργών, για να βγάλουν κάτω από τα θεμέλιά τους χρυσάφι, καταπάτησαν τους άγρούς, έσφαξαν της καμήλες και άγελάδες κι' επέγρασαν όλη την χώρα με πύρ και σίδερο. Οι ιδιοκτήτες δεν τολμούσαν ούτε λέξι να πούνε, ούτε ν' άντισταθύν καθόλου, γιατί όλοι είχαν στής ζώνες τους μαχαίρια και πιστόλια κι' έχτυποσαν στο ψαχνό.

— Όταν ή δίψα για χρυσάφι είχε φθάσει στο άνωτερο σημείο της, τότε ο γέρο-Κοέν άνοιξε το μεγάλο μαγαζί. Παρανοιασθή μια ήμέρα εκεί, άγνωστο πού έρχόμενος, με τη θυγατέρα του Ραχήλ και το φίλο της Πάδδου Μπίτερ, τον μέλλοντα γαμβρόν του. Και οι δύο άνδρες, ο γέρος και ο νέος, έδούλευαν νύχτα και μέρα κι' έτοιμάσαν γρήγορα το μαγαζί, πού ήταν το μεγαλύτερο στην πόλι εκείνη. Όλόκληρο σχεδόν ήταν σκεπασμένο με ντενεκέδες και είχε παραθυρόφυλλα και πόρτες από σίδερο, όπως μια θορακαμένη κάσση, ώστε σ' όλους έκανε καλή έντύπωσι.

— Ο γέρο Κοέν ποτέ δεν άγόραζε χρυσάφι άπό τους χρυσωρύχους, μόνον έδίδετο να φυλάη το χρυσάφι τους με πληρωμή μέσα στο μαγαζί του. Πολλοί άπ' αυτούς έδιναν το χρυσάφι τους να το φυλάη, γιατί όποιος τόφερε μαζί του ήταν αδύνατο να κοιμηθί τη νύχτα και ήξερε ότι μπορούσε να τον είνη ένα πρωί με το λαργύγι του κομμένο πέρα πέρα. Για την διαφύλαξι μιάς συγγιάς χρυσού ο γέρος έπερνε δυό σελλίνια και όταν μαζεύονταν πολλή χρυσάφι το μετέφεραν δυοτε-ρα για πούλημα σ' άλλη πόλι, με αστυνομική φρουρά.

— Ο Κοέν γρήγορα μάζεψε μέσα στο μαγαζί του τόσο πολύ χρυσάφι, όσο ποτέ δεν θα μπορούσε ν' άγορήσει, και όποιος τόκατέθετε σ' αυτόν άγόραζε και πολλά άλλα πράγματα από τα έμπορεύματα πού πωλούσε.

— Η δουλειά λοιπόν έπληγανε καλά. Και, εάν όλα έπληγαν έτσι! Αλλά με την κόρη του τη Ραχήλ συνέβαινε κάτι πολύ άσχημο.

— Την είχαν ιδί μέσα στην πόλι μόνον την πρώτη ήμέρα πού έφθασαν εκεί. Ήταν μία ύψηλή και όραία κόρη, με κόκκινα μαλλιά και χρώμα καθαρό άσπρο, πράγμα σπάνιο για κοκκινομάλλες. Μια δυό μέρες ύστερα, είχε βγί περίπατο στους δρόμους της πολιτείας, άκουμπώντας στο μπράτσο του Πάδδου της, κι' έξαφνα ύστερα άκούστηκε ότι είχε άρρησθήσει κι' ήταν κατάκοιτη στο κρεβάτι.

— Κανείς δεν ήξερε από ποιά άρρώστεια έπαχε και πολλοί πού ρώτησαν τον νεαρό γιατρό, ο όποιος διάτασε για άλογα, βόδια και ανθρώπους τα ίδια φάρμακα, δεν πήραν καμμία απάντησι θετική.

— Το νεαρό ζευγάρι δεν έμενε στο σπίτι του πατέρα και ένα άπόγευμα έπληγαν ο Πάδδου στο μαγαζί για να πάρη κάτι για την άσθενή. Φανόταν στενοχωρημένος και όσοι τον έδελπαν τον εκύτταγαν με περιέργεια.

— Όταν τον ρώτησε ο γέρο Κοέν πως πάει ή κόρη του, ο Πάδδου του απάντησε ότι έπληγανε πολύ καλά, και ότι ο γιατρός είχε πη ότι μόνο δυό μέρες ζώη ελγαν άκόμα. Η φωνή του κόπηκε από τους λυγμούς κι' έκρυψε το πρόσωπό του με τα χέρια.

— Το άλλο βράδυ άκούστηκε ότι ή όραία Ραχήλ, ή κόρη του Κοέν και του Πάδδου ή φίλη, άρραβωνιαστική ή γυναίκα, όπως την έλεγαν οι διάφοροι γνωστοί, άπέθανεν από μίαν άγνωστη άρρώστεια. Της έφτιαξαν μία

κάσση από χονδρά ξύλα και ο Πάδδου την άπέθεσε μέσα, βοηθούμενος από το γιατρό. Όλοι είχαν σπεύσει να ιδούν νεκρά την όραία Ραχήλ και την άλλη μέρα, πολύ πρωί, έγινε ή κηδεία της. Άκολούθησαν περισσότεροι από δυό χιλιάδες άνδρες κι' έστάθηκαν όλοι άσκεπείς γύρω στον άνοιχτό λάκκο. Ο γιατρός έδιάδασε μια προσευχή και το χώμα έσκέπασε τη νεκρή. Ο Πάδδου είχε πνιγί στα δάκρυα κι' έσκόλιασε με το μαχαίρι τ' όνομα «Ραχήλ Μπίτερ» στη φλούδα ενός δένδρου πού ήταν δίπλα στον τάφο. Μόνον

Παρουσιάσθη με τον Πάδδου Μπίτερ, τον μέλλοντα γαμβρόν του.

ο γέρο Κοέν δεν είχε άκοινοθήσει την κηδεία, γιατί είχε πάθει μεγάλη ταραχή από τον άρροποτό θάνατο της κόρης του και όσοι έτιχε να περάσουν έξω από το μαγαζί του είχαν άκούσει της σπαρακτικής του κλάφες και τους όδυμοίς.

— Μόλις είχε τελειώσει ο ένταφιασμός, σ' όλη την πόλι σηκώθηκε μια μεγάλη ταραχή και θόρυβος. Σε λίγα λεπτά έγινε παντού γνωστό ότι κατά την κηδεία της Ραχήλ είχαν δέσει τον δυστυχισμένο Κοέν, έλκυσσαν το μαγαζί του κι' όλο το χρυσάφι πού ήταν κατεθεμένο μέσα εκεί. Με μάτια θορακικά από τρόμο και φωνή πού την έλθαν οι λυγμοί, ο Κοέν διηγείτο την συμφορά του. Ήταν χτυπημένος άπ' τον πόνο για τον θάνατο της θυγατρός του και πεσμένος κάτω στη γή έμουρουόριζε προσευχές προς τον Ίεχωβά, όταν άκουσε να χτυπούν στην πόρτα. Έσηκώθηκε κι' άνοιξε. Ήσαν δύο άνθρωποι, πού τον άρπαξαν παραθύς, άπέσπασαν από τη ζώνη του τα κλειδιά και—ετραβώσαν τα κάτασπρα μακρινά γένεια του και άφηναν την συνέχεια να την παραστήση στον καθ' έναν ή φαντασία του.

— Με καθυστέρησι δύο ώρων έφθασαν εκεί ο Σερφό, άλλ' ο ληστής ήσαν μακριά, πίσω από όλα τα βουνά, και τα χέρια τους είχαν πιά έξαφανισθή. Ο Κοέν δεν ήθελε να πάθουν και άλλοι από τη συμφορά πού τον έ-

ρήκε, και έδήλωσεν ότι θα πωλούσε το μαγαζί με όλα τα πράγματά του και τα χρήματα πού θα έπαιρνε θα τα έμοίραζε σ' όσους είχαν καταθέσει το χρυσάφι τους σ' αυτόν. Μερικοί δεν ήθελαν ν' άκούσουν τίποτε από αυτά, οι περισσότεροι όμως από τους έφθικαν καλό κι' έβγήκαν τα υπάρχοντα του γέρο Κοέν στον πλειστηριασμό. Η πούλησι όμως δεν έφερε πολλά κέρδη, γιατί το μαγαζί είχε πολύ λίγα έμπορεύματα.

— Μετα μίαν έβδομάδα έφηνε από την πόλι εκείνη ο γέρο Κοέν, στηριζόμενος στον Πάδδου Μπίτερ, με ένα μικρό δέμα πίσω στη ράχι. Στωχότερος άπ' ότι είχαν έλθει. Και μετά την αναχώρησί του, άφού δεν ήπηρεχε πιά άσφαλές μέρος για ν' άφήνουν τον χρυσό, ή ληστείες και οι φόνοι ήσαν συγνοί.

— Απο αυτοίς το συμβάν της ληστείας του μαγαζιού του Κοέν έληγομένη γρήγορα, εκτός από όσους είχαν γάσει το χρυσάφι τους. Ο γιατρός από το φόβο του δεν έτολμούσε να έξυντισή τη νύχτα από το σπίτι του, γιατί αίσθανόταν καλά το μαχαίρι άνάμεσα στής πλευρές του. Στο τέλος έγκατέλειψε κι' αυτός την πόλι των χρυσωρύχων.

— Την επομένη ήμέρα από την αναχώρησίν του, μια νέα φοβερά είδησις έτρεχε μέσα στο χωριό. Ο τάφος της Ραχήλ ήταν κατεστραμμένος και γρήγορα εκατοντάδες άνθρωποι μαζεύτηκαν γύρω σ' αυτόν, πού φανόταν ότι την νύχτα τον είχαν άνοιξει και γρήγορα και βιαστικά τον ξαναγέμισαν.

— Πολλοί συνέδεσαν την ιστορία με την έξαφάνισι του γιατρού και άρρίσθησαν να τον τιμωρήσουν, γιατί έμόλυνε ένα τάφο για να προμηθειή το πτώμα για μελέτη. Η άξινες έχώθησαν στο μαλακό χώμα και ο έλινο έτράβηξαν έξω την κάσση, άλλ' όταν την άνοιξαν, όλοι τινάχθηκαν με τρόμο μακριά. Μπροστά τους, μέσα στην κάσση, με γυαλένια μάτια, είδαν το πτώμα του γιατρού.

— Την ώρα πού άνοιγαν τον τάφο της Ραχήλ δυό λεπείς προχωρούσαν έπάνω στα βουνά, πολύ μακριά από την πόλι των χρυσωρύχων. Μια κόρη και ένας νέος, ή Ραχήλ Κοέν και ο Πάδδου Μπίτερ. Σε μια άποκρυφή γρήγορα συνήντησαν ένα γέρο, ο όποιος τους έξήταξε σκεπτικώς και τους ρώτησε πού άφηναν το γιατρό.

— Μην έχετε κανένα φόβο, απήντησε με μειδίωμα ή άξιαγάτη Ραχήλ. Το χρυσάφι είνε μέσα στο σάκκο, άπάνω στο άλογο του Πάδδου. Για το γιατρό θα σου πη ο Πάδδου.

— Θέλεις να μάθης πού έμεινε ο γιατρός; είπε ύστερα ο Πάδδου. Κατάκειται νεκρός μέσα στον τάφο της Ραχήλ. Όταν γδες έγάλασε το χρυσάφι από τον τάφο, ήθελε να πάρη άμέσως το μισό και τ' άλλο μισό να το παρηστούσε εμείς οι τρεις. Αυτός είχε καταστρώσει το σχέδιο και του άνηκε το μισό χρυσάφι. Έτσι είχε συμφωνήσει και μαζί σου. Περισσότερο δεν του έχευαίετο. Για να τον βάλω στην τάξη τον έκτύπησα λίγο στο κεφάλι με το φυαίρι, όχι και τόσο πολύ δυνατό, αλλά το κρανίο του δεν ήταν γερό.

— Του άξισε αυτό πού έπαθε, είπε ύστερα ή Ραχήλ. Τί έκανε στο τέλος αυτός; Έγώ τουλάχιστον έκανα τη νεκρή δυό όδελφες όρες, για να ιδούν πολλοί άνθρωποι ότι έπέθανε πραγματικά. Αυτό όρος πού μου φάνηκαν σαν δυό αιώνες...

— Δεν λογαριάζετε και το δικό μου μαρτύριο, να δειθώ μ' ένα χονδρό σκουπί, πού μου έκοψε τα έρμα χέρια μου και τα σημάδια τους μένον άκόμη και σήμερα, είπ' ο γέρος.

— Οι δύο άνδρες έκάθισαν έπάνω σε μια πέτρα, ενώ ή Ραχήλ μπήκε στην καλύβα πού είχε κτίσει ο γέρος πίσω από κάτι δένδρα, για να φτιάξη το φαί. Γιατί ή Ραχήλ είχε και νοικοκυριστικό ταλέντο.

ΤΟΤΑ ΤΟΡΡΙΓΚΤΩΝ

Τῆς ἔδωσα ὅλα μου τὰ χρυσαφικά

πτά καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ πανί, μοῦ εἶπε δὲ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΠΟΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο γάμος και το διαζύγιο, το καθημερινό ψωμί των αστέρων. —Ο γάμος εκ συμφέροντος άγνωστος. —Τα είδωλα και οι συνέπειές των. —Αστέρες που παντρεύονται και ξεπαντρεύονται σε λίγες μέρες. —Τα μόνα ζευγάρια που ζουν άμωμοι. Το μυστήριο της Γκρέτας.

Ο γάμος είναι μία υπόθεση που αρχίζει εύκολα και τελειώνει εύκολότερα στην Αμερική. Αυτό όμως παρηγορείται κατ' έξοχον εις την διεθνή κινηματογραφούπολιν, το Χόλλυγουντ. Έχει ο γάμος είναι μία υπόθεση, για την οποία δεν πολυσκοτίζονται οι αστέρες. Παντρεύονται, ξεπαντρεύονται και ξεπαντρεύονται με όσην ευκολίαν έμεις οι

Ο Ντόυγκλας Φαίρμπανκς υιός και η σύζυγός του Τζέαν Κρόφορντ, ένα από τα λίγα ζευγάρια που δεν έχουν ρισκ ακόμη.

άλλοι, οι κοινοί θνητοί, αλλάζουμε τα πουκάμισά μας. Έτσι αλλάζουν κι' εκεί οι σύζυγοι τας συζύγους των και αί σύζυγοι τούς συζύγους.

Οι γάμοι στο Χόλλυγουντ έχουν όμως ένα ελαφροντικό: ότι συνάπτονται κατόπιν σφοδρού ειδυλλίου, ίσως δέ κι' αυτό και διαλύνονται έντος ελαχίστου χρονικού διαστήματος. Γάμος εκ συμφέροντος είναι ένα φρούτο άγνωστον εις την γην του Χόλλυγουντ. Όχι γιατί δεν υπάρχουν συμφεροντολόγοι. Αλλά διότι όλοι οι αστέρες που παντρεύονται κερδίζουν ποσά ύπερογκα από την εργασία τους και ως εκ τούτου δεν έχουν καμμίαν ανάγκην να ζητήσουν προίκα.

Τα είδωλα συνήθως πλέκονται κατά την διάρκεια της συνεργασίας, κατά το γύρισμα μιάς ταινίας. Ο πρωταγωνιστής και η πρωταγωνίστρια είναι υποχρεωμένοι ν' ανταλλάσσουν θερμούς έναγκαλισμούς και θερμότερα φιλήματα, διότι έτσι απαιτεί το έργο και ο σκηνοθέτης. Αί, όσο και αν τα φίλια είναι ψεύτικα και προσποιητά, συνήθως έχουν κακές συνέπειες. Διότι οι αστέρες είνε νέοι και... ώραιοι και είνε φυσικόν όταν ενόσωσιν τα χείλη των και σφίξουν στην άγκαλιά τους το σώμα άλληλων, να αισθανθούν κάποιαν ήδονην συγκίνησιν να διατρέχη το κορμί τους. Καί η συνέπεια έρχεται άμέσως. Όταν τελειώση η εργασία, τα φίλια συνεχίζονται και έξω από το στούντιο, σε καμμία ρομαντική γωνιά του Χόλλυγουντ. Με την διαφοράν ότι αυτή τη φορά δεν είνε ψεύτικα και δεν υπάρχει κανένας φραγός να

τά άπαθανάτιζή ούτε κανένα μικρόφωνο για να πάρη τόν... ήχον.

Σε λίγες μέρες άγγέλλεται ο γάμος. Το ζεύγος των αστέρων ένώνεται διά των δεσμών του ύμεναίου και δηλώνει ότι είνε το ευτυχέστερο ζευγάρι της ύφηλιου. Ο ξανός έξυμνεί τα χαρίσματα του άλλου. Περνά καμπόσος καιρός. Καί αίφνιδίως, μίαν ώραιαν προΐαν, ξεσπά ή μεγάλη είδησις: το ζεύγος χωρίζε. Οι δύο αστέρες ανέκαλυσαν ότι δεν μπορούν να ζήσουν μαζί.

—Είνε αδύνατος πιά ή συμβίωσίς μας, λέει εκείνος. Η Ντόλλυ είνε χαρακτήρ άστατος και άπαιτητικός και δεν μπορώ να τό υποφέρω.

—Α! άπαντά εκείνη. Δεν έξερε τί έγωστής ήταν ο Μάξ... Είνε αδύνατον μιά γυναίκα να ζήση κοντά του.

Έτσι χωρίζουν, για να ζητήσουν νέον σύντροφον της ζωής των, κατά την διάρκειαν της λήψεως της νέας ταινίας...

Εν τούτοις υπάρχουν και μερικοί αστέρες που παντρεύονται άνδρας μη καλλιτέχνας της όθνης.

Η Πόλα Νέγκρι έξαφνα, ή οποία είχεν άοραβονιασθή κάποτε τόν μακαρίτην Βαλεντίνο και τόν Τσάρλι Τσάπλιν, ήδη είνε παντρεμένη με τόν πρίγκιπα Μαντοβάνι, με τόν όποιον όμως πρόκειται να χωρίση. Τό ίδιο συμβαίνει και με την Γκλόρια Σβάνσον, ή οποία έγει το ρεκόρ των συζύγων. Παντρεύτηκε τόν μαρκήσιον Ντε-λα-Φαλαίξ και ποδείται να τόν χωρίση... Ο Τσάρλι Τσάπλιν έχει παντρευτή τρεις φορές. Καί έχει ως σύστημα να παντρεύεται πάντοτε τας πρωταγωνιστρίδας του...

Τό μόνο ταιριασμένο άνδρόνουν του Χόλλυγουντ είνε ο Ντόυγκλας Φαίρμπανκς και ή Μαίση Πίκφορντ. Ζούν ευτυνησμένοι γρόνια ολόκληρα. Τώρα τελευταία όμως ή ευτυχία τους άπειλήθηκε με διαζύγιον, τό όποιο όμως άπεσοδήθη. Συναντήθηκαν πρό ήμερών στο Λονδίνο, συναφιλώθηκαν και ξεναδόησαν ότι είνε τό πιό ευτυχισμένο άνδρόνυνο του κόσμου.

Είναι όμως και αστέρες που δεν άποφάζουν να έννοθούν επίσημως. Ο Ραμόν Νο δάορο έξωσανα δεν διενεόθη ακόμη να γίνη σύζυγος. Τό ίδιο και ή Γκωέτα Γκάρμπο, ή Σαίλξ του Χόλλυγουντ. Ζή άπομονωμένη στην κομψή έπαυλή της, άποφεύγει την κοινωνική ζωή και τούς άνδρες φυσικά. Κανείς δεν κατάρθωσε να την συγκινήση ακόμα και κατά τό μυστήριό της... Είνε άραγε στη μέση κανένα μυστικό; Άγνωστον... Κανείς δεν έξερει και όπως φαίνεται ούτε θα μάθη ποτέ...

Βλέπετε λοιπόν ότι οι αστέρες παντρεύονται κάθε λίγο και λιγάκι. Βλέπουμε την ίδια πρωταγωνίστρια σε διάφορα έργα να παντρεύεται πολλές φορές, στο φινάλε κάθε έργου. Τό αυτό άκριβώς συμβαίνει και στην πραγματικότητα. Οι αστέρες αλλάζουν συντρόφους της ζωής των. Ίσως γιατί τούς άρέσει ή ποικιλία και θέλουν ν' αλλάξουν συζυγικάς έντυπώσεις. Έν πάση περιπτώσει, ή άσάθεια είνε τό κυριώτερον χαρακτηρηστικόν των στάρων. Τό μόνον που δεν είναι θέσι να γνωρίζωμεν είνε αν άπαρουν Χόλλυγουντ... πεθερές... Αν άπηρεσε από φρούτο, ίσως οι άνδρες, αν όχι ή γυναίκα, να ήσαν πιστότεροι σύζυγοι και να ήσαν τόσο συχνά. Η πεθερά έξερει την πο να πείθη τούς γαμβρούς να φύγουν την σύζυγον, αλλά και τη μαμά της. Σί

κόν των στάρων. Τό μόνον που δεν είναι θέσι να γνωρίζωμεν είνε αν άπαρουν Χόλλυγουντ... πεθερές... Αν άπηρεσε από φρούτο, ίσως οι άνδρες, αν όχι ή γυναίκα, να ήσαν πιστότεροι σύζυγοι και να ήσαν τόσο συχνά. Η πεθερά έξερει την πο να πείθη τούς γαμβρούς να φύγουν την σύζυγον, αλλά και τη μαμά της. Σί

Ο Μποντστερ Κήτον, τύπος και ύπαγραμμός πιστού συζύγου, ό όποιος τελευταίως απέκτησε και υίόν.

θνή κινηματογραφούπολιν όμως, πεθερές άπαρουν μόνον κατά συνθήκη, δηλαδή όταν χρησιμοποιούνται στα διάφορα έργα που είνε παιτούν και τέτοιο πρόσωπο, άλλ' αυτές ά έχουν κανένα δικαίωμα επάνω στούς άνδρες. Καί κι' αυτό οι τελευταίοι χορεύουν έλεύθερος, όπως τα ποντίκια όταν λείπει ή γάτα.

ΓΝΩΜΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

—Κάθε γυναίκα πιάνεται, άρχει να πει νηγηθή όπως πρέπει.

—Γιά τόν έαυτό τους δεν άπάρχουν γυναικες.

—Μιά γυναίκα δεν έξερει γιατί άγαπά. Ακόμα πιό πολύ δεν έξερει γιατί δεν άγαπά. Οι άνδρες μπορούν να ξεχάσουν τούς τρέλλες τους. Η γυναίκες ποτέ.

—Δυό καλοί έρασταί, γίνονται πάντοτε κακοί σύζυγοι.

—Η γυναίκα άγαπά περισσότερο άπ' άνδρα, αλλά υποφέρει λιγότερο άπ' άνδρα.

—Τό να εγκαταλείπεται άπ' άνδρα, δεν είνε τόσο σπουδαίο. Τό να έρωσεται είναι όμως για μιά άλλη, είνε άπογογή γι' αυτήν.

—Η σιωπή είνε καμμία φορά ή μεγαλύτερη άπόδειξις της άγάπης.

—Η έλπίδα είνε τό καθημερινό ψωμί της ψυχής.

—Η γυναίκες άφοσιώνονται στο θεό ή ταν πιά δεν της θέλει ο διάβολος.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Σε μιά στιγμή, ο Μαργιάκ βρέθηκε όρθος. Η βασίλισσα όμως είχε κι' άλλες αλλάξει πρόσωπο.

—Αχ! κόμη, ψιθύρισε, μου δώσατε μιά ποιά σκληρή συγκίνησι, όσο γλυκειά κι' αν είνε... Συλλογισθήτε πως αν σας άκουγε κανείς θ' άτιμαζόταν ή μητέρα του βασιλέως της Γαλλίας...

—Τί άβλιος που είμαι! Συγχωρήστε τό παραλήρημά μου, Μεγαλειότητά... συγχωρήστε έναν δυστυχισμένο τρελλό που βασανίζονταν πιά και πού οδηγεί ή μοίρα...

—Σιωπή, κόμη! Μη μαθευτή τίποτε άπ' όλ' αυτά...

—Τ' όρκίζομαι!

—Ούτε λέξι σε κανέναν!

—Σε κανέναν, κυρία, σε κανέναν!

—Ούτε καν στην Άλίκη!

—Τ' όρκίζομαι!

—Μού άρρατήκατε επίσης πως θα κρατήσετε μυστικές όλες τις συναντήσεις μας...

—Τ' όρκίζομαι και πάλιν!

Η βασίλισσα φάνηκε τότε πως καταπραϊνόταν και βυθίζονταν σε μιά γλυκειά μελαγχολία. Ο κόμης, γεμάτος συγκίνησι, έμενε μπροστά της σιωπηλός, ζητώντας ν' άνακτήση την ψυχραιμία του.

—Τί άφάνταστη χαρά! σκεπτόταν. Άρά γε άμφέβαλα ποτέ για την Άλίκη; Ποτέ! Ποτέ!

Ύστερ' από μερικές στιγμές, ή Αικατερίνη έπάνελα:

—Τώρα, άφού υποσχέθηκα να σας πώ όλη την αλήθεια, πρέπει να μάθετε γιατί ή βασίλισσα της Ναβάρρας δίτασε, γιατί μπορούσα ν' άμφιβάλλετε για την Άλίκη ντε Λουξ... Πραγματικά, κάποιο μυστήριο κρύβεται πίσω άπ' αυτή τη δυστυχισμένη μικρούλα...

Ίσως μάλιστα να σας φάνηκε πολλές φορές παράξενη ή στάσις της...

—Πράγματι... Κάποτε την πιάνει ένας παράλογος φόβος...

—Φοβόταν μήν άποκαλυφθή ή αλήθεια καμμία μυσία σε σας; αυτή δεν έβλεπε είνε φοβερή μολονότι ή κοπέλλα δεν εϋθύνεται καθόλου...

—Μήπως κυρία, έκτενεσε ο κόμης... Τώρα μπορώ να τ' άκούσω όλα!

—Ε λοιπόν, ή Άλίκη είνε μιά κόρη χωρίς όνομα, χωρίς οικογένεια. Υιοθετημένη άπ' τούς ντε Λουξ, δεν πείνει να είνε έκτοτε παιδί. Καί κι' αυτό τό λόγω μιά μητέρα θα δίταζε να σας άφίση να νυμφευθήτε μιά κόρη της οποίας είνε άγνωστοι ο πατέρας κι' ή μητέρα.

Ο κόμης χαρούμενος φώναξε:

—Τρέχω να πέσω στα πόδια της Άλίκης. Άρά γε θα με συγχωρήση πού τόλμησα να την άποπειρώ;

—Όποτε, κόμη, δεν σας κάνουν έντόπωσι αυτά που σας άπεκάλησα; Δεν σας έμποδίζουν...

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τό τέλος των ιπποτών Μπαρταλιάν

—Αχ! κυρία, ψιθύρισε με σιγανή φωνή ο Μαργιάκ, πως να μ' έμποδίσουν άφού κι' εγώ ο ίδιος...

Σώπασε ξαφνικά βλέποντας τη θλίψη πού ζωγραφίστηκε στο βλέμμα της βασίλισσας, καί, άποκλινόμενος μπροστά της, πρόσθεσε:

—Κυρία, να είστε ευλογημένη για τη μεγάλη χαρά που μου δώσατε... σ' έσας γρωστόν τη ζωή...

—Ε λοιπόν, κόμη, άφού θέλετε αυτό τό γάμο, παντρευτήτε διακριτικά. Άφού ή Άλίκη γίνη σύζυγός σας καί φέρη τό όνομά σας, κανείς δεν θα σκεφτή πιά να της ζητήση τό όνομα του πατέρα της.

—Δεν μ' ενδιαφέρει, κυρία, πως θα γίνη ο γάμος μας, άρκει να γίνη.

—Μ' άφίνετε έλεύθερη να τα κανονίσω εγώ; ρώτησε ή βασίλισσα με τό πιό χαριτωμένο χαμόγελό της. Γιατί θα ήθελα να παρευρίσκωμαι... χωρίς να τό ξέρη κανείς...

Εκεί μιά γυναίκα την περίμενε στο ήμίφως τού δωματίου, πού φώτιζε μόνον ένα κερί.

—Αχ! κυρία, τί ευτυχία! φώναξε ο κόμης.

—Ε λοιπόν, θέλω να διαλέξω την έκκλησία, την ώρα, τη μέρα... Προτιμώ καθολική έκκλησία, αν δεν έχετε αντίρρηση...

—Κυρία, κάνετε όπως θέλετε, ή λεπτομέρεια δεν μ' ενδιαφέρει...

—Γνωρίζω έναν άγιο άνδρα... τόν άι-δεσιμώτατο Πανγκρόλια πού θα σας ένόση... Σε ποιόν έκκλησία; Στόν Άγιο Γεοργιάνο λ'.

—Ποιά μέρα; ρώτησε ο κόμης μεθυσμένος.

—Αν προτιμάτε την επομένη του γάμου της κόρης μου Μαργαρίτας...

—Καί πιά ώρα;

—Την καλύτερη: τά μεσάνυχτα!

Ο κόμης άρχισε να γέλα σαν ευτυχισμένο παιδί.

—Πηγαίνετε, φίλε μου, συνέχισε ή βασίλισσα. Καί είνε εϋτυχής!

—Είμαι πολύ περισσότερο άπ' ό,τι μπορεί να είνε κανείς, είνε ο κόμης γεμίζοντας φίλια τό χέρι πού του έτεινε ή βασίλισσα.

—Ακόμα κατ', του έλεγε ή Αικατερίνη. Άρά γε μένα τά χαρά ν' άναγγείλω στην Άλίκη τη μέρα, την ώρα και πού θα γίνη ο γάμος.

—Θα σας άπακούσω, κυρία...

Καί ο κόμης άπομακρύνθηκε με ξέγνοιαστη σκέψι, για ν' άναγγείλη την ευτυχία του στην βασίλισσα της Ναβάρρας και να σπείση νά ζητήση συγγνώμη άπ' την Άλίκη.

Μόλις έφανε, ή βασίλισσα βγήκε άπ' τό δατόριό της, διέσχισε τό γραφείο της κι' έφτασε σε μιά μακροσμένη αίθουσα, ένα είδος μπουντουάρ, όπως λέμε σήμερα.

Εκεί μιά νέα γυναίκα την περίμενε, στο ήμίφως τού δωματίου πού φώτιζε μόνον ένα κερί.

Αυτή ή γυναίκα ήταν ή Άλίκη ντε Λουξ. Η βασίλισσα προχώρησε προς αυτήν, την κτύπησε κατάματα και έλεπε:

—Άκουσε;

—Όχι, μεγαλειότητά!

—Ψέμματα! Κρυφάκουσες;

—Όχι! Ξαναείπε ή Άλίκη άνατριχιάζοντας.

—Περίεργο! έλεπε ή βασίλισσα. Δεν είσαι πιά ή ίδια; Άκουσε λοιπόν: μόλις τώρα έφανε άπ' τό δατόριό μου σ' άγαπή περισσότερο από κάθε φορά. Σε λίγο θα παντρευτήτε. Μην τόν ρωτάς ούτε για τη μέρα, ούτε για την ώρα, ούτε για τό όνομα του παπα: θα τά μάθης όλ' αυτά από μένα, στην κατάλληλη στιγμή. Μάθε μόνον πως δεν είσαι κόρη του κόμητος ντε Λουξ, αλλά μονάχα ένα έκθετο παιδί του όποιου δεν είνε γνωστοί ο πατέρας κι' ή μητέρα. Αυτό είνε τό μυστικό πού είχα εμπιστευθή στην Γιοάννα ντ' Άλμπρε και πού σ' έκανε να τρέμης μη φανερωθή. Με καταλαβαίνεις;

—Μάλιστα, κυρία, έλεπε με δυνατή φωνή ή Άλίκη.

—Από σήμερα λοιπόν είσαι ευτυχισμένη. Δεν έχεις να φοβήσης τίποτα, άφού μονάχα εγώ έξω...

—Κ' ή βασίλισσα της Ναβάρρας! ψιθύρισε έκτόκωφ ή Άλίκη.

—Μην άνησυχείς γι' αυτήν! έλεπε με παράξενη φωνή ή Αικατερίνη. Θα τόν νυμφευθής λοιπόν και θα φύγετε μακριά, όπου θέλησετε, και θα είστε πάντοτε ευτυχισμένοι. Όλ' αυτά άπό τόν όρον να με άπακούσης ως τό τέλος... Στόν παραμυρδό διαζύγιό εκ μέρους σου, σε καταστρέφω... και τόν σκοτώνω!

—Θα άπακούσω, κυρία, έλεπε ή Άλίκη. Θα κάνω τό παν, άρκει να σωθώ!

Η βασίλισσα κίνησε τό κεφάλι της ευχαριστημένη.

—Πηγαίνε κόρη μου, της έλεπε. Καί να θυμάσαι πάντα πως θέλω την ευτυχία του και τη δική σου... Πρώ πάντοτε μην ξεχνάς τις ανστάσεις πού σου έκανε.

Η Άλίκη έμεινε άκίνητη και φαινόταν ταράμενη.

—Ε λοιπόν, Άλίκη; ρώτησε ή βασίλισσα. Τί συλλογίζεσαι;

—Συγγνώμη, κυρία, ήλλισε άνατριχιάζοντας, εγώ... ό,χι...

Η Αικατερίνη έπιασε τό χέρι της και την κτύπησε βαθιά στα μάτια της:

—Καί μου κρύβεις;

—Όχι... συλλογίζομαι...

—Άκουσε, επανέλαβε ή βασίλισσα, είσαι βέβαιη πως δεν άκουσες την συνομιλία πού είχα με τόν κόμητα;

—Σας τ' όρκίζομαι, κυρία.

Η βασίλισσα γνώριζε καλά την Άλίκη: άπ' τόν τόνο της φωνής της ένόση πως ήταν ειλικρινής. Της έκανε νόημα να φύγη κι' ή νέα άφού άποκλήθηκε βγήκε.

Από μυστικούς διαδρόμους και σκάλες, ή κατάρκοπος άπέφυγε τις αίθουσες των έδρών, εγκατέλειψε τό Λουβρό κι' έπέστρεψε στο σπίτι της στην όδό "Ας".

Εκεί κάθισε στο γραφείο της και με τό

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΝ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ
ΓΙΑ ΚΥΡΙΕΣ

Τό καλοκαίρι μάς ήλθε και όλους και όλες άναρχοι το ζήτημα της έξοχης. Πού θα πάνε; πού θα περάσουν τούς έστοιχούς μήνες; στο βουνό ή στη θάλασσα; 'Η κοκέτες έχουν και ένα άλλο δύσκολο πρόβλημα, την εκλογή της γκαρδαρόμπας. Τρέχουν επάνω κάτω, ψάχνουν να εύρουν όμορφες και πρακτικές τουαλέτες, γιατί έξοχη σημαίνει ή παιθρον, ήλιος, καθαρός αέρας. Τα τρία αυτά όμως στοιχεία, πού είνε τόσο όφελυμα και άπαραίτητα στόν όργανισμό μας και στήν ύγεια μας, πόσο άπελπίζουν και στενοχωρούν πολλές φορές της κομψής κυρίες, γιατί όσο όφελυμα είνε στήν ύγεια μας, τόσο επιδιδάθ είνε γιά της λεπτές επιδερμίδες.

Μην άπελπίζεσθε όμως γι' αυτό, κυρίες μου. Δεν είνε αυτός ένας λόγος γιά να στερεώσθε τόν καθαρό αέρα και να μείνετε κλεισμένες μέσα στο σπίτι όλη την ήμέρα και ν' άποφεύγετε τόν ήλιο, από τόν φόβο ήπιώς ο άδύνατος αυτός με της ακτίνες του σάς βάφει το πρόσωπο με τή χρώμασι της Ζοζεφίνας Μπαίκερ. Είνε πολλές βεβαίως, πού επιδιδώκουν αυτό το άποτέλεσμα, γι' αυτό δεν άποτείνομαι σε κείνες, αλλά στήσ πραγματικά κοκέτες, πού θέλουν να διατηρήσουν το βελούτο τού προσώπου των και την άπαλή επιδερμίδα. Γι' αυτές λοιπόν θα δώσω μερικά συμβουλιάς, πού όσο κι' αν φαίνονται παλιές και παράξενες, είνε όμως πολύ άποτελεσματικές.

Παρατηρήσατε ότι ή Ρωσίδες έχουν θαυμάσιο δέρμα, πού διατηρείται και σε προχωρημένη ηλικία; Ξεύρετε πού είνε το μυστικό τους; Πλένονται πάντοτε με νερό δροχής, μέσα στο όποιο ρίχνουν λίγο πίσυρο και το αφήνουν να φερμανταριωθή. Μερικές μάλιστα προσθέτουν και λίγους κόμπους γάλακτος, πράγμα πού δίδει μεγάλη άσπιλότητα. Καί ένα άλλο πράγμα, πού συνηθείζον τώρα την άνοιξη, είνε να πλένουν το πρόσωπο και το λαμμό τους με χυμό... (μη γελάτε) φρούνας ή πεπονιού! 'Ενα παύμα δίως πού θα μπορούσατε να μεταχειρισθήτε όλες σας και πού ασφαλώς θα σάς κάμη μεγάλο καλό, είνε να πλένετε το πρόσωπό σας με ένα άνθονερο, πού θα το κατασκευάσετε ύστες σας ως εξής: 'Θα πάρете έξι μεγάλα μυρωδάτα τριαντάφυλλα και ένα μυρρινά βου στο νερό. Θα τ' ρίψετε μέσα ενώ βράζει το νερό και θα τ' αφήσετε να κρυώσουν σε κλειστό μέρος. Φιλτράρετε και το μεταχειρίσεσθε.

'Ενα άποτελεσματικότατον μέσον γιά το κάψιμο και τή μαυρίλα τού ήλιου είνε κι' αυτό: 'Ενα άσπραδι άγνού καυτοτυπμένου, πού άλείφετε εκεί όπου θέλετε να έξελείψετε το κάψιμο. 'Αφήνετε να στεγνώσει γωρίς να το σκουπίσετε και ο πόνος πεονά ήθής. Γιά τή μαυρίλα προσθέτετε και λίγο άνθονερο και κάμετε στή την επάλειψι δυο τρεις βραδιές με την σειρά.

'Ενα άλλο πράγμα πού έχετε να προσέξετε, είνε και το χρώμα της πούδας. Γιά της μελαχρινές και σιτόχρους είνε το «Ρα-σέ» και εν γίνει για όλες της κυρίες πού δεν είνε πλέον πρώτης νεότητος. 'Αποφεύγετε το πολύ άσπρο ή το πολύ ροζ. σάς νηράσκη αντί να σάς κολακεύση. 'Η ροζ και ή άσπρη πούδα είνε μόνον γιά πολύ νέα πρόσωπα, πού έχουν γιά στολίδι τή δούσα και τή φρεσκάδα της νεότητος. Γενικώς το γρώμα πού πρέπει να προτιμάτε είνε το «αίσι».

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ Η ΕΥΑ

'Όλοι έμάθαμε στο σχολείο κατά ποίον τρόπον έδημιούργησεν ο Θεός τόν κόσμον και πώς έπλασε την Εύα από πηλό και από μία πλευρά τού 'Αδάμ. 'Εν τούτοις ο χαριτωμένος και εύφύεστατος Γάλλος εύθυμογράφος Καμύ διαφωνεί προς την Παλαιάν Διαθήκην και σ'ένα από τα τελευταία του βιβλία διηγείται κατά τρόπον διασκεδαστικόν την δημιουργίαν της Εύας:

—Τί ώρα είνε Ντυπόν; ('Ο Ντυπόν είνε ο άνθρωπος πού προηγήθη τού 'Αδάμ, ο όποιος φέρεται ως στενά συνδεδεμένος με τόν Δημιουργόν, από τόν όποιον κατόρθωσεν εύθής εξ άρχης να κλέψη ένα φάβιον καπέλλο, μία ρεντιγκόττα και ένα ρολόι).

—Τέσσερες και δέκα, κύριε.

—Διάβολε! Δεν πρέπει να χάνω τόν καιρόν μου αν θέλω να δημιουργήσω την γυναίκα πριν νυχτώση.

«'Ας δηγήσω τόν 'Αδάμ κοντά σε πυκνές τριανταφυλλίες. Θέλω άμέσως μετά την δημιουργίαν της ή πρώτης γυναίκα, άνοιγοντας τή μάτια της, να δη λουλούδια. Περνώντας το χέρι μου επάνω από το κεφάλι τού πρώτου ανθρώπου, τού επιούάλλω να κοιμηθή βαθεία καί... δεν τού άφάρω μία πλευρά, ή πού θα περιμένε ασφαλώς, άναγνώστα μου. Είνε κι' αυτή μία πλάνη της Παλαιάς Διαθήκης. 'Εάν άφαιρούσα μία πλευρά από τόν 'Αδάμ, θα παρέμφωνα χωρίς αίτια τόν πρώτον μου άνθρωπο και όλα τα παιδιά της γής θα ήρχοντο πάντοτε εις τόν κόσμο με μία πλευρά λιγώτερη... 'Όχι λοιπόν. 'Ανοιξα άπλως το στήθος τού 'Αδάμ, έπήρα την νεοδημιούργητη καρδιά του και αφήρεσα απ' αυτήν ό,τι μου έχρειάζετο γιά να φτιάξω μία άλλη. Κατόπιν έτοποθέτησα την καρδιά τού 'Αδάμ επί της και εκλείσα προσεκτικά το στήθος του.

«'Υστερα εφώνεσα ένα άηδόνι και το έξουσιοδόησα να μεταφέρει την καρδιά της μέλλουσας γυναίκας στη φωλιά του δια να της μάθι το αιδιον τροφούδι τού έρωτος...

«'Ενφ' ο πτερωτός βοήθησε μου εκτελούσε την άποστολήν του, έμάεσσα εμπρός μου μία άγκαλιά τριαντάφυλλα και κρίνα, τα όποια εδιάλεξα μεταξύ τών ωραιότερων λουλουδιών τού επιγείου παραδείσου. Τη ενεργεία της παντοδυνάμου θελήσεώς μου ο σωρός αυτός τών λουλουδιών μεταβάλλεται μετ' όλίγον σε μία μυρωδάτη ζύμη και πλάθω με όλη μου την ψυχή, με όλη μου την άγάπη, με όλη μου την τέχνη τού δημιουργού, το υπερέφανα άγαλματάκι, το μοναδικό, το άστράπτον σάν ήλιος καλλονής, χάριτος και τελειότητος) το άγαλματάκι της πρώτης γυναίκας.

«Καθ' ήν στιγμήν πλάθω το χιονάτο σώμα της πρώτης γυναίκας, ο άέρας φέρνει ένα μικρό λουλουδάκι και το κολλά κοντά στη καρδιά της γυναίκας. 'Ο Ντυπόν, νομίζοντας ότι δεν το άντελήφθην, μου έφιστά την προσοχήν μου.

—Δεν πειράζει, φίλε μου, τοί λέγω.

Είνε ένα μικρό μυλό λουλουδάκι. 'Ας μείνη και άς μη μαρσθι ποτέ μέσα στην καρδιά της γυναίκας. 'Ας γίνη έτσι!

«...Αισθάνομαι συγκίνηση ενώ, ο Δημιουργός, τώρα πού πρόκειται να δώσω ψυχή εις την γυναίκα, ή όποια μετά από μένα, θα είνε ή αιδωνία δημιουργός τού ανθρώπινου γένους... Καί φυσώ σιγά-σιγά, άπαλά, με μία έλαφρά πνοή και άγνή, γιά να διατηρήση ή ψυχή της πάντα την άγνότητα και την καλωσύνην...

»'Η Εύα, σιγά, άνοίγει τή μάτια...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΤΟ ΣΕΞ - ΑΠΗΛ

'Η φύσις δεν έχάρισε πλούσια τα δώρητά της σε όλες τις γυναίκες. Σε μερικές έδωκε την όμορφη πλούσια, σε άλλες με το σπυγνόμετρο και σε πολλές δεν έδωσε καθόλου. 'Η τελευταίες ήταν άπαρηγόρητες και έβλεπαν κανένα λόγο να είνε κατενθουσιασμένες με τή φύσι, πού έδεδίχθη τόσους μαζι τους.

'Αλλά τώρα και ή άσχημες γυναίκες, ή κείνες πού δεν είνε ούτε όμορφες ούτε έσχημες, αλλά κάτι μεταξύ τών δυο, πρέπει να προσέξουν, γιατί, αν στερούνται όμορφιάς, μπορεί νάχουν κάτι άλλο: 'Εκείν πού λένε «σεξ - άπηλη».

Τί είνε το «σεξ - άπηλη»; 'Ο άπόλυτος έρωσμός είνε δύσκολος. Σεξ - άπηλη, είνε, μπορεί να πη κανείς, ή δύναμις πού έχει μία γυναίκα ή ένας άνδρας, να «τραβούν» ή έλκύνουν, χωρίς να είνε όμορφοι. Είνε κάτι το άπροσδιόριστον, το άσύλληπτον, το μυστηριώδες. Αυτό το κάτι λοιπόν είνε το «σεξ - άπηλη».

Πόσους άνδρες δεν βλέπουμε σήμερα να κάνουν σάν τρελλοί γιά μία γυναίκα πού δεν είνε καθόλου όμορφη, ενώ μία πραγματικά όραία γυναίκα, πού έχει όλα τα προσόντα να διεκδικήση δικαιώματα επί το τίς της καλλονής, σχεδόν δεν την προσέχουν. Καί διερωτώμεθα:

—Μά τί της βρίσκει αυτής της γυναίκας και την αγαπάει τόσο;

Μήπως δεν βλέπουμε, στόν κύκλο μας, μετρίες, από άπόψεως όμορφης, γυναίκες να έχουν κατακτητές και θύματα όχι λίγα; Και πάλιν άπορώμε:

—Μά τί της ζηλεύουν οι άνδρες και κολώνε έτσι κοντά της;

Φυσικά θα υπάρχει κάτι. Αυτό το κάτι δεν μπορούμε να το άνακαλύψουμε έμεις, σάν «κόμα κι' εκείνος πού γίνεται σάν τρελλός γιά μία γυναίκα, στο πρόσωπον της όποιας δεν βλέπουμε τίποτα το εξαιρετικό.

'Αλλά μήπως και με τούς άνδρες δεν συνβαίνει το ίδιο; Είνε παρατηρημένο ότι οι όραιοι άνδρες έχουν συχνά άποτυχίες στίς αισθηματικές τους έπαρσεις. Κυρίως είνε αντίπαθητικοί. 'Ενφ' οι μεγαλύτεροι κατακτητά ήσαν, ως επί το πλείστον, άσχημοι. 'Ακόμη και γιά τόν θρυλικόν Δόν-Ζουάν ή πάχουν πολύ άσχημος! Δεν είνε άπίθανο ότι ήταν πολύ άσχημοι πού άποσπάρζονε συμβαίνη αυτό. 'Ο 'Αλφόνσος της 'Ισπανίας, ο 'Αδόλφος Μανζού, είνε μάλλον άσχημοι άνδρες. Καί όμως είνε γόντες, και έχουν μάλιστα λάβει και τόν τίτλον «συμβαθητικός άσχημος». Πόσο όραιοι δεν θα ήσαν την τύχη τους!

'Η Γκρέτα Γκάρμπο — γιά να έλθουμε και στούς άστέρους τού σινεμά — δεν είνε βέβαια όραία γυναίκα. Τα χαρακτηριστικά της είνε άκανόνιστα και δεν είνε λίγοι εκείνοι πού την λένε άσχημη. 'Εν τούτοις, καμία γυναίκα της όθνης δεν έχει γοητεύσει τόσο, όσο ή Γκρέτα, ή όποια θεωρείται ότι έχει τόν ιδανικόν «σεξ - άπηλη».

Σεξ - άπηλη λοιπόν, είνε ένα άλλο είδος όμορφιάς, άπροσδιόριστο άκόμα. Γι' αυτό δεν πρέπει ν' άπελπίζεται καμία γυναίκα, αν ή φύσις εφάρμη κακιά μαζί της. Μπορεί να έχη το «σεξ - άπηλη» πού ίσως, εις περιπτώσεις, να είνε πολύ προτιμώτερο από μία κλασσική όμορφη, πού δεν συγκινεί κανένα και αφήνει ψυχρούς τούς άνδρες στίς πέρασμά της.

NINON

(Γράφεται επί τη βάσει πολυτίμων άπομνημονευμάτων πασιγνώστου αόλικού)

Η ΔΙΣΚΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

20ον

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

'Επέρασαν μερικές μέρες από την τραγικήν εκείνην νύχτα.

Ο «άναθρασμός», λέξις συνθησθεάτη την εποχήν εκείνην, εξηκολούθησε κάμποσο ακόμη και ή μέρες και ή νύχτες της μικράς πρωτεύσεως ήσαν επικίνδυναι. Συμπλοκαί, συρράξεις, καυγάδες, πιστολιμοί, ξυλοκοπήματα, μαγκουριές, ήσαν συνήθη γεγονότα τού «άναθρασμού» τού λαού και οι άστυνομικοί και στρατιωτικοί περίπολοι έφρουρούσαν τα δημόσια γραφεία, τās πρεσβείας της 'Αγγλίας, της Ρωσίας και της Τουρκίας και τα σπίτια τών ύπουργών.

Μέσα εις εκείνην την δίνην της εξέψεως και τού πατριωτισμού, ο τραυματισμός της εγγενούς Ρωσίδος κομήσσης, προκάλεσε μεγάλην συγκίνησιν.

'Ο άθλιος λαός, ο όποιος πάντοτε διηρείτο από τούς ξένους, είχε και τότε διαρεθθή εις δύο στρατόπεδα, τούς 'Αγγλοφίλους και τούς Ρωσοφίλους.

Οι Ρωσοφίλοι το φύσαν και δεν κρύονε. Μία τέτοια γυναίκα, μία φίλη της 'Ελλάδος, κόρησα, πού ήλθε στας 'Αθήνας να εργαθή δια τās εθνικάς ύποθέσεις... Οι 'Αγγλόφιλοι όμως έχαιρεσκόν. Καλά να πάθι. 'Ηλθε στήν 'Ελλάδα να εξυπηρετήση τας συμφέροντα της πατρίδος της. Την έτιμώμενος ο Θεός.

'Η περιφροσύνη κόρησα εν τώ μεταξύ είχαν άναρρώσει εκ της περιπετειάς της και έφυλοζένοι εις τή 'Ανάτορα.

Την ίδιαν νύκτα, όταν εγνώσθη ή ταυτότης της τραυματισθείσας όρας ξένης, έδοιοιή ή Ρωσική πρεσβεία και άπεδείχθη εύθής όμοιος ή ύψηλή προσωπικότης της ξένης κυρίας.

'Ο ίδιος ο πρέσβυς Σαβούρωφ έσπευσεν εις το Ξενοδοχείον της Μεγ. Βρετανίας και ο γραμματέης της πρεσβείας έτρεξεν έσπεως προσωπικώς και έξέπλησεν τόν χειρουργόν 'Αρετιόν, τόν παθολόγον Μανζόν και τόν όφθαλμίατρον 'Αναγνωστάκην, εις τρόπον όστε μετά τα μεσάνυχτα εις το άριστοκρατικόν ξενοδοχείον εγένετο ένα ιατρικόν συμβούλιον από τρεις ιατρικάς εξοχότητας τών συγχρόνων 'Αθηνών.

'Η ήρωϊς κόρησα εξητάσθη λεπτομερώς και εδράθη σφα και βήνη. 'Ότι είχαν ύποστη ήσαν μόλις άκίνδυνοι, από τούς όποιους θα άπληλάσσομε μετ' όλίγας ήμέρας. Την άλλην ήμέρα το πρωί ήλθε στο Ξενοδοχείο και εξήγησε πληροφορικάς περί της κομήσσης ο ίδιαιτερος τού Γεωργίου Καλλίνσκυ.

'Η κόρησα επί τρεις ήμέρας δεν έδέχθη κανένα.

Αυτό άπέδωθε τότε από της κυρίες της συγχρόνου άριστοκρατίας εις την κοκεταρία της. 'Ηθελε να λατρευθή πρώτον, να άπαλλαγη και τού τελευταίου μόλις και τότε μόνον να έμψανισθή.

Μετά μίαν έβδομάδα ο πρέσβυς της Ρωσίας, ο πάλης Σαβούρωφ, έδωσε εις την πρεσβείαν προς τιμήν της κομήσσης μεγαλοπρεπή δεξίωση.

✽

Είνε ανάγκη να εμφανίσωμεν τόν Σαβούρωφ εις τούς συγχρόνους.

'Ο κόρης Πέτρος Στανιόλας Σαβούρωφ, πρεσβευτής της Ρωσίας εις τās 'Αθήνας από το 1876 μέχρι το 1889, ήτο μία προσωπικότης επαίξει σπουδαίον πολιτικόν και κοινωνικόν ρόλον και άφήκε εποχήν δια τόν πλείστον του, τās εύφύας του, την έλευθεριότητα του, τās κατακτήσεις του και τās πλουσιότητας και δαπανηρότητας δεξιώσεως του και τούς χορούς του.

Είχεν έννοιασει ως μέγαρον της ρωσικής πρεσβείας την μεγάλην γωνιαίαν οίκον

('Απαγορεύεται ή άνατύπωσις)

σίας εν Βερολίνω, έπούλησε και έχάρισε όλα του τα έπιπλα, τα άμάξια, τα άλογα, τούς σκύλους του, πλην ενός ζεύγους ίππων και τριών τεσσάρων σκύλων.

'Επιπλα τού Σαβούρωφ σόζοντα ακόμη σε μερικά παλιά άθηναϊκά σπίτια.

Αυτός ο ευπατρίδης, διότι αλήθως ήτο ευπατρίδης, δεν μπορούσε παρά να έχη βίματα μεταξύ τών όραιών κυριών της άθηναϊκής και ξένης άριστοκρατίας και να άσκη έπίδρασιν επί της κοινωνίας και της κοινής γνώμης.

✽

'Αλλ' άς επανέλθωμεν εις την διήγησιν μας.

Τό βράδυ της ειδικής δεξιώσεως εν τη πρεσβεία προς τιμήν της κομήσσης Δανεσκούλτ ειχεδηλώσει ότι θα παρευρίσκετο και ο Βασιλεύς Γεώργιος μετά της Βασίλισσης 'Ολγας.

Μία άριστοκράτης σεβασμία κυρία, ήτις άπέθανε πρό όλίγον χρόνου και ήτις είχε παρευρεθή εις την δεξίωσην εκείνην, μου είχαν άφηγηθή άλλοτε πολλά περί της ζωής της έπαφης. Διότι να μη την όνομάσωμεν: 'Η άειμνηστος Κολκοιτρόνη - Μανέτα.

'Η βραδεία εκείνη ήτο αληθώς μεγαλειώδης και θύμιζε της φαντασμαγορικής γιορτής τών παλαιών φεουδαρχών. Την εποχήν εκείνην δεν ύπρχεν εις τās 'Αθήνας ηλεκτρικόν άλλ' ούτε και γαζ, και το μέγαρον ήτο κατάρσιον από χιλιάδες κεριά, πού έκαιγαν σε πολυελαίους και καντελάμπ, γεμάτους από λευκά κρύσταλλα.

Μία όλόκληρος στρατιά λιβεροφόρων ύπηρεσών ήτο άριερωμένη εις την εξυπηρετήσιν τών κεριών, το ξερτάλιμα και την άντικατάστασιν.

'Αθηναϊκή και ξένη άριστοκρατία και διπλωματία γεμάτη από χρυσάφι και άσχημ και κυρίες και δεσποινίδες ντυμένες, κατ'εφευγες από πολίτευμα κοσμικά, έδιναν στήν συγκέντρωσι αληθινή φαντασμαγορία.

'Ο Σαβούρωφ, επειδή ήτο άντανατός, παρκαλώσε πάντοτε μία κυρία τού κύκλου τών άντιμ 'Αθηναίων ή ξένων, να άναλάβη γιά το βράδυ τή καθήκοντα της «Νταν-ντ'όνερ» και το βράδυ εκείνο είχε παρακαλέσει και είχαν άποδεχθή τή καθήκοντα της «Νταν-ντ'όνερ» ή κυρία 'Ερμίνη Λουίζα ντ' Αρμαντιέ, βαρύνη Λεκαρόν, μία όραιότατη Γαλλοίταλις σίγνης το πρώτου γραμματέως της 'Ιταλικής πρεσβείας. Μία λεπτόφυη και χαριτωμένη όμορφιά, περί της όποιας επιθυμώτο ότι ήτο φυσικόν τέκνον τού Βασιλέως της Νεαπόλεως και μιας Γερμανίδος Βιενναίας άριστοκράτιδος τού οίκου 'Εστερζάχι.

'Η παρουσία της κομήσσης Δανεσκούλτ το βράδυ εκείνο έγινε κατά τās συνήσεις τών παλαιών άριστοκρατικών οίκων της μεσαιωνικής φεουδαρχίας.

'Η όρχήστρα της πρεσβείας ήρχισε παίζουσα τόν ρωσικόν ύμνον, οι προσκεκλημένοι τότε όλοι έσχημάτισαν εύρες κύκλους εις τās τρεις μεγάλας αίθουσας και το μεγάλο γολ και από τούς ήτους της όρχήστρας ήγγέλθη ή εύγενεστάτη Άννα Μαρία Δανεσκούλτ.

'Η όραία Ρωσική ένεφανίσθη τότε ως αληθής όπτασία εύμορφίας και χάριτος μεταξύ τού Σαβούρωφ και «Νταν-ντ'όνερ» της 'Ερμίνης Λουίζας ντ' Αρμαντιέ, ενώ δε ή μουσική επαιάνει ανεγχε τόν ρωσικόν ύμνον, διήλθε δια τών κύκλων τών καλεσμένων και διαρκώς προσφέρουσα και δεχομένη ύποκλίσεις και μειδιήματα, κατέληξεν εις το βάθος της τρίτης αίθουσας, όπου άνεμούντο οι βασιλείς.

Α.....

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Τ' Η συνέχεια.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

Η ΦΑΥΑΡΙΑ ΤΩΝ ΣΑΛΟΝΙΩΝ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαστράτου ἐδεξιώθησαν ὀλίγους καλοὺς καὶ ἐκλεκτοὺς φίλους.

—Ὁ εὐγενὴς οἰκοδεσπότης καὶ πασιγνώστως καμπέμπορος εἶνε γνωστὸν τοῖς πᾶσι πλεὺν τὴν κατὰ φύσιν αἰσθητικὴν ἀπόρρητον ἐξοχίαν τὸ παρελθὼν Σάββατον σὲ χιλιάδες κοινὰ. Μόνο, πὺν νὰ πᾶρ ἡ ἀγάπη, μᾶς ἐμπέξε μὲ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ γὰρ ν' ἀγοράσῃς τοιαῦτα τὸν πρῶτον νὰ ξέρῃς καὶ νὰ θυμῇσαι Ἀλγεβρα καὶ Ἀριθμητική.

—Ἀλλὰ ἄς ἀριθμῶ καὶ τὰς ὥρας κυρίας πὺν ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου τούτου...

—Ἐξαιρετικὴ ποιότης ὠραιότητος ἀνευ συναγωνισμοῦ ἡ ἰδία κ. Παπαστράτου, γοητευτικὴ καὶ «πικάντικη» ὅπως πάντα.

—Υπ' ἀριθμὸν 1 ἐκλεκτὸν εἶδος κοριτοῦσικον... ἀργιῶν ἡ δὲ Τύχη ὠραιότητάς καὶ γοητικῆς δροσῆς καὶ κέφι.

—Υπ' ἀριθμ. 2 ἐλαφρῶς σέρτικη ὠμορφιά ἡ κ. Δ. Λοβέρδου μὲ τουαλέττα ἐξαιρετικὰ ἐκθαμβωτικὴ... 3 ἡ κ. Διὰ Ἀλεξάνδρη, μικτὴ... ὠραιότης. 4 ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ποιήτας κομψότητος ἡ κ. Κυριακίδη καὶ 5 ἐλαφρῶς κατωτέρα ποιότης ἄλλ' ὅπως ὁμοιοπαθεῖ ἀπὸ τὰς ἐκλεκτὰς ἡ κ. Στ. Λοβέρδου.

—Ἐκλεκτὴ, ἐκλεκτοτάτη ὑπ' ἀριθμ. 6 ἡ κ. Αἰκ. Μαντζίνη, μὲ μοντέλλο «Σανέλ», ξανθὴ ὠμορφιά πὺν θαυμάζεται πάντα.

—Καὶ τέλος 10 ἡ κατωτέρα ποιότης, ὁ κ. Πετρεῖς Ἀργυροπούλου.

—Αἱ ἐπίσημοι διπλωματικοὶ Ἀθηναῖοι δὲν ἐκτιμῶν ἀντιπροσωπευθεῖσαι ἐπαξίως ἀπὸ τὸν πρῶτον καὶ ἑξῆς τῆς Γαλλίας κ. καὶ κ. Κλεμάν Σιμόν, ἀπὸ τοῖς πρῶτοις Γερμανίας, Αἰγύπτου καὶ Οὐγγαρίας.

—Τέλος, παροῦσαι αἱ κ. κ. Καποδίστρια, Τύχη, Μαζαράκη, Ἀργυροπούλου κλπ. κλπ.

—Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα... θεομωδὴ κομμικὰ γεγονότα, τὸ γέννημα τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἰς τὸ καζινο τῆς Γλυφάδας παραθεσθὲν ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ν. Ἐπιτελείου κ. Λούη πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Βρετανικῆς Ἀποστολῆς κ. Λάϊου ἀνχωροῦντος δι' Ἀγγλίαν.

—Ἀπὸ τοὺς παρόντας ὁ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργὸς μᾶς μετὰ τῆς κυρίας του, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μὸν Γουόντλε, ὁ ναύαρχος κ. Πανὰς μετὰ τῆς κυρίας του, ἡ κ. Λεοντοπούλου ἐκτάκτως συμπαθητικὴ, ὅπως πάντα, μὲ μαύρη τουαλέττα, ἡ κ. Μάτση καὶ οἱ κ.κ. Μπέδαν, Λεοντοπούλου, ἐξαιρετικὰ... μισογύνης, Μάτσης, ἐκτάκτως... κομψὸς, Λεβίδης, Μανουσάκης κλπ.

—Νέον «στάρ» τῆς Ἀθηναϊκῆς κοσμικῆς κινήσεως καὶ τελευταία ἐμφάνισις εἰς τὸ στερέωμα μᾶς, ἀλλοδαπὴ τὴν καταγωγὴν κυρία, ἀλλὰ σύζυγος συμπαθοῦς συμπατριώτου, τοῦ κ. Χασιώτου, ἐγοήτευσε μὲ τὴν ἐξαιρετικὴν τῆς κομψότητα καὶ τὴν μοναδικὰ ἀριστοτεχνικὴν τουαλέττα τῆς.

—Τὸ «Τένις Κλόμπ» ἔδωσε εἰς τὸ τέλος τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὸ πρῶτον χορευτικὸν γαῖμα εἰς τὸν κήπον τοῦ.

—Ἡ ἐπιτυχία τῆς συγκεντρώσεως αὐτῆς ἦτο προδεδεικμένη ἀπὸ, δόξα τῷ Θεῷ, οὔτε ἐκλεκτῶν μελῶν στερεῖται ἡ Δέσχη, οὔτε «σνομπισμοῦ», οὔτε «σμερτισμοῦ», οὔτε... νεοπλουτισμοῦ.

—Χορδὸς ζωηρὸς, κέφι πραγματικὸ, γαλλικά... ἀφθονα, ὠραιότητες οὐκ ὀλίγα.

—Ἀναρριχώματι εἰς τὴν καθέδραν τοῦ... ἐφέριν καὶ ἀρχίζω νὰ μετρῶ τὰ «κοσμικὰ

πουνά», ἡγουν τοὺς «πόντους» τῆς ἐκλεκτῆς συγκεντρώσεως.

—Ἰδοὺ λοιπὸν γὰρ νὰ ἀρχίσω καὶ μίαν φορὰν ἀπὸ τὸ ἱσχυρὸν φύλον, ὁ ἀρχὼν τῆς «Πρωίας» μετὰ τῆς χαριτωμένης «Ἡῶς» τοῦ κ. Μαρ. Πεσματζόγλου, ὁ «Ἰσπανὸς» ἐπιτετραμμένος μετὰ τῆς τῶσον γοητευτικῆς συμβίας τοῦ πὺν εὐχόμεθα νὰ μὴ τὴν πιάσῃ... μᾶτ', ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σαραμαγκά, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κοκκίδη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καμπάνη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μελά, σύσσωμος ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Ψιακῆ καὶ ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀπ. Μεταξά.

—Ἀνοξιάτικη ὠμορφιά μὲ τουαλέττα λουλουδιῶν ἡ κ. Α. Μαλακίδη.

—Ἄλλο δροσερὸν τριαντάφυλλο ἡ χαριτωμένη δὲς Λώρα Στάϊκου καὶ ἀκόμη αἱ διδασκάλας, Ροδοκανάκη, Θεολόγου, Μιχαλοπούλου κ. α.

—Τὸ ἐλληνικὸν σεληνόφως παρὰ τὴν ξεγνίζουσαν ἀτμόσφαιραν—ἔστω καὶ μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα—ἐδέχθη νὰ καλλωπίσῃ τὸν κήπον καὶ ἐχάρισε σὰς λυμὲρ εἰς τὴν συγκεντρώθεισαν «ἐλίτ» τοῦ ἀστεῦς μᾶς.

—Κοσμικότητάς καὶ ἡ πρεμιέρα τῆς «Ζαφειρίτσας» σὲ Τριανόν. Τὸ νοήμον κοινὸν

παρατηρεῖται ὅτι ἐφέτος τρέπεται μὲ κάποιαν περισσοτέραν εὐχαρίστησιν πρὸς τὰ ἐλληνικὰ θέατρα χωρὶς νά... ντρέπεται πλεὺν ἐάν ἐπὶ τοῦ πάλκου δὲν φωφορίζῃ τὸ ταλάντον μῆας Σοφίλ Σορέλ ἢ ἡ φήμη ἐνὸς Ἀλεξάνδρου ἢ Ἀντρέ Λυγκέ.

—Ὅπως δὲ ποιεῖ οἱ ἐπιθεωρητικοὶ μᾶς ἀστέρες: Κοῦλα Γιαννέλλης, Λίτσα Λαζαρίδου, Μαρ. Κούρη κ. α. ἐθελῶν καὶ τοὺς δυσκολότερους «ἀπὸ ντὸ τεῖτρο» θεατὰς τῶν, οἱ ὅποιοι πρὸ οφθαλμῶν ἔχουν πάντα—μὲν σὲ—τὸ «Καζινο ντὲ Παρί» καὶ τὸ «Παλάς».

—Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν καὶ ποίους ἐθελῶν... Ἀσφαλὸς τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀντ. Σταθάτου ἀπὸ ἐνδύσεως εἰς τὴν πλατεῖαν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μεν. Μεταξά, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Νικολαΐδην, τὴν κ. Ἰωαννίδην, τὴν συμπαθεστάτην κ. Μυρ. Θεοχάρη, πικάντικην μελαγχομένην ὠραιότητα, τὸν ἀδύσκητον κ. Γ. Βλάχον, (ἀλλὰ θέλγεται αὐτὸς γὰρ τὸ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς προσοπιστικῆς τῶν ὠραιότητος καὶ εὐφίας;) τὸν κ. Ροδοκανάκην, τὸν κ. Μ. Λασκαράκη, τὸν κ. Σερπέρην...

—Δέξιναι ἀκόμη τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἰατροπούλου, τὸ σύνολον τῆς οἰκογενείας Γιαννουκάκη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Περικλῆδην, τὸν κ. Νονῶς καὶ πλῆθος ἄλλων καλῶν καὶ ἐκλεκτῶν τοὺς ὁποίους φεῖ... ἐλησμόνησα εἰς τὴν νῆσον τῶν Κακαρούκων τῆς «Ζαφειρίτσας»...

—Ἀκόμη κόσμος ἀρετῆς καὶ εἰς τὴν πρεμιέραν τοῦ ἔργου Ἰωαννοπούλου «Τὶ φταίει ἡ Νίτσα» εἰς τὸ σινεματικὸν ἀλλὰ συμπαθέστατον θεατράκι «Ἀτλαντὶς».

—Ἀλλὰ καὶ τὸ κόσμος ἐκεῖ Θεὸς μου! Βλοσυρὸς, μὲ πολυβόλα... πνευματικά, μὲ μύθους καὶ χειροβομβίδας σοφίας καὶ περιπελεγμένους... διανοημάτων.

—Ὅλοι οἱ φιλολογικὸι κριτικοὶ τῆς Ἑλ-

λάδος: Φώτος Πολίτης, Α. Κουκούλας, Καστὴς Μπασιτάς, Πέτρος Χάρης, Ι. Κοκαλῆς καὶ... καί...

—Καὶ ὁ ἀτυχὴς Λαῶς σπεύδει νὰ ἀπεπεύσῃ δρομαίως ἀπὸ τὴν στήλην τοῦ ἀπὸ τὸν παραλάβον ὅλοι αὐτοὶ δὲν τὸν ἐπλένουν οὔτε ἡ... Μαύρη Θάλασσα οὔτε ἡ λυμβήθρα τοῦ Σιλβάμ!...

—Φεύγει διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ πάλιν προσεχῶς, δριμύτερος καὶ ἐνθουσιώδεστερος.

Ο ΛΑΚΕΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἐάν ὑπάρχε σιδηροδρομικὴ γραμμὴ μετὰ ξὺν γῆς καὶ σελήνης, ἓνα εἰσιτήριο τῆς θέσεως γὰρ τὴν σελήνην θὰ ἐκστῇ πρὸς τὰ 350 ἑκατομμύρια δραχμῆς μὲ τὰ συνήθη τιμολόγια. Ἐάν ὁ σιδηροδρομὸς αὐτὸς εἴχε μὲ ταχύτητα 120 χιλιόμετρον τὴν ὥραν θὰ ἐχρειάζοντο 142 χρόνια γὰρ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν...σταθὸν τῆς σελήνης.

—Ἡ βεντάλια εἶνε ἐφευρεσις κινεζικῆς. Ἐφευρέθη κατὰ τὸ 1100 π. χ.

—Ἐνα δόντι τοῦ Νεύτωνος ἐκπολῆθη εἰς δημοπρασίαν ἀντὶ 24 χιλιάδων φράνκων.

—Εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχουν 17 πόλεις ποὺ ὀνομάζονται Ρώμη, εἰς δὲ τὰς ἑνὸς ἑκατομίας ὑπάρχουν 14 πόλεις ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα Παρίσι.

—Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς αἱ ἀνὰ δεξ εἶνε ἐκλεκτὸν φαγητὸν τὸν μαῖνον, παρ' ὅτις ἐπίσης καὶ τὰ μεγάλα μυρμηκία. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὴν Κίνα παρασκευάζονται φαγητὰ ἀπὸ κόνιν ἀπεξηραμένων ἀνθρώπων μελισσῶν.

—Εἰς τὴν γῆν ὑπάρχουν 2000 χιλιάδες ἄνθρωποι ζῶντες ἐν ἀγρία καταστάσει, τελείως γυμνοὶ καὶ εἰς σπήλαια καὶ δάση. Ἐπίσης ὑπάρχουν 250 χιλιάδες ἀνθρώπων ἡμετέρων καὶ ἡμιγυμνοὶ, οἱ ὅποιοι ζοῦν μὲ πρωτόγονα μέσα, εἰς καλύβας ἀπὸ χόρτου καὶ κλάδων.

—Ἡ φωτογραφία ἀνεκαλύφθη τὸ 1829 ἀπὸ δύο φυσικοὺς, τοὺς Νίλς καὶ Νταγκέρο, ἐτελειοποιήθη δὲ ἀργότερον ἀπὸ τὸν ἴδιον.

—Ἡ νότιος καὶ τὰ λοιπὰ σημεῖα τῆς σεισμικῆς ἐφευρέθησαν κατὰ τὸ 1820 μ. Χ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Βενεδικτίνου μοναχοῦ Γάιντντ Ἀρέτζο.

—Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐφευρέθη ἀπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ μηχανικοῦ Στέφενσον καὶ ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὸ 1823. Ἦταν πρὸς μίαν καὶ ἕνα ἔφερε μόνον ἓνα βαγόνι.

—Ἡ ἑκτασίς τῆς ἐρήμου Σαχάρας εἶνε περίπου 10 χιλιάδες τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, ἢ τοῖς ἴσιν σχεδὸν μὲ τὴν ἑκτασίαν τῆς Ἑλλάδος.

—Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, ὁ βρυχνηδὸς τοῦ λέοντος εἶνε ὁ περὶ δυνατός. Δύναται νὰ ἀκούσθῃ ἀπὸ ἀποστάσεως 5—6 χιλιόμετρον καὶ ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἰς ἀπόστασιν 7 χιλιομέτρων.

—Τὰ περὶ παράξενα λύτρα τὰ ὅποια ἔχον τήθησαν καὶ ἐπληρώθησαν ποτὲ εἶνε ἐκείνη ποὺ ἐξήτησεν ὁ Γότθος Ἀλαρίκ, ὅταν ἐπυρεῖναι τὴν Ρώμην κατὰ τὸν 5ον αἰῶνα μ. Χ. Τὰ λύτρα ἦσαν ἀπλούστατα 3 χιλιάδες λίτρα πιπέρη!...

ΑΠΛΟΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ μεσημεριῶτικος ὕπνος τοῦ Νασραντίν Χότζα.—Τὰ καρδία καὶ τὰ καρπούζια. Ἡ ἀπόστασις τῶν ἀστρῶν.—Μιά σοφὴ ἀπάντησις.—Πᾶν νὰ κάψω τὴ θάλασσα.

ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΗΜΕΡΙΟΥ

Στὴν Ἀνατολὴ τὸ μεσημέρι τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι πολλὸ ζεστὸ καὶ ὁ ὕπνος τοῦ εἶναι πολλὸ γλυκύος.

Ὡστόσο οἱ ζητιανοὶ στὴν Ἀνατολὴ θεωροῦνται προνομιοῦχοι καὶ κανεὶς δὲν τοὺς περιάβει. Καὶ ὅταν ἀκούη τοῦ ἐνοχλοῦν τὸν ὕπνον τοῦ μεσημεριοῦ τὸ καλοκαίρι.

Ὁ Νασραντίν Χότζας μόλις εἶχε πλαγιάσει καὶ βυθιζότανε στὸν ὕπνον, ἀκούει τὴν ἀπόστασι καὶ χιτᾶ. Πᾶει στὸ παράθυρο καὶ βλέπει.

Ἐνας δερνοθύρας ζητιάνος ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα ἐφύσσε καὶ στὴ δική του.

—Τί θέλεις; τοῦ λέει ὁ Χότζας.

—Ἐλθέ με τὸ δυστυχῆ...

—Ἐλα ἀπάνω.

Ὁ ζητιάνος ἀνέβηκε μὲ χαρὰ, νομίζοντας πὺν θὰ πάρῃ πλούσιο φιλοδώρημα. Μόλις εἶδε τὸν Χότζα, ἐκείνος τοῦ λέει:

—Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλέησῃ.

—Μὰ ἐνα τέτοιο ποῦμα δὲν μοῦ τὴλεγεσ ἀπὸ τὸ παράθυρόν νὰ φύγῃ;

—Κι' ἐγὼ τί σοῦ χρωστούσα νὰ μοῦ χάλῃς τὸν ὕπνον;

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ

Μιά φορὰ πηγαίνανε νὰ θάψουν ἓναν πεθαμένον. Μαζὶ ἦσαν καὶ ὁ Νασραντίν Χότζας.

—Δὲ μοῦ λές, Χότζα μου, τόνε ρώτησε κάποιος συνοδοὺς, ὅταν ὀδηγοῦμε τὸ νεκρὸ στὴν τελευταία κατοικία ποῖα θέσι πρέπει νὰ κρατοῦμε, ἐμπρός, πίσω, δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ νταμπόυτι (=φερέτρο); Πότε κάνουμε μεγαλύτερο ψηφικὸ;

Καὶ ὁ Χότζας:

—Ὅπου καὶ νὰ σταθῇ καλὰ εἶναι. Μόνο μέσα στὸ φέρετρό δὲν εἶναι καθόλου καλὰ.

ΚΑΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΥΖΙΑ

Μιά μέρα ὁ Νασραντίν Χότζας πῆγε νὰ δῇ τὸ μπροστὶν τοῦ. Ἀπὸ τὸ γύρισε ὅλο καὶ τὸ χάρηκε γὰρ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα καρπούζια καὶ πεπόνια τοῦ, κἀθῃς νὰ ξεκουρασθῇ κατὰ ἀπὸ μιά μεγάλη καρυδιά. Ἐκεῖ συνελήθησε πὺν δὲν ἔκανε καλὰ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ στὴ μεγάλην καρυδιὰ τόσο μικροὺς καρπούς καὶ τὰ μεγάλα καρπούζια νὰ τ' ἀφῇ κατὰ στή γῆς νὰ κοίτονται. Σὲ λίγο ὅμως πέφτει ἓνα καρυδί καὶ τόνε χιτᾶ στὸ κεφάλι. Τρελλάθηκε ἀπὸ τὸν πόνο.

—Πῶ, πῶ, Θεοῦλη μου! φώναξε. Κι' ἂν αὐτὸ ποῦ ἐπεσε πάνω στὸ κεφάλι μου ἦταν καρπούδι, τί θὰ γινόμουν!... Χορὶς ἄλλο, θὰ πέθαινα. Σοφὰ τᾶσανες ὅλα καὶ μόνο ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀνόητος...

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Κάποτε στὸ Νασραντίν Χότζα εἶπανε:

—Τὸ παιδί σου τᾶσανε.

Κι' ἐκείνος ἀποκρίθηκε μὲ ἀπάθεια:

—Μὰ τί εἶχε καὶ τί νὰ χάσει; (Γιὰ ὅσους ἔφερον τούνημα, αὐτολεξεί):

—Ὅλουν καταστρεντῖ.

—Κατσάν νέ;

Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

—Δὲ μοῦ λές πόσο ἀπέχουν ἀπὸ δὺ τ' ἀστέρια; εἶπε κάποιος φίλος στὸ Νασραντίν Χότζα.

—Ἐνά χιλιάδες πήγες, ἀποκρίθηκεν ὁ Χότζας.

—Μὰ καλὰ, πὺν δὲ ξέρῃς;

—Σὰ δὲ μὲ πιστεύῃς, μέτρα τὴν ἀπόστασι νὰ δῇς...

Τοῦ κ. Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ

ΣΟΦΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ρώτησε κάποιος κάποτε τὸν Νασραντίν Χότζα:

—Δὲ μοῦ λές, ἐπὶ πὺν ξέρεις, ὅταν βγῇ τὸ κατενύργιο φεγγάρι, τὸ παλὸν τί τὸ κάμουν;

—Τὸ ψαλλιδίζουν, εἶπε ὁ Χότζας, καὶ τὸ κάμουν ἀστέρια.

Ἄλλοτε πάλι τὸν ρώτησαν:

—Γιατί μόλις φέξῃ ὁ ἄνθρωπος τρέχουν, ἄλλος ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεῖ, κυνηγώντας τὸ κέρδος;

Καὶ ὁ Χότζας ἀποκρίθηκε:

—Μὰ ἂν ὅλοι τοὺς τρέχανε πρὸς τὸ ἴδιο μέρος, ἢ γῆς θάγγερε ἀπὸ τὴ μιά μεριά καὶ τότε θὰ πέφταμε ὅλοι μᾶς στὸ χάος.

Ο ΧΟΤΖΑΣ ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Μιά μέρα ὁ Νασραντίν Χότζας ἔχασε τὸν γαῖδαρό του κι' ἦταν πολλὸ λυπημένος γὰρ τοῦτο. Λιγότερον σὲ ὅλους τὸ πᾶθμά του, μὰ ὁ κόσμος δὲν σκοτιζότανε καὶ πολλὸ γι' αὐτόνε καὶ περνοῦσε ἀδιάφορος. Ἐνας μόνον τὸν λυτῆθηκε καὶ προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

—Μὴ λυτῆσαι καὶ τόσο εὐλογημένε, τοῦ εἶπε. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, θὰ σοῦ δώσῃ ἄλλο γαῖδαρο καλότερο.

Μὰ ὁ Χότζας, κουνώντας μὲ ἀμφιβολία τὸ κεφάλι του καὶ σουςφρώνοντας τὰ χεῖλη ἀπάντησε:

—Ἀχ, τὸν ξέρω κι' αὐτόνε. Μένει ἐξ ἴσου ἀδιάφορος ὅπως καὶ τοῦτοι ποῦ περνᾶνε. Σὰ δὲ σκάσω τὸ λιγότερο εἶκοσι λίρες, δὲν ἀποχτῶ ἄλλο γαῖδαρο, κι' ἐννοια σου.

Πᾶν νὰ κάψω τὴ θάλασσα

Ἐνας ἀνατολίτης, κρατώντας διαδὶ ἀναμμένο, ἔτρεχε βιαστικὰ πρὸς τὴν παραλία.

—Ποῦ πᾶς ἐστὶ βιαστικὸς, μὲ ἀνέμενο τὸ διαδὶ, τὸν ρώτησε κάποιος γνωστὸς τοῦ, σὰν τὸν εἶδε νὰ τρέχῃ ἐπὶ.

—Πᾶν νὰ κάψω τὴ θάλασσα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ διαδοφόρος.

—Μὰ καίγεται ἡ θάλασσα, εὐλογημένε μου.

—Αἶ, κι' ἂν δὲν τὴν κάψω, θὰ τὴν κάψω ὅμως νὰ πῇ μὴ φορὰ τῆς! εἶπε ὁ ἰδιότροπος ἐκείνος διαδοφόρος, καὶ ἐξοικονομήσε τὸν δρόμο του.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

Ἐκυκλοφόρησε:

ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

«ΔΥΟ ΦΛΟΓΕΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΦΩΤΙΑ»

Αἰσθηματικὸ κοινωνικὸ ρωμάντζο, σὲ πολυτελὴ ἔκδοσι, μὲ 224 σελίδες.

Διὰ τὰς Ἀθήνας: Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Οἱ τῶν ἐπαρχιῶν ἀναγνώσταί τοῦ «Τικ - Τάκ», ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμόν ἐκ δρχ. 30 εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ συγγραφέως (Ἐπτανήσου 11) τὸ λαμβάνουν ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Αλληλογραφία

Κουε Κουε : Δ. Α. Ζάρραν. Έληφθον. Το περιοδικόν άπεστάλη, ίσως παρέπεσαν εις το ταχυδρομείον. Πάντως, σάς άποστέλλομεν το τελευταίον όπως ζητείτε. Το αίνιγμα των ήμερών του έτους είνε άπλούστατον, άλλα θέλει σκέψιν. Άλλως τε όλα τα αινίγματα δέν άπαιτούν αριθμητικά γνώσεις, άλλα και σχετικήν σκέψιν. Άλλοι το έλυσαν.— Μίμνη Παπαγεωργίου. Συμφωνοί.— Ν. Χ. Ε. άποστείλατε και αν είνε καλά και ενδιαφέροντα θα δημοσιευθούν.— Ν. Τορδάνου. Ένταύθα. Ευχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Να ελθε βέβαιος ότι γνωρίζομεν τας υποχρεώσεις μας προς το αναγνωστικόν μας κοινόν και φροντίζομεν να ικανοποιήσομεν τας απαιτήσεις του.— Σ. Νικολαΐδην. Ουδέμία από τας δύο λύσεις είνε όρθή. Σκεφθήτε περισσότερο. Η τρίτη είνε.— Άγγελον Σύριον. Θα εξετάσομεν να ιδούμε τί συμβαίνει, διότι την διεκπεραίωσιν των αινιγμάτων είνε ειδικός υπάλληλος. Όσοοδήποτε έχετε ύπ' όψει σας ότι ή κλήρωσις έγινε υπό έπιτροπής αναγνωστών. Διά τα ανέκδοτα, εαν ήξεύρατε τί πλήθος ανέκδοτων είχε συσσωρευθή και τί παρακλητικά έπιστολάι να τον παρατείνωμεν ακόμη είχαν ληφθή, θα άνεγνωρίζατε ότι εδύρθημεν εις αναπόδραστον ανάγκην να δώσομεν και την τελευταίαν παύσασιν. Πάντως, εις το προσεχές λήγει άνεπερθέτως. Σας ευχαριστούμεν και πάλιν για το έξαιρετικόν ενδιαφέρον σας.— Θ. Μαλάμαν. Δέν είμεθα εις θέσιν να σας πληροφορήσομεν. Αί διαφημίσεις αταί δημοσιεύονται επί πληρωμή και δέν φέρομεν ήμεις ουδεμίαν άπολύτως εγγύησιν, ούτε μπορούμε να ξέρουμε τί κρύβεται πίσω από κάθε άγγελίαν.— Ε. Παπαγεωργίου. Όλα τα ανέκδοτα εξετάζονται μετά προσοχής και δημοσιεύονται μόνον όσα κρίνονται άγνωστα και πνευματώδη. Όσοοδήποτε θα τα ξαναδιαβάσομε, ύπό το πνεύμα αυτό φυσικά.— Σπυρ. Τσιβιλικά. Θα λησθή ύπ' όψει.— Άνναν Σαργέδου. Ίσως να έλήφθον άργά. Πάντως, εις το προσεχές λαχείον θα σας δώσωμεν δύο λαχνούς.— Α. Α. Π. Δημοσιεύονται μόνον όσα κρίνονται κατάλληλα. Θα τα ξαναδιαβάσομε.— Χ. Όρφανόν. Θα σκεφθώμεν και αυτήν την λύσιν.— Φώτ. Σύμωων.— Κ. Ζ., Α. Α. Π., Ι. Δημοπούλου, Τ. Πουόνην, Χ. Σπηλιώτην, Μ. Περγικύλη, Έμ. Σπίου, Α. Μιχαλόπουλον, Α. Νήπιλη, έλήφθον.

□ □ □

Χρ. Ίωνίδην. Καλά και θα δημοσιευθούν.— Γ. Στογιαννίδην. Τα άλλα θα δημοσιευθούν. Το «ή ζητάς» όμως δέν είνε άρτιον και γι' αυτό μή... ζητάτε να δημοσιευθή, 'Ο δρόμος που του πρέπει είνε διόρθωμα.— Χρ. Κουλιούρη. Δέν είνε άρτια μετρικός. Διορθώστε τα και στείλτε τα πάλι.— Σ. Σκουλάν. 'Ο «ζητιάνος» είνε κοινότυπο. Καλό το «ελα» άλλα να διορθώσετε το στίχο. Δέν όμοιοκαταληκτεί το «μιλούν» με το «γαλιού».— Ζάν Σοστίο. Καλά και θα δημοσιευθούν.— Ν. Ραγιάν. Δέν είνε καλά. Για να ιδήτε και σεις, παραθέτομεν μερικάς περιεκτικές :

Λ α γ τ ά ρ α

Κάθε προί σέ βλέπω με λαχτάρα να πλένεται στη βούβα σου κοντά, και να σκουνίζονται δίπλα στην άμπαρά με μια άσπρη κορμωστασιά. Δέν ήμπορώ να νοιώσω τον καιμό σου που μέσα νύχτα σ' όνειροπολεί να με κυττάζει με μια θλίψη στο μυαλό σου χωρίς, άγάπη μου, φωνή.

Όταν σέ βλέπω μικρούλα μου στα μάτια νοιώθω μια κόρη λατρευτή σ' είσαι για μένα ή ζωή με χάδια. Έλα σέ μια γωνιά κρυφή.

Π. Γιαννουδάκη. Όχι άπολύτως δημοσιεύομαι. Ασφαλώς θαχετε καλύτερα. Σας συνιστώμεν να συνεχίσετε.— Κ. Ζήραν. Τα ποιήματά σας δέν είνε δημοσιεύσιμα. Δημοσιεύομεν εδώ τους «Άνδρες» όμως, για να βάλουν μυαλό και να συμμορφωθούν οι άρρενες αναγνώσται :

Με τέχνη πρέπει ο άνδρας την γυναίκα ν' (άγαπᾷ) να σφιχταγκυλιάζει πρέπει και με θέρη να (φιλά).

Δέν την νοιάζει την γυναίκα για τον άνδρα, αν αυτός είνε ώραίος, σίκ, άσχημομούσης' χερίμα φθάνει νύχτη και καρδιά σαν λαύρα, να γνωρίξη ν' άγαπάη κι' ας είνε και καμ- (πούρης).

Άνδρες, άνδρες φυλαχθήτε από ψεύτικα φι- (λιά), χοήμα ή γυναίκα θέλει και ψευταγκαλιά.

Η σημερινή γυναίκα δέν γνωρίζει ν' άγαπᾷ, στέγανο μονάχα θέλει κι' ύστερα να σ' ά- (πατά) !

Η γυναίκα θέλει άνδρα να τρελλαίνεται γι' (αυτή) άπ' τη μύτη να τον σέρνη και να τον τραβά (τ' αυτί).

Άνδρες μη πιστεύετε ποτέ καμιά γυναίκα, όλες Έίνε ψεύτρες είνε' μα σαν άγαπάτε, άσχημη διαλέχτε ναίνι, και λιγνή σαν στέκα. Τις ώραιές να φυλάτε' τα μαλλιά να τους (τραβάτε) !

Άνδρες, άνδρες θυμηθήτε : ή γυναίκα, ή (φωτιά), τρίτο το νερό κακό. Μα ή γυναίκα πιο κακιά!

Η σημερινή γυναίκα θέλει άγάπη της σιγ- (μής) αίμα να στάζουνε τα χείλη της, όταν τα φι- (λῆς) !

Δ. Δημητριάδην. Ευχαριστούμεν.— Ν. Σαβέρην. Το έχομεν ήδη ύπ' όψει.— Κασιανήν. Αίγιναν. Περιμένομεν γράμμα σας.— Άγγελον Σιδέρην. Θεογίνην. Στείλατέ τα τα ταχύτερον.

□ □ □

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Ήρχισαν συγκεντρούμεναι εις τα γραφεία μας αί λύσεις των αινιγμάτων της β' σειράς. Εις το προσεχές φύλλον θα δημοσιευθούν τα όνόματα των αναγνωστών όσων θα έχουν άποστείλει τουλάχιστον οκτώ (8) όρθάς λύσεις. Η δημοσίευσιν των όνομάτων θα συνεχίζεται εφόσον θα λαμβάνονται λύσεις. Μετά το πέρας του διαγωνισμού θα δημοσιευθούν αί λύσεις όλων των αινιγμάτων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ό κ. Πέτρο εξέδωκε μόλις προόλίγον την «Νέα Βουλγαρικήν Λογοτεχνίαν», κριτικήν εργασίαν επί της προόδου των συγχρόνων γραμμάτων της Βουλγαρίας. Το βιβλίον εξέταζε με βαθύτητα ύπερ τους έβδομηντα συγγραφείς της γειτονικής χώρας, εκπροσώπους εις την ποίησιν, το διήγημα και το ρομάντζο, από τον καιρόν της άπελευθερώσεώς της μέχρι σήμερον. Είναι μία άριστή συμβολή «Η νέα Βουλγαρική Λογοτεχνία» δια την σαφή γνώσιν της λογοτεχνικής αναπτύξεως μιας βαλκανικής χώρας— της Βουλγαρίας.

ΤΙΚ - ΤΑΚ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΑΡΙΚΩΝ, ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΑΙΝ ΤΩΝ, ΜΑΛΛΙΝΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

Τα πεπαλαιωμένα και άντεπιστημονικά όσα της κατά το θέρος ιδία προσηλύσεως πολυτίμων τούτων άντικειμένων, είτε Ναφθαλίνης, είτε δι' άντισηπτικών και τομοκτόνων ύγρών, από πολλών ετών κατεστάθησαν διά του ασφαλούς, άλανθάνου και επιστημονικού μέσου της τοποθετήσεως τούτων εις ειδικά ΨΥΓΕΙΑ.

Έν Γαλλία, Άγγλία, Γερμανία και πολλού χρόνου ιδρύθησαν και λειτουργούν τεράστιαι έπιχειρήσεις Βιομηχανίας Ψύξεως εις τας οποίας τόσο οι έμποροι όσον και ιδιώται έναποθηκεύουν τα είδη ταύτα προς συντήρησιν και προφύλαξιν από του φθωρότερου έχθρου των, ο όποιος είνε ο Ξύρος.

Τα γυναικικά, έξερχόμενα εκ των ψυγίων άντικτα από παντός διαβρωτικού ένταμι άναγκάζουν επί πλέον, λόγω του ψύξης, λόγους βιολογικούς, την μαλακότητα, την στιλπνότητα και τους ώραίους και λεπτούς χρωματισμούς των.

Η Άνώνυμος Έταιρεία «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΣ», εγκαταστήσασα ειδικούς Ψυγικούς Θάλαμους δια τα είδη ταύτα συμφώνως προς τας τελευταίας ύποδείξεις της επιστήμης και τέχνης, παρέχει τοις λάουσι τούτους εις χρήσιν του κοινού και τοις κάτωθι όρους :

ΔΙΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Αι' έκαστον τεμάχιον δραχ. 100.
Έπί πλέον δέκα τοις χιλίοις επί της λουμένης αξίας έκάστου γουναριού.

ΔΙΑ ΤΑΠΗΤΑΣ

Μέχρι 15 τετραγωνικών μέτρων το τεμάχιον δραχ. 25.
Άνω των 15 τετραγωνικών μέτρων το τεμάχιον δραχ. 50.

Έπί πλέον πέντε τοις χιλίοις επί της λουμένης αξίας έκάστου τάπητος.

Αι άνω τιμαί έννοούνται δι' όλόκληρον την θερινήν περίοδον.
Επίσης εις τας ως άνω τιμάς συμπεριλαμβάνεται ή παραλαβή και το ήλεκτρον έξεσκόνισμα, ως και ή επιστροφή των ως άνω ειδών, μετά την λήξιν της θερινής περιόδου, εις τας οικίας των κ.κ. πελατών, ως και ή ασφάλεια εναντίον κλοπής και πυρός.

Διά περισσότερας πληροφορίας παρακαλούμεν όπως απευθυνθήτε εις τα γραφεία της Α.Ε. «ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΣ», Λεωφόρος Συγγρού 53, Τηλέφωνον 6-65 και 2-24.

ΤΑΜΑΡΑ

Η μεγάλη Ρωσική καλλιτέχνης. Θα έμφανισθή μετ' ολίγας ήμέρας εις το Ντάνοικ - Βαριετέ

«ΜΑΓΕΙΑ»

Τέρμα Άχαρνών

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

Από του έννάτου φύλλου ήρχισεν ο νέος μεγάλος διαγωνισμός του «ΤΙΚ - ΤΑΚ» διανομής δώρων προς τους άναγνώστας του 100.000 δραχμών. Το σχετικό κουπόνι συμμετοχής εις τον έν λόγω διαγωνισμόν δημοσιεύεται πάντοτε εις την κορυφήν του έσωτερικού μέρους του όπισθίου έξωφύλλου, εις τρόπον ώστε να δύνανται ν' άποκόπτεται χωρίς να καταστρέφεται το φύλλον.

Το κουπόνι θα δημοσιεύεται από του 9ου μέχρι του ύπ' αριθμόν 39ου φύλλου υπερπαραλαμβανομένου. Οι άναγνώσται δηλαδή, οι όποιοι θα μετάσχουν εις τον διαγωνισμόν θα πρέπει να συγκεντρώσουν έν όλω 31 κουπόνια, τα άποστέλλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εις τα γραφεία μας, μετ' την έκδοσιν και άποκοπήν και του κουπονίου του ύπ' αριθ. 39ου φύλλου μας.

Τα τυχόν έλλείποντα κουπόνια δύνανται οι άναγνώσται μας να συμπληρώσουν διά κουπονίων της αυτής ήμερομηνίας.

Εις τους άναγνώστας των Άθηνών και Πειραιώς, οι όποιοι θα προσέρχονται άυτοπροσώπως εις δι' άντιπροσώπων των θα άλλασσονται τα κουπόνια δι' ένός λαχνού φέροντος αύξοντα αριθμόν κατά σειράν.

Οι άναγνώσται των έπαρχιών και του έξωτερικού, άφου συλλέξουν όλα τα κουπόνια θα τα άποστέλλουν εις τα γραφεία μας έντός συστημένης έπιστολής με το νόματεπώνυμόν των και την πλήρη διεύθυνσιν των καθαρογραμμένην ο δε αριθμός του λαχνού ένός έκάστου θα δημοσιευθή εις το «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θα κερδίσουν έν συνόλω 500 άναγνώσται τα έξης είδη :

Ο 1ος αριθμός ένα ραδιόφωνον μεθ' όλων των συσκευών του κλπ. χρεωδών προς έγκατάστασιν αξίας δραχ. 10.000.

Ο 2ος αριθμός μίαν τουαλέτταν γυναικείαν, παριζιάνικο μοντέλλο, αξίας δραχ. 8.000.

Ο 3ος αριθμός μίαν τουαλέτταν βραδυνήν του οικου Ι. Εύαγγελίδη αξίας δραχ. 5.000.

Ο 4ος αριθμός ένα άπογευματινό φόρεμα του αύτου οικου αξίας δραχ. 4.000.

Ο 5ος, 6ος, και 7ος αριθμός άνά έν κοστούμι άνδρικών ραμένω, αξίας έκαστον 2.500 δραχμών, ήτοι έν όλω δραχ. 7.500.

Ο 8ος και 9ος άνά έν γραμμόφωνον αξίας έκαστον 1.300 δραχμών ήτοι δραχ. 2.600.

Ο 10ος μέχρι του 15ου άνά έν ώρολόγι αξίας έκαστον 1.000 δραχ. εκ του άδαμαντωπαλείου Βουρζακή και Μόσχοι ήτοι δραχ. 5.000.

Ο 15ος μέχρι του 30ου άνά έν κόσμημα εκ του οικου Ντάβις αξίας έκαστον δραχ. 500 ήτοι έν όλω δραχ. 7.500.

Ο 30ος μέχρι του 330ου, ήτοι 300 άριθμοί, άνά έν ζεύγος γυναικείων ή άνδρικών καλτών μεταξωτών, μάρκας Ε-ΤΑΜ, ήτοι 300 άριθμοί προς δραχ. 150 έκαστος, έν όλω δραχ. 45.000.

Ο 330ος μέχρι του 384ου άριθμού άνά μίαν πλάκα γραμμοφώνου, ήτοι 54 άριθμοί προς 100 δραχ. έν όλω δραχ. 5.400.

Τέλος από του άριθμού 364 μέχρι του 500 άνά έν διαρκές εισιτήριον 2 θέσεων έλευθέρας εισόδου εις το θέατρον «Μοντιάλ». Διά τους άναγνώστας των έπαρχιών άνά μία τρίμηνος συνδρομή του «Τικ-Τάκ».

Έν όλω δραχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ «ΤΙΚ - ΤΑΚ»

Έξ 100.000 δραχμών

Αριθμός 16

Όνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ, ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ
ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕ
ΝΟΥΚΛΕΟΖ
ΓΥΡΑΝΟΥΣΑΕ
ΤΟ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη σας τα περ νινά σας φορέματα με Γερμανικής βαφής μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς και νούργια.

Αι βαφκι ARTI πωλούνται ις τα φαρμακεία και τα έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμού.

Γεν. Άντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι, Λέκα 21α.

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

ΦΡΟΥΤΟΥ ΜΕΤΣ

Παρασκευάζομεναι εκ καθαρού γυμμού φρούτων. Είνε αι μόναι διευκολύνουσαι την χώνευσιν. Δροσί- ζουν τον στόμαχον, μεσχελεύουν το στέμα και κάθουν την δίψαν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ

Βανάνες, Λεμόνι, Πορτοκάλι, Μανδάρινι, Φράουλα, Πωλούνται παντού.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Έλεούσης 10.

Φωτογραφίαι, μεγενθύνσεις, καρτεpostal, παστέλ.

Χ. ΒΛΑΝΤΙΚΑΣ

Άγίου Μάρκου 7.-Άθήναι

Θα μειντε έκπληκτος και κατενθουσιασμένη με τη

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΧΙΟΝΑ

Ουδέποτε έχετε δοκιμάση άλλο τι το όποιον να λευκαίνη και να καθιστά το δέρμα σας τόσο άκαλόν και δροσερόν.

Εις κάθε δεχείον ύπάρχει ή έπιστημενική του συμβουλή.

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ !

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσιάζει το νέο θαύμα, το «GRUNIL».

Το Grunil άπαλλάσσει κάθε νοικοκυρά από την πολήμερον και κοπιωτικήν μπουγάδα, διότι χωρίς τριψύλλο πλένει να ρούχα μόνο του έντός μιας ώρας.

Το Grunil δέν έχει καμμίαν σχέση με τα γνωστά και άγνωστα παρασκευάσματα που καταστρέφουν τα ρούχα. Άποζημιώνομεν και το άποβήτο ρούχο αν πάθη την παραμικράν φθοράν.

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας. Γεν. Άντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Άθήναι, Λέκα 21α. —

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ

ΚΙΡΣΟΙ (ΧΤΑΠΟΔΙ)

Ηγγυημένη άνώδυνη δι' ένέσεων θεραπεία χωρίς άγγειοσπασιν. Οι πόνοι και αι αίμορραγίαι καταστών άμεσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ειδικός ιατρός των Παρισίων. Λέγεται 10-1 1/2 και 5-7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορία δωρεάν.

Ο ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται τελείως, χωρίς δίαιταν, με την ΔΙΑΒΗΤΙΑΝΗΝ, την όποιαν συνιστούν οι διασημότεροι ιατροί έν Γερμανία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΠΡΩΤΟ ΣΥΜΠΤΩΜΑ
ΜΙΑΣ ΔΥΣΠΕΨΙΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΦΑΡΜΑΚΟ
ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΕΙΝΕ

Η ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6. — ΑΘΗΝΑΙ